

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 442

Setmana del 13 al 19
de març del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Si algú em pregunta
què significa per a mi el
retorn a Déu, què és allò
que aquesta convicció
m'ha palesat i com ha
canviat la meua vida,
puc contestar-li amb
tota senzillesa: ho
significa tot per a mi, i
per dir-ho amb més
precisió encara, la meua
vida va començar només
després d'haver trobat
Déu."

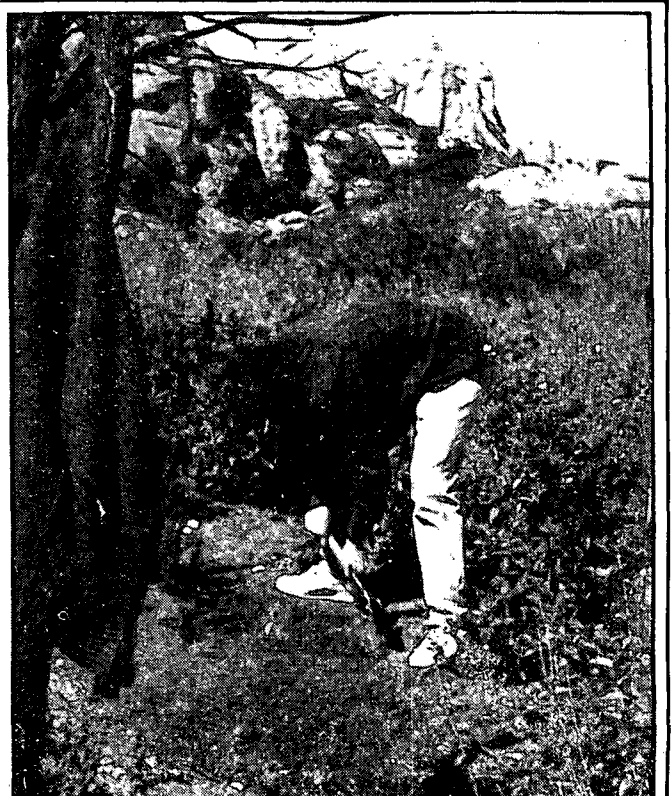
Tatiana Goricheva

AFINANT

El solstici de les vocacions

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

En els temps prehistòrics, l'home s'angoixava cada hivern veient com el Sol anava perdent força; temia que un vespre, a finals de desembre, es pondria i ja no es llevaria el matí. Es comprèn aleshores l'esclat de joia del solstici. Una cosa semblant ens passa a l'Església amb les vocacions al presbiterat; després d'una davallada constant durant un llarg hivern, sembla que remunten... Però no és pas el moment de ventar les campanes. Ara ens hauríem de preguntar serenament quines foren les causes —almenys aquelles constatables— d'aquella crisi angoixosa. També els capteniments humans tenen les seves lleis, com els astres. Fóra un bon exercici de conversió quaresmal col·lectiva reconèixer —fredament, sense dramatismes, no com qui caça bruixes sinó com qui endreça la casa— quins vents vàrem sembrar que ens portaren aquella tempesta.

2.000 joves del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) i dels Minyons-Escoltes Guies Sant Jordi van plantar 6.000 arbres a Montserrat

"JUNTS REPOBLEM"

MONTSERRAT.— El passat diumenge, dia 6 de març, 2.000 joves pertanyents a dos importants moviments cristians d'educació en el temps lliure, Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) i Minyons-Escoltes Guies Sant Jordi, plantaren uns sis mil arbres a la zona de Montserrat més perjudicada pels incendis forestals de l'any 1986, col·laborant així a tornar a la vida els boscos de la santa muntanya.

Sota el lema "Junts repoblem" els joves visqueren una jornada ecològica i d'amor al país, que al mateix temps que oferia un fi pràctic, tenia una intenció altament educativa: conservar el patrimoni natural.

Josep Lluís Cleries, president del Moviment d'Esplais Cristians, explica que la idea de la repoblació: "Va néixer fruit de les reunions que hem mantingut ambdós moviments per

conèixer-nos millor. Així sorgí la idea de realitzar, en una activitat conjunta, una jornada de repoblació forestal. Aquesta motivació de trobar-nos ja és important perquè hi hagi una relació entre els dos moviments de la diòcesi de Barcelona dedicats a l'educació en el temps lliure".

Per la seva part, Lourdes Samsó, Comissària general de Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya, destaca que la preservació del medi natural és actualment un dels "tests" més importants per determinar el grau de responsabilitat col·lectiva d'un país: "Aquest any la nostra associació té com a lema central la solidaritat. El nostre projecte educatiu abasta a la globalitat de la persona i pretén, entre d'altres coses, l'educació en actituds de civisme, de col·laboració, de participació i d'obertura que han de donar com a resultats actes de veritable solidaritat".

La sala d'actes del Seminari va ser insuficient

El Cardenal Pironio reafirma el paper del laic en l'Església

BARCELONA.— El passat dilluns la sala d'actes del Seminari de Barcelona es va omplir de gom a gom de seglars, entre els quals hi havia nombrosos grups de joves, per escoltar la conferència del Cardenal Pironio, president del Consell pels Laics de la Santa Seu, dedicada expressament a ells. El Cardenal, que abans havia estat bisbe de la Plata a l'Argentina, subratllà que el Sínode havia estat molt positiu i que va establir un vincle de comunió entre tots els membres de l'Església. D'aquest nou clima fraternal se'n poden esperar grans fruits per a la missió evangelitzadora i solidària de l'Església en el món d'avui. El cardenal argentí, que va arribar a Barcelona el divendres, dia 4, va tenir una sessió de treball el dissabte amb el Consell Pastoral de la diòcesi, el diumenge va dirigir un recés per a les religioses i el dilluns es va adreçar als capellans i als professors de la Facultat de Teologia, abans de fer-ho, el vespre, als laics. Aquestes conferències han estat una iniciativa del Cardenal de Barcelona i organitzades per una comissió presidida pel bisbe auxiliar Martínez Sistach, J.M.

4-12
DE JULIOL

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

EDITORIAL

La Congregació pel Culte Diví, en la qual Catalunya està tan ben representada amb mossèn P. Tena i el P. J. Gibert, ha publicat no fa gaire una "carta circular" sobre la preparació de les festes de Pasqua. Ja en temps de Pius XII, la reforma de les solemnitats pasquals va ser com una consagració del moviment litúrgic i de la pietat cristiana, centrada en la celebració eclesial dels misteris de Jesucrist, i no tant en devocions "perifèriques". Avui, vint anys després del Concili, Roma ens encoratja amb aquesta carta a fer d'aquestes festes "el cim de tot l'any litúrgic". El document esmentat recorda "l'ardorós entusiasme que es suscità amb la restauració de la vetlla pasqual", i tem que avui hagi decaïgut. Així doncs, la Congregació pel Culte Diví creu "oportú recordar certs punts doctrinals i pastorals, així com certes normes sobre la celebració de la Setmana Santa".

Aquesta carta, que tots els pastors i els laics responsables de les celebracions haurien de llegir aquests dies, "vol donar força i vigor a aquestes normes perquè els misteris principals de la Redempció siguin celebrats millor". El document està estructurat en vuit parts seguint la cronologia del temps pasqual. Comença recordant que el temps de Quaresma i de Pasqua és el més indicat per celebrar els sacraments de la iniciació cristiana —el baptisme, la confirmació i la primera comunió—. Sobre aquest punt subratlla que

Un toc d'atenció oportú: cal preparar i revivificar les festes pasquals

també "la virtut i la pràctica de la penitència continuen essent un element necessari de la preparació pasqual: de la conversió del cor n'ha de brollar una pràctica exterior de la penitència, tant per a cada cristià com per a tota la comunitat; pràctica adaptada sens dubte a les circumstàncies i a les condicions del nostre temps..." Per tant, cal que el sagrament de la penitència, com a reconciliació de molts penitents "sigui celebrat amb la confessió i l'absolució individuals tal com està descrit en el Ritual Romà". Més endavant el text diu: "Els pastors procuraran estar més disponibles pel ministeri de la reconciliació i així facilitaran que els fidels puguin apropar-se a aquest sagrament, propoant un horari més extens per a la reconciliació individual."

La carta circular desitja també que el diumenge de Rams no sigui una festa folklòrica sinó que sigui una introducció al misteri de la Mort i de la Resurrecció de Jesu-

crist. Recorda que la vetlla pasqual s'ha de celebrar de nit, i insisteix que la celebració solemne del Tridu pasqual —que no va del dijous al dissabte sants, sinó que arrenca de la celebració vespertina del dijous sant i culmina amb la Pasqua: vetlla pasqual i diumenge— sigui remarcada pels cants, els llocs escollits, la preparació i la participació de l'assemblea. El document està ple de detalls pràctics sobre aquest punt. Ara es tracta de veure fins a quin punt serà seguit i, si cal, podrà ajudar els responsables de les celebracions en els diferents llocs de culte.

Aquest "recordatori", o toc d'atenció de la Santa Seu, hem de reconèixer que era ben necessari. La qüestió de les confessions —comunitàries i individuals— continua essent un problema pràctic, pastoral i doctrinal; es diria que molts ignoren, o han oblidat, que el seu caràcter de "tribunal" el lliga, per a la seva validesa, a la "forma" establerta pel qui té l'autoritat de fer-ho i que no és el prevere sinó l'Església. I pel que fa al Tridu pasqual s'ha de constatar que, al costat de parròquies i de comunitats que han reeixit en unes celebracions dignes, populars i litúrgicament fidels, en pul·lulen massa que han recaigut en el pietisme i en el ritualisme, desde les formes fins als continguts passant pels horaris.

La tasca de trobar Déu és delicada, deia no sé pas quin savi hindú. La paraula Déu ha servit i serveix encara per encobrir tantes turpituds! Però hi ha altres maneres més discretes, de fer de Déu un ídol inconsistent o pervers.

La forma més ordinària de disfressar Déu d'ídol és fer-ne una assegurança per aquesta vida i per l'altra. La nostra llibertat individual és fràgil i deficient; és més fàcil fer de la nostra relació amb Déu una mena de contracte de manera que l'observança d'un codi i la pràctica d'uns ritus esdevinguin una assegurança per a l'eternitat. Nosaltres sentim la nostra impotència quan es tracta d'acció o responsabilitat col·lectives. Que bo que seria transferir les nostres responsabilitats a un poder a la vegada suprem i bo, eficaç i clarivident! D'ací a confondre el Déu-providència amb "l'absurd emperador del món" com deia Merleau-Ponty, hi ha només un pas, certament, fàcil de fran-

quejar.

Sovint em sento incòmode, i a vegades escandalitzat, per peticions que en diuen pregàries i que no sé pas quina màgia planetària invoquen. Déu esdevé el gran fetiller a qui es demana la intervenció per allò on hi ha conflicte, al Pròxim Orient, a l'Àfrica, i també per a les empreses i les famílies. També seria molt bo que Déu fes moure la seva vareta màgica per suprimir la misèria! Però la fórmula: doneu treball o pa als qui no en tenen, em recorda la "pregària" de la nena que deia: Déu meu, feu que Pequín sigui la capital de Txecoslovàquia, perquè és això el que he posat en la meua composició.

L'Església (en tot cas molts dels seus membres) han cedit massa a la temptació d'adorar dos ídols successius: l'Amo de la naturalesa i l'Amo de la his-

Déu i els ídols

ABEL JEANNIÈRE, S.J.

tòria. Al Déu al qual ahir se suplicava que allunyés la calamarsa i els tifons, ha succeït aquest que podria modificar el curs dels esdeveniments i el que condueix la història.

Em direu que Déu intervé, malgrat tot, en la naturalesa i en la història, i que la Bíblia és plena de referències a aquestes intervencions. Caldria remarcar encara que aquelles referències tenen una dimensió simbòlica i un abast universal i còsmic. Es tracta de donar sentit a l'esdevenidor de tota la humanitat i dels cosmos que ella habita. Tal com ens és revelada, l'acció de Déu té per objectiu eixamplar la nostra esperança a les dimensions del món i la seva història. És la mateixa confiança del creient

en un Déu que dona sentit a la seva vida en aquest món que interdiu tot retorn i tot recurs a un ídol a la seva mesura, i, al mateix temps, replegat sobre si mateix o en algun petit grup afectiu que faria de Déu el garant dels seus subterfugis.

Tots tenim necessitat d'un suport fratern, però aquesta necessitat deriva si ens confina en un refugi. En definitiva, en els moments decisius de la seva vida, l'home està sempre sol enfront del seu destí i enfront de Déu. És precisament quan estic sol, sol en alta mar, com tots els homes, un dia o altre, i tanmateix amb tots, sol i lliure dels meus capricis, quan puc demanar-ho tot a Déu. La seguretat que em dona és que l'angoixa es barreja amb el meravellament. No es tracta de transferir les meves responsabilitats a l'altre, ni de deslliur-

rar-me de les meves impotències, sovint ben reals.

Es així com Déu-providència vetlla sobre nosaltres, no com un Goldorak que baixés dels cels per ajudar-nos, sinó com un amor amb totes les febleses de l'amor tan respectuós com és la llibertat sense la qual no hi ha amor. I Déu intervé sense parar en els jocs gratuïts de l'amor. La petita Sor Teresa volia que nevés el dia dels seus vots, i aquell dia va nevar; Teillard somiava morir un dia de Pasqua, i va morir un dia de Pasqua. ¿Coincidències? Potser sí. Però la lliçó roman: demaneu com es demana en un dia de festa i sereu escoltats; demaneu com un infant, és a dir amb tota la gratuïtat d'un home lliure i sereu escoltats per un Déu que estima prou cada home per voler-lo encara més lliure.

No hi ha cap assegurança contra l'amor; amb Déu tampoc.

(De "La Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Juglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona

D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

PER QUI EL PRENDRIEM?

Per qui el prendriem, un que, només d'obrir la boca, digués ximpleries? O banades, o estupideses, o animalades; pel nom no ens barallarem, que és prou ric el lèxic d'aquest registre. Per qui el prenem, un home així? No cal recórrer al diccionari, per a un joc tan senzill. Tampoc no cal esforçar-se gaire per comprendre que a ningú no agradaria que el preguéssim per allò per què el prendriem, si deia ximpleries, banades, estupideses, animalades. Doncs, mireu que n'arribem a dir, d'un cap de dia a l'altre! També diem moltes coses sensates, d'un cap a l'altre de dia: No faltaria sinó! De vegades, però, la ximpleria o la sensatesa no són en les coses que diem, sinó en la manera com les diem. Hi ha qui diu ximpleries i tota la resta amb una cara de seny que espanta. Hi ha qui diu coses assenyades d'una manera ben ximpler. Em sabríeu dir què és millor?

MIQUEL ESTRADÉ

Potser algú, en veure el títol, pensarà que es tracta d'una endevinalla o d'una fórmula algebràica, o no sé pas quina altra cosa podrà suggerir al lector, perquè és evident que aquesta "fórmula" absurda no té cap justificació.

La meua intenció, en plantejar avui aquest tema, en denunciar l'ús i l'abús d'aquest recurs "literari": i/o, és cridar l'atenció sobre aquest vici que ja fa uns quants anys, no pas gaires, s'està estenent entre molta gent que escriu. La solució de l'enigma que pretén plantejar l'escriptor és: que és possible això o allò, o ambdues coses. Algun professor, redactant algun text tècnic, la utilitza per primera vegada per no trencar-se el cap per trobar l'expressió correcta. Tothom sap que, en general, els savis en tècnica no sobressurten pas en literatura i tant els estudiants com els col·legues tècnics no s'entenen amb les perles literàries sinó que volen anar directes al gra, prescindint no sols de l'estil literari sinó fins i tot d'algunes exigències de les normes gramaticals. Així, doncs, no és estrany que en els llibres tècnics hagi fet fortuna l'absurda fórmula i/o.

i/o?

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

Tots sabem la influència que el mimetisme exerceix sobre tothom. Són poques les persones, amb forta personalitat, que se salven de l'atracció del mimetisme. I, a més, sembla ben cert que hi ha més tendència a imitar coses dolentes que no pas bones. Sembla mentida que sigui així però és indiscutible que sempre, i més ara amb els moderns mitjans de difusió, les coses noves, les coses exòtiques, les coses prohibides, de seguida s'estenen entre els innumbrables afectats pel mimetisme que, en aquest cas com en tants d'altres, els falta temps per aplicar la novetat, i ho fan a tort i a dret.

Cada cop més sovint, i fins i tot en novel·les, tro-

bem aquest desgraciat "i/o" totalment injustificable ja que, en la immensa majoria dels casos, tot quedaria ben clar dient com s'ha dit sempre: "això i allò" o "això o allò", i només en casos excepcionals caldria afegir que "l'un o l'altre o ambdós", però mai no s'hauria de recórrer, només per mimetisme, només per donar-se les d'estar al dia, només perquè no s'ha analitzat l'expressió i s'actua a la lleugera, aplicant l'espuri "això i/o allò".

I, com aquest, d'uns anys ençà, n'han sorgit d'altres, d'expressions monstruoses, com per exemple visió per veure, explosió per explotar, influenciar per influir, explicitar per explicar, etc. La llengua és viva i evoluciona, certament, però com qualsevol organisme viu, també l'ataquen malalties, i algunes són mortals.

Caldria que tothom vetllés més per conservar la puresa del llenguatge i els editors de diaris i de llibres no haurien d'exigir als periodistes i autors. Esperem que s'imposi el seny i el bon sentit i que, totes aquestes expressions no tinguin més imitadors, i s'extingeixin ben de pressa.

La persona humana sembla ser, en general, una buscadora infatigable de felicitat. Potser no hi ha unanimitat en l'objecte d'aquesta felicitat. N'hi ha que fins han arribat a valorar el fet de no acabar-la d'assolir com a motor i guia del progrés.

Dejant ser feliç l'ésser humà, i estant-hi preparat de mil maneres, sembla també, de vegades, com si s'entossudís a distanciar-se d'aquesta felicitat possible, com si posés obstacles per tal de no aconseguir-la.

¿Deu ser que es busca la felicitat sobretot en la satisfacció d'aconseguir coses externes a nosaltres mateixos? Volem transformar allò que ens envolta, una cosa sovint àrdua, que ens fa tenir aquest desbotat afany de "tenir".

Deu ser bo posar els ulls sobre la pròpia persona? Hem de tenir una comprensió ade-

uada d'un mateix, lliure de prejudicis culturals i de tota mena. Sovint ens pensem ser més del que som realment. Som éssers merament contingents. En canvi, "influem" les nostres necessitats, els nostres drets, els nostres desitjos o projectes i expectatives. Ens tornem insaciables per aquesta manca d'"humilitat òntica" (acceptar amb goig el que som realment, uns simples éssers humans).

Es treballa tenaçment per satisfer les esperances forçades de "ser allò que un no és", les quals, com és natural, són inabastables. Hom resta insatisfet, cansat i sempre frustrat. I trist també per la despesa d'energies i de temps que s'han dilapidat. Hom es creu, a més, traït per tothom, i se sent

LETICIA SOBERON i
M.ª DOLORS CABRERA
De l'Ambit Maria Corral

amargat. Es més difícil ser allò que no sóc que ser qui sóc! El possible "progrés" de les ciències i de la societat assolit d'aquesta forma, en comptes de ser positiu, conduirà al mal ús d'aquests mateixos descobriments i invents que ens facin.

Hi ha una qüestió fonamental.

Abans de ser engendrats, no érem. Més encara, podíem no haver existit mai; bastava, per exemple, que els nostres pares no s'haguessin conegut. Per tant, abans de ser, no podíem tenir "fam d'existir". (Els existencialistes parlen de l'angoixa davant el fet de deixar de

ser. Nosaltres parlem, en canvi, de l'alegre desangoixa d'adonar-nos que som, quan el més probable és que hauríem pogut no ser).

Ens trobem ara, en canvi, "essent", i amb l'alegria d'existir que ens ve sobretot de veure que podíem no haver estat.

Si entenem, a més, que la meua única possibilitat d'existir és "ser qui sóc" —i amb la meua manera genètica de ser— (d'uns altres pares o d'uns altres moments neixen uns altres fills, no pas jo), aquella alegria i aquesta evidència ens porten a l'acceptació joiosa de mi mateix, fins a les meves limitacions, i també de la limitació màxima que és la mort, ja que els éssers d'aquest món que no moririen

són, precisament, els que no han arribat a existir. "¿He de morir?, ¿sí?, doncs existeixo!".

Així, estem sadollats per endavant de la felicitat més bàsica: l'alegria de ser, una esperança real d'assolir de més el que és realment possible, amb el nostre esforç sensat en un món també real i també limitat.

Si acceptem i apreciem amb goig la contingència del nostre existir, tindrem oberta la font més gran de felicitat, ja que assaborirem la possessió del bé més gran i primigeni, l'existència mateixa, la qual podíem no haver tingut, però la continuarem tenint mentre existim, essent com som, éssers contingents.

A més, és un bé solidari i comú a tots els qui ens ha tocat la "carambola còsmica" de l'existència, com la defineix A. Deulofeu.

La felicitat bàsica

ARA MATEIX

Després d'haver comprovat que el panorama del món contemporani és ple de factors negatius, l'encíclica es proposa de respondre a aquesta pregunta: però en què consisteixen el progrés i el desenvolupament veritables de l'home?

L'experiència dels últims anys ens fa adonar que resulta ingenu pensar que el món va endavant mecànicament, que l'avenç tècnic es tradueix automàticament en superació humana. D'una banda, tenim el fet desconcertant de les desigualtats: al costat de les misèries intolerables del subdesenvolupament, hi ha el superdesenvolupament, igualment inacceptable, d'uns quants. D'altra banda, ni els que més tenen se senten satisfets: sempre en volen més: quan es té un objecte i en surt un altre de més perfecte, el primer passa a ser "escombraries"... La publicitat i l'oferta temptadora i incessant de productes ens domina: com més es posseeix, més es desitja, però les aspiracions més profundes resten sense satisfer o, potser, són sufocades.

És que, com ja advertí el Concili Vaticà II, una cosa és "tenir" i una altra "ser". Hi ha qui té molt i no és res... La mala distribució de les riqueses acaba perjudicant tothom. El quadre és aquest: els pocs que "tenen" massa coses, estan tan dominats per l'egoisme de tenir més que no arriben veritablement a "ser"; i els molts que posseeixen poc o no res, no arriben a realitzar la seva vocació humana per manca dels béns, és a dir, té una dimensió econòmica. Però és molt més. Cal fer atenció a allò que és l'home per dins. El perill del consumisme i el de la proliferació de necessitats artificials poden ser superats amb una

Lectura de l'última Encíclica (2)

Judicar: Les condicions d'un autèntic desenvolupament

J. CARRERA PLANAS

utilització raonable dels nous béns i recursos posats a la nostra disposició. La naturalesa específica de l'home l'expressa la narració de la creació de l'home en el Gènesi: hem estat pastats amb terra i ens ha estat infós l'alè de vida.

També deriva de la Sagrada Escriptura la missió confiada a l'home de treballar pel desenvolupament. Qui defugís aquesta responsabilitat, difícil però exaltant, mancava a la voluntat de Déu Creador. En la mateixa línia s'expressa el Senyor Jesús, en la paràbola dels talents. La fe en Crist Redemptor il·lumina la naturalesa del desenvolupament humà. Fa possible, en un cert sentit, el somni del progrés indefinit: totes les obres que fem, dignes de l'home, mentre ens debatем entre el subdesenvolupament i el superdesenvolupament, seran rescatades, quan "aquest ésser corruptible es revesteixi d'immortalitat", com escrigué Sant Pau. Això porta l'Església a preocupar-se de la problemàtica del desenvolupament, com un

deure del seu ministeri pastoral, i a fer reflexionar tothom sobre les exigències de l'autèntic desenvolupament humà. Hi ha una visió optimista de la història i del treball, que ja ve dels Pares de l'Església, la qual reconeix el valor perenne de les autèntiques realitzacions humanes, com a rescatades per Crist i destinades al Regne promès.

Així, pertany a l'ensenyament i a la praxi més antiga de l'Església la convicció que és **cridada a alleujar la misèria dels qui sofreixen**, a prop o lluny, no només amb allò "superflu" sinó també amb allò "necessari". Davant els casos de necessitat, no s'ha de donar preferència als guarniments superflus dels temples i als objectes preciosos del culte diví; al contrari, podria ser obligatori alienar aquests béns per donar pa, beguda, vestit i habitatge a qui n'està mancat.

No seria digne de l'home un tipus de desenvolupament que no respectés els **drets humans**, inclosos els de les nacions i els pobles.

I una crida ecològica: el desenvolupament no pot prescindir del respecte degut al cosmos. No es poden usar impunement els éssers, vius o inanimats, segons les pròpies exigències econòmiques, sinó que cal tenir en compte la naturalesa de cada ésser i la seva mútua connexió en un sistema ordenat. Els recursos naturals no són il·limitats ni, molts d'ells, renovables: no podem usar-los, amb domini absolut, com si ho fossin. I cal fer atenció a les conseqüències que té un cert tipus de desenvolupament sobre la qualitat de vida, en les zones industrialitzades.

CATALUNYA

Els veïns dels barris perifèrics de Tarragona exigeixen majors inversions

La Federació d'Associacions de Veïns de Tarragona reivindica que l'Ajuntament inverteixi en els dotze barris perifèrics de la ciutat les més de 9.000 pessetes, a les quals cada ciutadà té dret per les aportacions de l'Estat a les arquitectures municipals. La Federació demana a l'Ajuntament que les inversions municipals del 1988 es facin d'acord amb la renda "per càpita".

La Federació exigeix la realització d'un estudi detallat per determinar quin tant per cent hauria de revertir als barris de Tarragona, tenint present la recaptació municipal i les subvencions que obté globalment l'Ajuntament.

Demanen més llibres per a les universitats

El rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, Ramon Pascual ha proposat al Consell Superior d'Universitats formular una petició al Govern perquè el Ministre de Cultura adquireixi un

exemplar de cada llibre que es publiqui en qualsevol de les llengües de l'Estat, per a cada una de les universitats públiques espanyoles.

Segons Pascual, d'aquesta manera, "encara que no es resolrà la manca endèmica de llibres en les biblioteques universitàries, s'aconseguirà que el seu dèficit no augmenti, encara que només sigui pel que fa als llibres publicats a Espanya. Aquesta acció permetrà una major difusió de les diferents llengües per les quals l'Estat té l'obligació de vetllar", assenyala Pascual.

La Universitat Autònoma edita un manual d'àlgebra en català

El servei de publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) presentà el primer manual universitari en llengua catalana editat per aquest centre, "Àlgebra Lineal i Geometria"; els seus autors són Manuel Castellet, catedràtic de Matemàtiques i degà de la Facultat de Ciències de la UAB, i Irene Llerena, professora titular de Matemàtiques de la Universitat de Barcelona.

Aquest manual és el primer d'una sèrie de textos acadèmics en llengua catalana adreçats als universitaris. El manual és una exposició orgànica de la geometria afi

euclidiana des del punt de vista de l'àlgebra lineal. Té 13 capítols, al final dels quals s'inclou una breu nota històrica i una col·lecció d'exercicis.

En la presentació, el conseller de Cultura de la Generalitat, Joaquim Ferrer, assenyala que aquesta publicació representa "un salt qualitatiu" i encoratja a la confecció "d'eines d'aquest tipus en tots els camps de la ciència".

ESPANYA

Apareix el Diccionari General Basc de Koldo Mitxelena

La Reial Acadèmia de la Llengua Basca (Eukaltzaindia) ha publicat el primer volum del Diccionari General Basc, dirigit pel filòleg Koldo Mitxelena. La seva preparació ha costat més de 30 anys. Mitxelena va morir el passat 11 d'octubre, després d'haver jugat un paper molt rellevant en l'estudi de l'euskera i en la normalització de la llengua estandar o unificada.

El Diccionari General Basc, l'edició del qual s'ha adjudicat en pública subhasta a dues firmes comercials de Bilbao, comprendrà

un milió i mig d'accepcions en 120.000 entrades. El pla de publicació comprèn 10 volums de gran format.

El Govern socialista ha emprat 19 vegades la Llei de Secrets Oficials

En dinou ocasions, els diferents governs socialistes han classificat com a secrets, acords adoptats en Consell de Ministres, mentre els executius anteriors de la UCD no utilitzaren mai la Llei de Secrets Oficials d'octubre de 1978, amb la qual cosa foren modificats determinats articles de l'aprovada deu anys abans. El ministre de Relacions amb les Corts, Virgilio Zapatero, així ho va comunicar per escrit al diputat José Antonio Trillo, del Grup Popular.

Trillo va requerir el passat mes de desembre una llista completa de totes les matèries que el Govern ha classificat de "secret" o "reservat i confidencial" des del 7 d'octubre del 1978, data de l'aprovació de l'esmentada llei, fins a l'actualitat. El diputat popular, realitzà aquesta petició després que el Govern es negués a facilitar al Parlament les dades que serveixen per elaborar l'índex de preus al consum (IPC) i que alguns mitjans parlaran que Espanya és el país d'Europa amb més secrets oficials.

MÓN

Portugal ingressarà a la UEO

El Comité de Presidents de la UEO (Unió d'Europa Occidental) va reafirmar a Lisboa el seu suport a la candidatura de Portugal per ingressar en aquesta organització, que tracta de tirar endavant una política comuna de defensa europea. Per la seva banda, el primer ministre portuguès, Cavaco Silva, s'entrevistà a Washington amb el secretari nord-americà de Defensa, Frank Carlucci, sobre les compensacions financeres de l'ús de la base aèria de Lajes.

Mil nou nats amb SIDA a New York

Totes les previsions senyalen que un miler d'infants naixeran enguany amb la Sida al estat de New York. Aquest estat americà compta ja 269 casos de nens infectats d'ençà de 1981, i a la ciutat de New York una enbarassada sobre seixanta, fins i tot sobre cinquanta segons el districte, és portadora de virus. Els serveis mèdics proposen als metges que recomanin a les dones que desitgin infantar controls i anàlisis previs voluntaris i confidencials.

C A R T E S

La mort del meu marit i el Seminari

En aquests moments de la meua vida i provinent d'un petit poblet del Baix Camp, recordo una de les coses que de petits més sentíem i que més em colpíren. La frase deia: "Ai, que en portaràs pocs de capellans al teu enterrament!".

Amb l'ajuda de Déu i de l'Església vaig tenir molts fills i un d'ells sacerdot. Passaren els anys i fa poc va morir el meu marit. Al seu enterrament van assistir-hi més de trenta capellans, presidits per un senyor Bisbe. Aquest fill va ser un concelebrant més de la trentena llarga de capellans, procedents tots de Seminaris de diverses contrades.

El meu marit es devia sentir content i orgullós ja que el Seminari sempre ha significat molt per a ell i per a tots els de casa, a partir del moment en què hi confià la formació i preparació d'un fill per esdevenir un bon sacerdot.

Ànim, doncs, pares i mares i que Déu us aconsegueixi per a molts de vosaltres la gràcia d'arribar a ser també Pares d'un fill sacerdot.

Mª M.A.
Mare d'un sacerdot

M'ho sabria dir algú?

Durant els meus anys d'estudiant, i empès per medi ambient d'aleshores, vaig arribar a creure que el nostre Jaume Balmes s'havia passat amb armes i bagatges a la llengua castellana. No tenia cap punt de referència que em pogués orientar en veure la fidelitat del prevere vigatà als valors de la terra on va néixer i que el va peixar. Està clar que eren temps anteriors a la Renaixença, amb una absència quasi total del conreu del català.

Fa pocs anys, que els AMICS DE JOAN BALLESTER van repartir uns fulls que, amb el lema de ENTRE TOTS HO FAREM TOT, oferien unes engrunes d'informació que per a gran part ens era desconeguda, fins i tot als qui havíem fet estudis universitaris. I

amb gran sorpresa, constato l'estimació de Balmes pel català i per tot allò que el català representa. I a més a més, puc descobrir que la primera vocació del filòsof fou la de poeta, jovenívola si es vol, però no gens menyspreable. Ara bé, tota aquesta producció fou feta en llengua castellana quasi sempre, com aleshores s'estilava. Balmes n'estava tan orgullós, que la volgué publicar. Uns amics assenyalats li van fer veure que la seva vocació no era el conreu de les muses. Balmes, intel·ligent i assenyat, n'acceptà el veredict.

La cosa havia quedat somorta, quan, quatre anys abans del traspàs del filòsof, un amic seu que vivia a Madrid, i procedia del monestir franciscà d'Escornalbou, li envià un bell cant en català, dedicant-lo-hi afectuosament. Que un fill de Catalunya que es preparava per a missioner a Madrid, li escrigués una poesia en català, fou un revulsiu per l'esperit de Balmes, que li contestà amb una altra composició, aquest cop en català, i en la qual manifesta a les clares el seu amor per la llengua catalana, desitjant que tan de bo que mai ens n'hagués imposada cap altra. Poesia que trobo al volum tercer de les obres completes de Balmes, p. 297, i que és una professió de fe en la catalanitat i en la llengua que estava a punt de fer el rebrot de la Renaixença.

Des de Madrid Aribau ens envià la seva elegia que cantava la pàtria perduda i enyorada. Des de Madrid, una poesia d'un franciscà lletraferit d'Escornalbou va fer vibrar la ment de Balmes, remouent les brases del caliu. Una altra elegia, als monestirs del Canigó i de Cuixà van despertar el geni de Verdager per cantar els orígens de Catalunya sota el signe de la muntanya casolana del Canigó. Poder evocador de l'elegia! Força immanent del sentiment patri soterrat! Com que ara tinc delit de conèixer la pedra foguera que feu reviscolar en Balmes la flama de l'entusiasme pairal, quedaria molt agraït si algú me la pogués participar, enviant-la a aquesta secció de Bústia.

JOAN ERILL i FARRÉ

Qui pot preveure una

Els nostres mutualistes, per exemple (homes i dones), ja han previst més d'una grip.

I que quedi clar que no tenen la «bola de cristall» per endevinar el Futur. Ben al contrari.

Precisament per això van ingressar a l'AGRUPACIÓ MÚTUA, com a gest de bona previsió.

Per tal de ser a cobert —econòmicament, s'entén— de malalties, intervencions quirúrgiques i accidents que, indefectiblement, provoquen un parèntesi en el treball i generen factures.

L'AGRUPACIÓ MÚTUA us paga mentre esteu de baixa: dietes i operacions, (a tall d'exemple: apendicitis, 90.000 Ptes.; cataractes —en un ull— 105.000 Ptes.; ferides, amb més de cinc punts de sutura, 15.000 Ptes.; estada en clínica, 6.000 Ptes. diàries; estada a l'U.V.I., 21.000 Ptes. diàries). Les mutualistes reben 60.000 Ptes. per part.

Feu números i compareu: totes aquestes prestacions, per una quota de 1.030 Pessetes mensuals.

També ofereix prestacions per invalidesa, orfenesa i defunció.

Si encara no heu complert els 40 anys, **telefoneu al (93) 318 18 00 - 318 40 50 (de 9 a 20 h.)**, i de segur que la informació que obtindreu us convertirà en companys nostres mutualistes. Som més de 270.000!

L'oferta de l'AGRUPACIÓ MÚTUA us interessa de veritat. I, a més, desgrava.

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERC I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. 08010 Barcelona

Document de la Congregació pel Culte Diví

Preparació i celebració de les festes pasquals

El dia 20 de febrer, la Congregació pel Culte Diví va publicar una Carta adreçada a les Conferències episcopals de tot el món per promoure una preparació i celebració més fervent, i actualitzada en sèms, de la Setmana Santa i Pasqua de Resurrecció.

El Dr. Pere Tena i Garriga, sots-secretari d'aquesta Congregació, en una entrevista feta per Ràdio Vaticana, ha precisat que el document de la Santa Seu recorda, abans que tot, el lloc central que ocupa el Misteri Pasqual dins tot l'any litúrgic.

Decadència de les festes pasquals en algunes esglésies particulars

El document pontifici surt a la llum amb motiu d'una certa decadència de les festes pasquals en algunes esglésies particulars. Passat el moment de l'entusiasme durant la reforma litúrgica, es palpa una espècie d'allunyament dels fidels respecte al moment culminant de la vida eclesial i personal. "Sense el sentit del Misteri Pasqual, de la mort i de la resurrecció no és possible una fe viva ni el desenvolupament interior del cristià", digué el Dr. Tena. Tanmateix, el document no és una col·lecció de normes, sinó una sèrie d'orientacions per ajudar a celebrar el misteri pasqual de manera que els fidels puguin dei-

xar-se penetrar pel misteri central de la fe cristiana.

Orientacions pràctiques

Un primer punt del període quaresmal és la iniciació cristiana, en què cal que participi tota la comunitat: organització de la catequesi, preparació

de la confirmació, actes penitencials, així com en la preparació del sagrament de la reconciliació i els sacramentals.

Es demana que durant aquests temps es fomentin els recessos, exercicis espirituals, la devoció i pràctica del Viacrucis, etc. S'explica també amb detall el ritu del Diumenge de Rams, la processió de les palmes i la història de la Passió

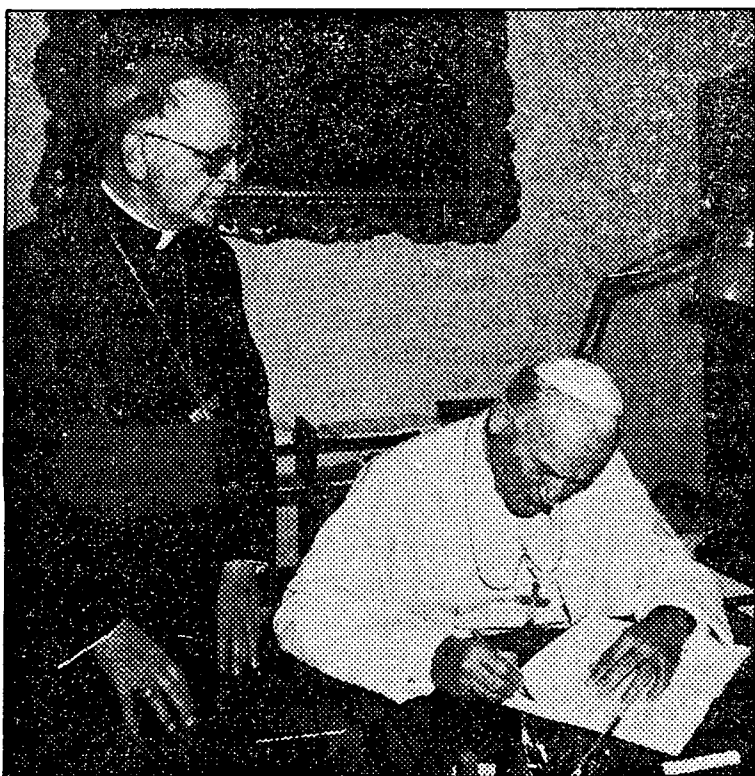
de Jesús. Sobre la celebració del triduum pasqual s'insisteix en l'obligació dels dies d'abstinença i dejuni, i es recorden les normes sobre la celebració de la "Missa del Dijous Sant": repiqueig de campanes, reserva del Santíssim, lavatori dels peus, almoïna pels pobres, adoració nocturna, etc. Referent al Divendres Sant també es recorden els detalls sobre el

ritu de l'adoració de la Creu, el Viacrucis, etc. Quan es parla, finalment, de la Vigília pasqual es recorda que es procuri fer-se poc abans de la mitja nit.

Segons el Dr. Tena la Carta vol promoure les celebracions de la Setmana Santa i Pasqual en el mateix esperit de la restauració decidida pel papa Pius XII.

Dos moments gràfics de la promulgació

L'encíclica "Sollicitudo rei socialis"

El papa Joan Pau II firma l'encíclica "Sollicitudo rei socialis" que duu la data del 30 de desembre del 1987, però que es va fer pública el 19 de febrer d'aquest any. "Catalunya Cristiana" fou la peonera a presentar el document en versió catalana.

El cardenal francès Roger Etchegaray (c), president de la comissió "Justitia et Pax" presenta a la premsa la nova encíclica social de Joan Pau II. L'acompanyen en la fotografia, Joaquín Navarro Valls (esq.), portaveu vaticà i el bisbe argentí, monsenyor Jorge Mejía, secretari de la comissió "Justitia et Pax".

VATICÀ DIA A DIA

L'edició castellana de "L'Osservatore Romano" arriba al número mil

Aquest periòdic del Vaticà sortia en edició castellana per primera vegada el dia 5 de gener de 1968.

El número mil s'obre amb un missatge del Papa en què expressa la seva joia per la tasca que ha dut a terme durant tant de temps aquest periòdic, i el situa com una "vàlida contribució al treball d'evangelització". La castellana no és l'única edició setmanal de "L'Osservatore Romano", donat que en l'actualitat es publiquen altres edicions en francès, anglès, alemany, polonès i portuguès.

El setmanari en castellà arriba a tots els països d'Amèrica llatina i a Espanya. Actualment compta aquesta

edició amb 25 exemplars, molts dels quals es reben en seminaris i cases de formació, així com els bisbes. Des del primer dia ha estat responsable de l'edició Cipriano Calderon, sacerdot que pertany a la Germanat de Sacerdots Operaris Diocesans.

Propera beatificació de Josefa Naval

Una dona seglar valenciana, Josefa Naval i Girbés, serà beatificada el dia 25 de setembre d'aquest any. Nascuda a Algemesí l'11 de desembre de 1820, esmerçà gran part de la seva vida a tasques apostòliques.

Als 30 anys d'edat obri un taller de brodat per formar humanament i cristianament les dones joves del seu poble i parròquia. D'allà sortiren molts

ples vocacions religioses.

Josefa Naval morí el 24 de febrer de 1893 amb fama de santedat. Incoat en la diòcesi de València el seu procés de beatificació, el papa Joan Pau II la va declarar venerable el 3 de gener de 1987.

Reunions franciscanes a l'Amèrica llatina

Setze representants dels formadors de l'Orde Franciscà estan reunits a Lima (Perú) per treballar sobre el projecte "Ratio Formationis Franciscanae". Durant la segona quinzena de març tots els provincials d'Amèrica llatina es reuniran a Rio de Janeiro (Brasil) amb la presència del pare general de l'Orde, fra John Vaughn.

Per altra banda el Terç Orde Franciscà Seglar esta promovent diversos

encontres nacionals, destinats a aprofundir els resultats de la recent assemblea sinodal sobre els laics, en la qual participà la ministra general del Terç Orde Franciscà, Manuela Mattioli, laica veneçolana.

Brasil: tensions en la campanya de fraternitat

La tradicional "Campanya de Fraternitat" que la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil (CNBB) promou anualment i a nivell nacional, durant el temps de la Quaresma, tractarà enguany de la situació dels negres en el país, a cent anys de la abolició de l'esclavitud.

El cardenal de Rio de Janeiro, Eugenio Araujo Sales, no ha volgut solidaritzar-se amb el document base preparat per la CNBB, que es titulava "He escoltat el crit del meu poble", i ha elaborat pel seu compte un altre slogan: "Diverses races, un poble". Cal dir que l'actitud de monsenyor Araujo Sales ha disgustat a la Conferència Nacional de Bisbes, perquè no representa el sector majoritari de l'episcopat brasiler.

Un vídeo sobre les missions jesuítiques al Paraguai

El Centre Televisiu de Santa Maria de Buenos Aires (Argentina) ha elaborat i posat en circulació un vídeo sobre la història de les missions jesuítiques del Paraguai durant els segles XVII i XVIII. Es tracta d'un estudi històric dut a terme pel pare C.J. McNaspy, jesuïta, i dirigit també pel jesuïta, Robert McCown. Té una durada de 45 minuts i es distribueix en format VHS i sistema PAL. És una aportació del V centenari de l'evangelització d'Amèrica llatina. Cal dir que el tema d'aquest vídeo estarà present en les paraules de Joan Pau II en el seu ja proper viatge al Paraguai.

Canonitzacions al Vietnam

El proper 19 de juny, Joan Pau II canonitzarà 117 homes i una dona que entre els segles XVIII i XIX varen testimoniar llur fe en terres del Vietnam. Entre aquests màrtirs, hi figuren 42 laics, 16 catequistes, 37 sacerdots i religiosos dominics, així com 21 missioners occidentals: 13 sacerdots francesos i 8 bisbes espanyols.

Joan Pau II prega per la pau del Líban

Així ho va fer el 2 de febrer en la litúrgia celebrada a l'església de Sant Pau, de Roma. "Aquest país —va

dir— vol viure i conèixer en col·laboració amb altres cultures i tradicions segons les seves arrels històriques". Cal que cap comunitat no es vegi amenaçada i cap ciutadà estigui en perill". Digué també el Papa.

XXX aniversari de la proclamació de santa Clara com a patrona de la televisió

Aquest aniversari se celebrà solemnement a la ciutat d'Assís el 14 de febrer passat. Hi fou present, com a representant del Papa, el cardenal Casaroli, Secretari d'Estat del Vaticà, el qual en l'homilia celebrada s'adreça a tots els responsables i col·laboradors de la televisió demanant que la seva activitat estigues sempre al servei de l'home i que aquest mitjà poderós sigui un instrument d'elevació espiritual i moral, contribuint a la pau i a la justícia.

Fou el papa Pius XII qui el 14 de febrer de 1958 va proclamar santa Clara, la dolça franciscana, Patrona de la televisió, ja que ella pogué presenciar miraculosament a distància les cerimònies del Nadal de l'any 1252, mentre era malalta a la seva cel·la del petit monestir de Sant Damià d'Assís.

Una fundació a Birmània

Àsia compta actualment amb uns 70 monestirs catòlics. A Birmània, país amb un 10% de població catòlica, hi serà fundat un monestir. Dos monjos birmans de 26 i 42 anys (actualment a Anjou) evangelitzaran el seu llunyà país. Un d'ells està convençut que per mitjà de l'exemplaritat del cenobi es coneixerà més el catolicisme, considerat com a religió europea. La seva pregària, el treball i l'austeritat monacal contribuiran a una millor comprensió de la nostra fe.

Iugoslàvia: agressions a la llibertat religiosa

Monsenyor Radovic, ortodox metropolita, ha denunciat les agressions a la llibertat religiosa a Iugoslàvia, la seva terra natal. Radovic s'ha mostrat en contra d'una campanya d'intimidació per part dels organismes de l'Estat, dirigida a l'ensenyament i als alumnes creients. Cal dir que en la direcció d'una escola s'ha retirat als alumnes el "carnet jove" per visitar el seu bisbe metropolita i la galeria d'art del palau episcopal, a Voivodine.

Monsenyor Radovic denuncia també la demolició il·legal d'un temple ortodox a Ilias. Finalment afegeix que cursarà la denúncia oportuna per la destrucció d'aquesta església, que s'ha fet sense cap explicació per part de les autoritats.

Malgrat la major aportació econòmica dels catòlics**La Santa Seu haurà de vendre béns per a fer front al seu dèficit**

Fa poc s'ha reunit al Vaticà el Consell de Cardenals per a l'estudi dels problemes organitzatius i econòmics de la Santa Seu. Els 15 membres d'aquest organisme creat per Joan Pau II (han mort dos cardenals, els cardenals Hoeffner i Parecatil) es reuneixen dues vegades per any sota la presidència del secretari d'Estat, cardenal Casaroli.

El Washington Post del 25 de gener ha publicat unes xifres sobre l'estat financer de la Santa Seu que només en part eren encara desconegudes. En l'última reunió del Consell Cardenalici del 19 al 22 d'octubre passat es va decidir enviar a tots els bisbes del món una carta d'agraïment per "la major generositat demostrada vers la Santa Seu". Amb la carta, que s'havia d'haver enviat el mes de novembre, s'adjuntaven el balanç del 1986 i una estimació avançada del 87. Per diversos motius hi ha hagut retards a aplicar aquesta decisió. De moment tot sembla estar preparat i, per tant, els gairebé quatre mil bisbes del món rebran xifres concretes sobre les despeses i entrades de la Santa Seu. No se'ls imposa guardar el secret i per tant poden fer-ne l'ús que creguin convenient.

Seixanta milions de dèficit

El cardenal John Krol que fou fins fa pocs mesos arquebisbe de Filadelfia i és membre del Consell Cardenalici, ha avançat a la Conferència Episcopal USA algunes d'aquestes dades. Les ja conegudes són que el dèficit de les finances de la Santa Seu l'any 1986 s'eleva a quelcom més de cinquanta sis milions de dòlars i l'estimat per al 1987 oscil·larà al voltant dels seixanta milions de dòlars. Com l'òbol de Sant Pere —la lliure aportació dels fidels al Papa— passà de 32 milions de dòlars l'any 86 a 35 en els nou primers mesos del 87, el forat haurà de ser tapat venent béns mobles o immobles del patrimoni de la Santa Seu. Segons afirma el no-

vembre el cardenal Casaroli, les reserves són "gairebé completament esgotades".

El major capítol de despeses és la retribució del personal que treballa per a la Santa Seu. Dels 114 milions de dòlars que es varen gastar l'any 1986, 58, és a dir, més de la meitat, foren sous i retribucions de tipus salarial. Els 2.395 empleats reberen quelcom més de cinquanta milions de dòlars. Els 885 jubilats s'endugueren pel seu compte els set milions restants. Aquest capítol pot ser un dels revisables, ja que és una càrrega excessivament pesada; no se suprimiran drets adquirits, però per exemple, podrà revisar-se que un guarda suís, després de quinze anys de servei, pugui retirar-se amb les tres quartes parts del seu salari i tornar al seu país, on pot, en plenitud encara de funcions, realitzar un altre tipus de treball. D'altres capítols donats pel Washington Post són les despeses editorials; d'altres onze en el capítol d'inversions diverses; Ràdio Vaticana —que renuncia a tot finançament publicitari i emet en més de quaranta llengües diferents— s'endú més de deu milions de dòlars i les despeses administratives generals són més de nou milions.

Les entrades més quantioses són els beneficis de les inversions realitzades en el passat —38 milions de dòlars— i de les activitats editorials, 17 milions.

Més d'un milió de dòlars reporta la venda de cassettes amb discursos del Papa i programes radiofònics. L'administració vaticana i el patrimoni van rendir en l'exercici del 86 uns deu milions de dòlars.

El cardenal Krol es va posar, el passat mes de desembre, al front d'un grup de cardenals i bisbes nord-americans que han decidit crear un fons de suport financer a la Santa Seu. L'objectiu fixat seria cent milions de dòlars. Les seves rendes anuals servirien per pal·liar el dèficit crònic de les finances de la Santa Seu. En la reunió que ara amb els seus col·legues de Consell informaran sobre el particular. El cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona, és un dels quinze membres.

A.P.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell. - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N.º 416

Pagarés lletra tresor 12% net anyal (Mínim 1 milió)
Comissió 0.10 sobre operació
Borsa: 30% net anyal (Mínim 2 milions demostrable)
Comissió 10% sobre operació amb beneficis
Operacions immobiliàries fins a 1 milió 11% anyal
Fins a 5 milions 13% net anyal
Fins a 10 milions 15% net anyal
Adreça: Princesa, 20, pral. 1.º - 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13. Telex 93 377 TXSEE

LA SETMANA SANTA JOVE A CIUTAT. Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut.- El Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i la Delegació de Pastoral de Joventut, atenent la crida del Sant Pare Joan Pau II, conviden a tots els joves cristians del Bisbat, en ocasió del DIA MUNDIAL DEL JOVE i l'església local, als acter que tindran lloc **dissabte 26 de març**, vigília de Rams, a les 5 de la tarda, al Col·legi dels salesians de Sarrià; i Divendres sant, **dia 1 d'abril**, a les 10 del matí, a l'Hospital Sant Rafael de la Vall d'Hebron. Per a més informació: Tel. 301 12 77, de 6 a 8 de la tarda, de dilluns a divendres.

S.E. Catedral Basílica. Setmana de predicació. Quaresma 88. Any Marià.- El Rvd. Mn. Joan Carrera Planas predicarà a la Catedral de Barcelona durant els dies **21, 22, 23 i 24 de març**, a les 7'30 de la tarda, sobre el tema general: "No tenen vi"... "Feu tot allò que Ell us digui". Les conferències són les següents: **Dia 21**, dilluns: "Allò que avui els homes volem i no tenim". **Dia 22**, dimarts: "Allò que la fe en Jesús ens pot donar". **Dia 23**, dimecres: "Com si omplíssim les piques d'aigua: la nostra feina de cada dia, imprescindible i insuficient." **Dia 24**, dijous: "Un altre amor, una altra felicitat, una altra vida, com l'altre vi de Canà."

S.E. Catedral Basílica. Celebració comunitària de la Penitència.- Tindrà lloc el dimecres, **dia 30 de març**, a les 7'30 de la tarda, amb absolució individual. S'invita a totes les persones que vulguin participar en aquesta celebració com a preparació immediata del Triduum Pasqual.

Exercicis Espirituals.- El Bisbe de Sogorb-Castelló, Dr. Josep M.ª Cases Deordal, dirigirà uns Exercicis Espirituals Eclesials a la Santa Cova de Manresa, els dies **4 al 9 d'abril**. Per inscripcions preguem dirigir-se al telèfon: 217 94 46.

Parròquia de Santa Maria del Pi.- Els dies **16 i 17 de març**, tindran lloc dues conferències sobre el tema: "MARIA, FIGURA DE

L'ESGLÉSIA QUE ES RENOVAVA", a càrrec del P. Cebrià Pifarre, monjo de Montserrat. Hora: a dos quarts de nou del vespre. Lloc: Sala Sant Josep Oriol, c/. del Cardenal Casañas, 16, segon pis.

FESTA DE SANT JOSEP ORIOL.- **Dia 22**, a dos quarts de nou del vespre i a la Sala Sant Josep Oriol, Mn. Tomàs Vergés, farà una conferència sobre: "Sant Josep Oriol com a doctor". **Dia 23**, festivitad del Sant. Misses: Matí, 8, 11, 12 (a la capella del Sant). Tarda: A les 6'30 i a les 7'30 (a l'altar major). Aquesta serà concelebrada i presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany, i cantada pel poble fidel i l'escolania de "Sant Agustí", de l'Escola Pia de Sabadell. Els sacerdots que vulguin concelebrar que tinguin la bondat de portar-se alba i estola blanca.

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.- Celebrarà l'Assemblea General, el **dijous, dia 17 de març**, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. En dita Assemblea el P. Joan Botam, president de la URC, moderarà una TAULA RODONA sobre el tema: "Amb Maria fem Església". Aquesta reflexió s'insereix en el marc del Pel·lgrinatge dels Religiosos i Religioses de Catalunya a Montserrat, que tindrà lloc el dissabte, dia 16 d'abril d'aquest Any Marià.

Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora.- c/. Emancipació, 33, tel. 212 69 00. **RECÉS PER A RELIGIOSES, diumenge 20 de març.** Dirigeix: Mn. Josep Antoni Arenas. Començarà a les 10'30 amb la celebració de l'Eucaristia. Les germanes que vulguin quedar-se a dinar, cal que avisin anticipadament.

Conferències quaresmals.- Dies **14, 15 i 16 de març**, a la Capella del Sm. Sagrament, c/. Passatge Camps Elisis, 8. Hora: A les 6'30 de la tarda. Per a més informació: Tel. 215 42 41.

FRATERNITATS DE BETA-NIA DEL GERMANET CARLES DE JESUS (FOUCAULD).- Us oferim a tots una jornada de re-

flexió amb el Desert (Recés) el dia 20 de març, predicat pel pare Domingo Castro (dominic) amb el tema: "LA QUARESMA AHIR I AVUI" de les 10 del matí a les 7 de la tarda, a Trafalgar, 70, 1er. 1ª. tel. 302 71 77. Es prega puntualitat i aviseu abans.

Festa de Santa Madrona.- **Dimarts, dia 15**, la Parròquia de Santa Madrona, c/. Tapioles, 10, celebrarà la festa de la seva Patrona. A les 8 del vespre, **MISSA CONCELEBRADA**, presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, Bisbe Auxiliar de Barcelona. Després de la Missa, inauguració de la 6.ª Fira de Santa Madrona, i entrepà de germanor.

I Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de la Mercè.- Conferències commemoratives, organitzades per la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè i que tenen lloc a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona, c/. Diputació, 231. **Dimarts, dia 15**, a les 19'30, "Glosses sobre l'encíclica "Redemptoris Mater"; pel Dr. Joan Esquerda Bifet. **Dijous, dia 17**, "La Mare de Déu de la Mercè a Barcelona", a càrrec del Dr. Frederic Udina i Martorell, a les 19'30.

Santuari-Llar de Sant Josep de la Muntanya. Cultes a llaor del seu Patró amb motiu de la seva Festa.- Misses amb cants i homilia cada hora, des de les 8 fins a les 14 hores. La de les 12 serà concelebrada i presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany. Tarda: A les 17'45 Rosari, Exercicis piadosos dedicats al Sant i Solemne Processó. De retorn, misses vespertines a les 19 i a les 20. Mitjans de transport: Autobusos 24, 31, 32 i 74.

Trobades de Reflexió i Pregària a Sant Martí del Montnegre.- S'adrecen a joves de 17 anys per amunt. Finalitat: Crèixer en la fe i en la vida cristiana - aprofundir el coneixement de Jesucrist - conèixer altres joves i compartir les seves inquietuds - temps per al silenci i reflexió personal - pregar amb els altres. Qui tingui interès de participar-hi, que escrigui o telefoni als Caputxins d'Arenys de

Mar, c/. Santa Maria, 7, tel. 792 06 41, a Fra Cinto Duran o a Mateu Sanclimens.

Parròquia de l'Esperit Sant. Barcelona, c/. Travessera de Gràcia, 401.- Amb motiu de la Quaresma, el P. Cebrià Piferrer, monjo de Montserrat, el proper **dimecres, dia 16**, a dos quarts de deu de la nit, parlarà sobre "L'ESPERIT DE CONVERSIÓ". Que-deu invitats.

CONFERÈNCIES QUARES-MALS.- Se celebraran a la Parròquia de Sant Feliu de Sabadell. Enguany les donarà el Dr. Antoni M.ª Oriol Tàtaret, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. **Dia 10 de març**: "Jesucrist i la persona humana". **Dia 17 de març**: "Jesucrist i la societat humana". **Dia 24 de març**: "Jesucrist i l'activitat humana". Les conferències comencen a 1/4 de 9 del vespre, i són organitzades per la zona pastoral de Sabadell, en col·laboració amb l'Acadèmia Catòlica.

DOMINICA LAETARE (Cant gregorià).- El proper diumenge dia 13 de març, Diumenge IV de Quaresma, més conegut per "Dominica Laetare" no se celebrarà la Santa Missa a l'Oratori de Sant Felip Neri, ja que aquesta tindrà lloc en el recinte de les esglésies romàniques de la propera ciutat de Terrassa. A iniciativa del P. Miquel Altisent, escolapi, i a l'estil de les "statio" litúrgiques romanes, es va celebrar per primera vegada l'any 1933. Fidels al cant oficial de l'Església i a aquesta bonica tradició també aquest any la celebrarem a les 11 del matí a l'església de Santa Maria -antiga seu d'Egara-. L'assaig previ tindrà lloc al baptisteri de Sant Miquel d'on s'anirà amb processó fins el lloc de la Celebració. Hi sou invitats tots els amants de la litúrgia i el cant gregorià.

CONCERT A MARATA.- El proper diumenge, dia 13 de març, a les 10 del matí, a la parròquia de Santa Coloma de Marata, **Les Franqueses del Vallès, CONCERT D'ORGUE**: José Santos de la Iglesia (Organista interpretarà obres de: Johannes Von Lublin

(1540), T. de Santa Maria (1510-1570), F. Peraza (1564-1598) A. de Cabezón (1510-1566), J. B. Cabanilles (1644-1712), G. Steenwinck (?-1679), B. Cosyn (s. XVIII), G. Frescobaldi (1583-1643) i B. Storace (s. XVII).

Parròquia de Sant Carles Borromeu (St. Lluís, 89 - Barcelona).- Conferències Quaresmals a càrrec de mossèn Jaume Armengol, del 21 al 25 de març a les 8,30 de la nit, després de la missa vespertina.

Trobada de Joves.- Grups d'Oració i d'Amistat. Diumenge, **20 de març de 1988. Lloc**: Col·legi "Jesús Maria". Passeig S. Gervasi, 15. **Horari**: de 10 del matí a 7 del vespre. En l'Any Marià. Informa't: 211 54 56.

Trobada de Joves Cristians del Baix Llobregat.- **Dia 13 de març del 1988.** Ens veurem a: **convent de Betània**. C. Bonanista, 37 Cornellà. **Programa**: 9 h. Benvinguda i invocació a l'Esperit Sant; 9.30 h. punt doctrinal: "santedat! avui? quina?... viure Jesucrist!"; 11 h. treball en grups; 12 h. posada en comú; 14 h. dinar de germanor; 16 h. glossa final: "Maria en el Magnificat"; 18 h. eucaristia i comiat. I recordeu... dur el dinar, si-guem apòstols, convidem altres amics!, preguem per tots! Us esperem!

BADALONA Parròquia de Sant Josep.- El Dr. Jaume Traserra, canonge i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, donarà una conferència sobre: El Sagrament de la Reconciliació en els seus aspectes canònic i sacramental. **Dia 13 de març**, a les 12 del migdia. **LLOC**: A la Sala de Reunions de la Parròquia. Carrer Ventós Mir.

VIC Tanda d'Exercicis, Especial Setmana Santa.- **Lloc**: Cova Sant Ignasi - Manresa. Director: P. Josep M.ª París s.j. **Dies**: Del dimecres sant, 30 de març, al vespre, fins el Diumenge de Pasqua, dia 2 d'abril, al matí. Per informació i inscripcions: Casa d'Exercicis de Manresa. Tel. 872 04 22.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS
BONIC pis es ven a Castelldefels. Tel. 219 28 84.

BARNA, torre de lloguer 400 m² 7 habitacions, saló-menjador llar de foc, calef. garatge 3 cotxes, terrasses, 2 banys; cuina-office. Molt sol. Carret. St. Cugat 75-95 matins de 10 a 14.

S'OFEREIX tècnic aux. puericultura amb exp. Trucar matins a Montserrat. Tel. 340 88 78.

SRTA MESTRA busca habitació silenciosa i cèntrica zona eixample o pis lloguer antic, preferible últimes plantes, mateixa zona. Tel. 300 87 27.

CERCO universitari dinàmic amb sensibilitat artística, de 40 anys per casar-me. Apartat Correus 94.117. Barcelona.

ES VENEN llibres de "Las apariciones de la Virgen" i "Hacia las cumbres de la unión con Dios", per valor de 600 ptes. tots. Tel. 381 85 70.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspassa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

AUXILIAR de clínica amb títol de per-ruerera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preu acadèmia. T. 254 94 12. hores treball. T. 323 10 43, de 21 a 23 nit.

SRA. 58 anys ofereix hab. grat. a Sra. mitja edat a canvi comp. Tel. 256 99 75 de 7 a 10. Pepita Vives.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

SRA. 27 anys desitjaria conèixer Sr. posició acomodada fins seriosos. Apartat correus 6014 Barcelona 08080.

SOLTER 60 anys desitja casar-se amb senyora seriosa de 50/56 anys. T. 256 82 22 de 20 a 22 hores.

ANGLÈS nadiu, s'ofereix per classes escola o institut. Trucar matins de 9 a 10. Te. 555 28 60.

S'OFEREIX maitre o encarregat per petit hotel o restaurant. T. 246 02 21. Es donen informes.

SOLTER 46 anys, catòlic, desitja conèixer Srt. fins matrimonials. Tel. 386 24 99.

UNIVERSITÀRIA dinàmica amb sensibilitat artística cerca persona similar de 40 anys per formalitzar-se. Apart. 94.117 Barcelona.

SOLTER 46 anys, decorador desitjaria conèixer soltera o vídua fins matrimonials. Tel. 386 24 99. 10 nit.

NECESSITO una Sra. per conviure i atendre'm. Estic impossibilitada, tinc 43 anys. Visc els afores de Granollers. Tel. 870 13 07.

SRA. sola necessita noia servir. Tardes lliures. Tel. 216 02 28.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra, per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM _____

ADREÇA _____

POBLACIÓ _____ Tel. _____

PREU LÍNIA _____ SETMANES _____

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244, 2on. 08007 - BARCELONA

VENDES

FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.

FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Olot-La Garrotxa**Cicle de conferències quaresmals**

El CENTRE D'ESTUDIS DIOCESÀ de Girona ofereix a les parròquies del bisbat un programa de serveis pastorals, per respondre a la necessitat de formació dels creients d'avui. Les parròquies d'Olot aprofiten l'oferta d'aquest servei. Així, per aquesta Quaresma, la de Sant Esteve ha organitzat un cicle de conferències quaresmals que, amb el lema LA FAMÍLIA AVUI, se celebrarà a l'església de la RESIDÈNCIA MARE DE DÉU DEL TURA, situada al passeig del Bisbe Guillaumet, d'acord al següent programa:

Dijous, dia 3 de març, FAMÍLIA I CULTURA, per Josep Mª Marquès i Miquel Serramitja.

Dijous, dia 10 de març, LA FAMÍLIA I EL FUTUR DELS FILLS, per Mª Amich.

Dijous, dia 17 de març, FAMÍLIA I CONVIVÈNCIA, per Pere Reixach.

Dijous, dia 24 de març, LA FAMÍLIA I L'EDUCACIÓ CRISTIANA DELS FILLS, per Pere Micaló.

Cada una de les conferències tindran lloc a dos quarts de nou del vespre i acabaran amb una breu pregària penitencial.

Com diu el senyor bisbe, monsenyor Jaume Camprodon en presentar el programa del Centre d'Estudis Diocesà, cal que els qui ens professem creients sapiguem dir: Jo sóc cristià. El creient ha de saber donar raó de la seva pròpia fe. Ha de saber-se donar raó a ell mateix d'allò que creu, per sentir-se lliure davant d'altres concepcions de la vida. Ha de saber donar raó en diàleg obert amb el món per oferir el testimoni de la seva fe com un homenatge de la raó a Déu.

El bisbe Jaume invita les parròquies, altres grups i tots els qui senten necessitat d'aprofundir en la fe a aprofitar-se de l'oferta d'aquests serveis pastorals del Centre d'Estudis Diocesà.

J. CLIMENT

Mossèn Josep Mª Cervera

Un historiador empordanès infatigable

Vaig conèixer mossèn Cervera quan l'il·lustre figuerenc feia poc que havia escrit la Història del Monestir de Sant Feliu de Guíxols, parròquia on s'hi jubilà, recentment, de rector.

Llibre molt interessant, ja que a través d'ell pot considerar, paral·lelament, la història religiosa, política, social i econòmica de la nostra Pàtria; del segle X a mitjans del segle XIX.

Poc temps després, mossèn Josep Mª Cervera ens ha obsequiat amb l'edició, no d'un llibre, sinó de dos; unes biografies dels sacerdots poetes i dels eclesiàstics músics de la diòcesi de Girona del segle passat i del present.

Dues variants d'un mateix art que mossèn Cervera porta dintre de l'ànima, ell que és fill de músic, i ha estat en la seva llarga carrera eclesiàstica professor de poemes, compositor, organista, mestre de corals i col·laborador literari de gran nombre de revistes.

Actualment, l'incansable historiador està treballant, activament, en un nou llibre on els eclesiàstics gironins també seran els protagonistes.

Es tracta, doncs, d'una emotiva glossa als "calzes" però aquesta vegada ni poètics, ni lírics, sinó "calzes martirials".

Un recull de biografies dels sacerdots gironins que foren víctimes mor-

tals de la cruenta i despietada persecució religiosa que sofrí l'Església catòlica durant la Revolució del 1936 al 1939.

Em consta que el bisbe Camprodon hi està molt interessat, i ell mateix ha impulsat mossèn Cervera a la confecció del llibre biogràfic.

Mossèn Cervera, però, està preocupat. Cau damunt de les seves espatlles una enorme responsabilitat de fidelitat històrica, en una tasca molt laboriosa, donada l'amplitud martirial.

La persecució religiosa, a la nostra Pàtria, s'estengué, en una consigna política sagnant, des del cor de les ciutats i viles, fins a les parròquies i capelles muntanyenques més apartades.

Totes les persones, doncs, que per motius parroquials, familiars o d'amistat, posseeixen dades, fotografies, o testimonis verbals o escrits sobre la vida o la mort d'alguns d'aquells innocents sacerdots gironins que els fou llevada la vida per causa de la Fe cristiana, poden dirigir-se a mossèn Josep Mª Cervera i Berta que, actualment, viu a Sant Feliu de Guíxols, carrer Sant Domènec 37, 3.ª, telèfon 32 26 01.

L'historiador us ho agrairà, i Déu us ho pagarà.

FRANCESC A. PICAS

El Bisbat de Girona acabà l'any 1987 amb un superàvit de 14 milions

Els capellans cobraran 53.000 pessetes mensuals.

El delegat d'economia del Bisbat de Girona, Eduard Vallès, han informat al Consell Presbiteral sobre el balanç econòmic de l'any 1987, presentant al mateix temps el pressupost per l'any en curs. Respecte al balanç de l'any anterior cal remarcar que el total d'ingressos al fons comú diocesà fou de 224.159.386 pessetes, mentre les despeses es quedaven en 210.157.644 pts. cosa que significa un superàvit de més de 14 milions.

El capítol d'ingressos més important fou el de l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola, procedent de la dotació estatal, que pujà a 145.968.424 pessetes. Les parròquies portaren un total de 45.168.753 pts, corresponents al 30 per cent dels ingressos a l'obra parroquial.

Pel que fa a les despeses el capítol principal fou el del personal que pujà a 148.329.884 pessetes, seguit per les aportacions per obres a esglésies i locals parroquials que superaren els 28 milions.

Per últim, el Delegat d'Economia del Bisbat va presentar el pressupost d'aquest any que preveu uns ingressos totals de 217.000.000 pessetes i unes despeses de 216.978.957 pts. També enguany l'ingrés principal serà l'aportació de la Conferència Episcopal que es preveu en 147.000.000 pts. i la despesa principal serà la del personal que pujarà a 159.858.672 pts.

La dotació del mínim vital dels capellans serà de 53.000 pessetes per tretze mensualitats, cosa que suposa un augment de 3.000 pts. per mes respecte a l'any anterior i un 6% respecte al sou global. El Consell Presbiteral va aprovar els comptes i el pressupost, demanant l'elaboració i publicació dels criteris per a la distribució de les ajudes a les obres que fan les parròquies.

M. CABALLÉ

UN ESPECTACLE ÚNIC!

CINC SEGLES DE TRADICIÓ I ART

"LA PASSIÓ DE CERVERA"

TEMPORADA 1988

DIES DE REPRESENTACIÓ

6, 13, 20 i 27 de març - 1, 10 i 17 d'abril

HORARI

Primera part: **VIDA PÚBLICA DE JESÚS.**
Matins, de 10 a 12.45 hores.

Segona part: **PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ.**
Tarda, de 2.45 a 4.45 hores.

—El dia 1 d'abril (Divendres Sant) en sessió única de 3 a 8.30 de la tarda.

LOCALITATS

Despatx central - Cervera

Complex Turístic de La Passió. Passeig Balmes, 2-4 - Tel.: 973/53 13 50.

Barcelona, Viatges Montesol

Ronda Universitat, 10 - Tels.: 317 50 86 / 317 50 90

SERVEI DE MENJAR I RESTAURANT

A l'Hotel Canciller hi haurà llocs disposats pels qui desitgin menjar en servei de Restaurant econòmic.

A la Cafeteria Esplai hi haurà espais destinats pels qui es portin el dinar, amb els adequats serveis de Bar.

Ambdues dependències són a prop del GRAN TEATRE DE LA PASSIÓ.

L'EVANGELI FET VIVÈNCIA

Diumenge rera diumenge

Els sabadellencs celebren l'Any Marià al santuari de la Salut

SABADELL.—Amb motiu de l'Any Marià ja fa setmanes que els sabadellencs, diumenge rera diumenge, i fins i tot algun dissabte, pugen al Santuari de la seva Patrona la Mare de Déu de la Salut.

Les parròquies de la ciutat i entitats cristianes s'han anat sumant als actes de pregària als peus de la nostra Mare, per demanar la seva protecció, oi més en aquest any en el qual el Sant Pare ha recomanat una especial devoció a la Verge Maria.

L'Acadèmia Catòlica va pujar a la serra de Sant Iscle i Santa Victòria per pregar amb fe i amb devoció durant la Visita espiritual que en el seu dia redactà el Dr. Carreras, seguida de la celebració de l'Eucaristia. Cants i pregàries dels fidels foren dedicats amb fe, amor i alegria tot demanant que des de la petita serra, la Verge amb el seu Fillet, giri els ulls amorosa cap a la plana que s'estén als seus peus, per tal com, des de temps immemorial, aquest poble confia en la seva protecció.

D. VINAS

TARRAGONA

Els objectius de l'Escola Diocesana de Catequistes:

Conèixer allò que l'Església creu, viu i celebra

TARRAGONA.— L'Escola Diocesana de Catequistes (EDC) és l'instrument que ofereix la Delegació Diocesana de Catequesi per a posar a l'abast de tots els catequistes un pla elemental i siste-

màtic de formació per a la tasca catequètica.

L'EDC en presentar els continguts de la fe cristiana, vol ajudar els catequistes a adquirir un coneixement orgànic i complet d'allò que l'Església creu, viu i celebra.

L'EDC vol ser un instrument que ajudi els catequistes en la seva formació bàsica en la competència que els pertoca i que és més que mai necessària, ja que "el motiu fonamental i suprem de la formació catequística, és l'aptitud i l'habilitat per comunicar el missatge evangèlic".

Programa

Consta d'unes 100 hores de treball (classes i tallers) en sessions d'hora i mitja, segons aquests set gran apartats:

Introducció a la Bíblia. Credo. Els continguts de la fe cristiana. Història de la Salvació. L'Església i els sacraments. Vida cristiana i pregària. Catequètica. Metodologia i tallers pràctics.

Com s'organitza

L'EDC ha pres formes de realització molt diverses: adaptació de programes segons les necessitats de cada lloc; adaptació de ritme de treball, d'horaris i calendari segons les possibilitats dels assistents, etc. Així ens trobem en Centres de l'EDC als quals assisteixen catequistes d'una sola parròquia, i altres als quals assisteixen catequistes d'onze parròquies. Uns segueixen un ritme setmanal, i altres mensual. Uns centres (la majoria) estan ubicats en un lloc, i altres són itinerants. I en horaris i dies ben diversos...

Aquest curs 1987-1988

Aquest és ja el tercer any que funciona l'EDC al nostre Arquebisbat. Son 12 els centres en els quals es dona l'EDC, als quals assisteixen uns 400 catequistes, d'unes 50 parròquies.

El centre de l'arxiprestat de Falset acull catequistes de la nos-

tra Església germana de Tortosa, de tres de les seves parròquies.

El primer centre de l'EDC que acaba tot el programa complet segons el que està previst per la Delegació Diocesana de Catequesi, és el de Reus, que organitza la seva Comissió Interparroquial de Catequesi.

Una nova modalitat d'aquesta Escola; a partir d'aquest curs, és l'Escola Diocesana de Catequistes Joves. Fins ara s'han fet dues trobades en dos caps de setmana, l'un el novembre passat i l'altra aquest gener passat, al Centre d'acolliment del Santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, i a la Casa Diocesana de la Selva del Camp, respectivament. Hi han assistit una quarantena de joves. Aquest EDCJOVES pren una forma més activa i participada, facilitant als catequistes joves unes jornades de convivència, en dies i hores més adients.

Cada una d'aquestes dues trobades han suposat 14 hores de treball, així com altres moments de pregària, intercanvi i esplai.

FETS I CRITERIS

El diàleg polític

Fa tres setmanes que es va celebrar el debat polític sobre l'anomenat "estado de la nación". La premsa va coincidir a remarcar la moderació i el realisme del discurs del president González, la seriositat de la discussió i l'actitud de l'oposició que es va concentrar en els problemes concrets que viu el país, deixant al marge les motivacions ideològiques.

Vaig seguir una bona estona, per televisió, aquest debat del Congrés i em vaig alegrar perquè fou una demostració que s'ha avançat en el diàleg polític i una prova visible que es va consolidant la nostra realitat democràtica.

Sempre ha estat difícil l'exercici del diàleg en la vida de la societat. Després d'un dejuni de quaranta anys, que va viure el nostre país, hem de reconèixer que el diàleg polític és, a casa nostra, una realitat nova que es troba entre l'adolescència i la joventut.

Per això em vaig alegrar, com a ciutadà i també com a bisbe, que en el debat polític al Congrés es manifestés una certa maduresa, s'evités la polèmica i, de manera seriosa, es parlés dels problemes reals de l'Estat.

No em correspon, ni és la meua intenció, analitzar en detall la política del Govern i l'actitud de l'oposició. Penso que és més important la constatació positiva que el debat va tenir un autèntic to de diàleg polític, amb respecte mutu, amb exclusió

d'actituds intolerants i, fins i tot, amb alguna mostra de fina, o no tan fina, ironia.

El treball dels polítics no és pas fàcil, perquè d'una banda tenen el deure del promoure allò que, segons el seu judici, exigeix el bé comú, però d'altra banda no els està mai permès de donar preferència als propis interessos per damunt del bé comú (Cf. Gaudim et spes, n 75, s).

Massa sovint es critica els dirigents polítics o es dubta a la bestreta de la seva honradesa i del seu sentit de servei a la societat. Les institucions cíviques, educatives i la mateixa Església han de fer entendre a tots els ciutadans els valors de la vida política i la seva importància per a tota la societat.

La política és un art difícil, que exigeix preparació, entrenament, integritat, prudència i coratge. Els qui tenen vocació política o són elegits pel poble han de lluitar, dins del legítim pluralisme, amb lleialtat i respecte mutu per al bé de tota la societat.

L'exercici de la política ha d'estar sempre al servei de la convivència i de la comunitat humana. Per això ha de tenir sempre present la veritat, la justícia, la llibertat i la solidaritat.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

NOVETAT!

Xesc Soliu

QUAN LES COSES PARLEN

Col·lecció "Miscel·lània": n.º 3.
Fundació Catalunya Cristiana

Del mateix autor: "El seny d'un poble" (2.ª edició)

Edita: Fundació Catalunya Cristiana.

Venda en totes les llibreries

Distribueix: Distribuïdora Balmes, c/. Duran i Bas, 11.
Tel. 317 94 43. 08002 Barcelona.

BARCELONA

Grups d'Oració i Amistat

Celebració de l'Acte Penitencial

BARCELONA.— El passat dia 20 de febrer els Grups d'Oració i d'Amistat celebraren, com ja és costum des de fa uns anys, un acte de preparació per la Quaresma amb la celebració comunitaria de la Penitència i que va tenir lloc a la basílica de la Mercè. Començà a les 11 del matí amb unes paraules de benvinguda i acolliment a tots per part de Mn. García-Die, actual rector de la dita basílica.

Amb la dolcesa i bonhomia tan característiques en ell, ens acollí amb unes senzilles i sentides paraules i al mateix temps ens preparà per l'examen de consciència, invitant-nos a fer realitat en els nostres cors les paraules que en imposar-nos la cendra ens dirien després: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli".

Després de la imposició de la cendra tots els sacerdots que junt amb Mn. Jordi García-Die cele-

braren la cerimònia es distribuïren per l'església a fi que totes aquelles persones que ho desitgessin poguessin confessar-se. Mentrestant una persona dels grups va anar llegint pel micròfon alguns salms que parlaven sobre el perdó i la misericòrdia de Déu i que eren un teló de fons molt adient per a preparar els cors al penediment i a la confiança en aquesta misericòrdia.

Un cop finalitzada la cerimònia penitencial, Mn. García-Die ajudat pel diaca, Sr. Cabré, va celebrar l'Eucaristia i finalitzada aquesta es cantaren els goigs a la Mare de Déu de la Mercè mentre els assistents anaven pujant al Cambril per a acomiadar-nos d'aquesta dolça Mare, Patrona de nostra ciutat.

CARMEN VIDAL

Festa de Sant Salvador d'Horta

La parròquia de Sant Salvador d'Horta (Poble Sec), malgrat els seus problemes urbanístics amb l'Ajuntament, celebra la festa del seu titular amb gran alegria. La festa és el dia 18 de març.

Alegria puix aquest any és el cinquantenari de la canonització de l'humil fra Salvador: Sant Salvador d'Horta des de 1938.

I alegria ja que la celebració serà presidida pel nostre Pastor, el Cardenal Dr. Narcís Jubany, especial devot del Sant per ser oriünd de la mateixa vila.

L'Eucaristia es celebrarà a les 20'15 hores.

Cant gregorià a la parròquia de Corpus Christi

BARCELONA.— El passat dia 2 de febrer, solemnitat de la Presentació de Jesús al temple, el grup ORATORIUM Escola i Aula de Cant Gregorià, s'uní a la feligresia de la parròquia en la celebració eucarística del vespre. Sota la direcció de Joan M. Aragones, que també s'encarrega de la part musical de la nostra parròquia de Corpus Christi, el grup de cantaires ens permeté fruit de les belles melodies gregorianes. Tot seguint la litúrgia i recordant la purificació de la Verge Santíssima i la presentació de Jesús al temple, finiren les festes de Nadal. Formant part d'aquell misteri de la vida de Jesús escoltàrem el càntic de Simeó, seguit

de les melodies pròpies de la festa i acompanyàrem Jesús amb els ciris encesos a les mans.

Aquest grup de cantaires, una vegada més ha volgut demostrar com és possible seguir les instruccions del Vaticà II referents a la litúrgia en llengua vernacle i continuar conservant les venerables melodies gregorianes. Així cantaren en gregorià les parts variables i invariables de la missa juntament amb algunes melodies en català durant la processó. Al final saludaren la Mare de Déu amb el cant de l'"Alma Redemptoris Mater".

No cal dir que tots quan hi assistírem sortírem molt satisfets de la seva actuació.

Aquest grup ordinàriament canta la missa en cant gregorià els diumenges a les 10'30 del matí a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, amb l'únic anheli de conservar aquest tresor musical sense cap intent involucionista ni retrògrad ni cap afany arqueològic.

Una vegada més els encoratgem a continuar amb la tasca que s'han imposat de dignificar i recuperar el cant gregorià.

M.T.

GLOSSES DOMINICALS

Ni oportunisme, ni relativisme

La nostra època es distingeix pel "pluralisme". Tots estem cansats de dir que vivim en una societat pluralista. Ara bé, aquesta paraula "pluralisme" es pot aplicar als aspectes polítics, socials, ideològics, religiosos. També als ètics! El pluralisme ètic, des d'un punt de vista purament antropològic, significa que cada persona es realitza i es comporta segons el seu coneixement i el seu enteniment, atenent tan sols la seva pròpia llibertat.

Però cal continuar aquesta reflexió, preguntant-nos: el pluralisme ètic ¿que potser no afecta les raons íntimes de la conducta de cada persona? Evidentment que sí, perquè hi ha diverses maneres de pensar que originen moltes menes de conviccions. Uns parteixen del consumisme i del benestar material, uns altres d'un codi filosòfic o religiós i no manquen els qui es fonamenten en idees generals, molt dignes de respecte, com és la solidaritat entre els homes. És evident que una convivència civilitzada exigeix el respecte d'uns i d'altres com una cosa fonamental, conseqüència de la dignitat de tota persona humana. Però cal afegir-hi de seguida quan es plantegen aquestes qüestions: qui té raó?, on és la veritat?, és un valor suficient per a l'home l'acceptació pura i simple del pluralisme ètic?

No podem admetre el "relativisme" que afirma que "res no és veritat i res no és mentida". El pluralisme i el relativisme no poden identificar-se, perquè s'hi juga "la veritat objectiva". La justificació del pluralisme es troba en el fet que la consciència de cadascú ha de ser respectada: és la "seva" manera de concebre la veritat ètica; però això no assegura que la seva manera de pensar sigui "realment veritable". Hi ha condicions vitals i decisives que

no admeten cap martingala! Així ho va escriure el poeta Machado: "¿La teva veritat? No: la veritat. I vine amb mi a cercar-la. La teva, guarda-te-la".

Els cristians no podem ser "relativistes". L'Església ha defensat sempre que determinades conductes constitueixen una violació de l'ordre moral objectiu, establert per Déu. Tampoc no podem ser "oportunistes". L'oportunisme fa més atenció a les circumstàncies de temps i de lloc que als principis. Per això l'oportunista creu que totes les accions morals valen si fa no fa. Llavors quedaria obert el camí al caprici. O bé a l'esclavitud davant el poder del més fort! L'oportunista actua com Pilat, que va entregar la Veritat —el Crist de la passió— a la cridòria amenaçadora d'una multitud, que vociferava al dictat de les seves passions i de les dels manipuladors de torn.

El Concili Vaticà II va ensenyar que "en el fons de la seva consciència l'home descobreix una llei que no es dona a si mateix, però a la qual ha d'obeir. La seva veu, invitant-lo sempre a estimar i a fer el bé i a evitar el mal, quan convé sona a les seves orelles: fes això, evita allò". La formació dels criteris ètics d'un cristià no pot respondre, ni a passions desordenades ni a ideologies estranyes: s'ha de considerar com la "verificació i expressió alhora de la maduresa sobrenatural de l'home en Crist".

En la consciència moral cristiana, no hi entren ni el relativisme ni l'oportunisme. La seva formació ha d'ésser efectuada a la llum de l'Evangeli i del magisteri de l'Església.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

SOLLICITUDO REI SOCIALIS

(La preocupació per la qüestió social)

Exhaurida la primera edició i per atendre les moltes peticions que rebem, publicarem la setmana vinent una altra edició millorada de l'Encíclica amb subtítols i un índex-sinopsi.

EDICIÓ POPULAR DE L'ENCÍCLICA PER PARRÒQUIES, GRUPS, ASSOCIACIONS, MOVIMENTS. Preu 20 ptes.

En/Na/Parròquia/Associació, etc.....

Adreça núm. CP

Població.....

Desitja rebre exemplars de l'Encíclica. Ptes

que farà efectives

URGELL

Rialb de Noguera, Andorra, Tremp, cinquanta religiosos... les petjades de don Bosco a Urgell

Els col·legis salesians de Rialb i Tremp, al Pallars, i el d'Andorra la Vella, més de cinquanta religiosos fills dels pobles del bisbat i una línia educativa, seriosa i cristiana, són les petjades de Sant Joan Bosco en les comarques d'Urgell, on milers d'ex-alumnes s'adhereixen a les celebracions del centenari de la mort del fundador.

ANDORRA LA VELLA.— Amb motiu del I Centenari de la mort de Sant Joan Bosco, CATALUNYA CRISTIANA s'ha fet present en l'únic centre educatiu que actualment la família salesiana dirigeix a la diòcesi i hem dialogat amb el seu director, el P. Alexandre Damians, sobre les relacions dels fills de D. Bosco amb l'Església d'Urgell.

"A més de Tremp i Andorra, manifesta el P. Alexandre, tot just iniciada l'obra salesiana, vam tenir un col·legi a Rialb. Passen de la cinquantena els fills d'aquesta diòcesi entregats a Don Bosco: d'Estach, Adrell, Esterri, Gerri, Orcau, Llessui, Sorri, Noves, Cabó, el Pla, la Seu d'Urgell..."

Preguntem al P. Alex quin és el carisma de la família salesiana. Respon: "Ser en l'Església signes i portadors de l'amor de Déu als joves, especialment als més pobres".

Finalment ens informa sobre la Congregació: 17.618 religiosos, 77 bisbes (4 cardenals) i 579 novícies. Les Filles de Maria Auxiliadora són 17.200 religioses, 532 novícies i encara 40.000 Cooperadors

Salesians en l'Institut Secular.

El P. Alex és un defensor de l'escola cristiana: "Quan un país té diverses opcions d'escola i els pares poden triar amb llibertat, és molt encoratjador poder oferir l'escola cristiana. És la contribució específica i enriquidora de l'Església per a formar segons la concepció cristiana de l'home".

D'acord amb aquesta línia el P. Alex ens explica la seva concepció de l'escola salesiana: "L'escola salesiana educa a través d'un ambient, en un clima de família i sana alegria. Això requereix «educadors»: persones que sàpiguin crear disposicions en l'alumne i que el seu exemple i comportament pugui ser model d'imitació i d'identificació... El sistema educatiu salesià és el sistema «preventiu» de sant Joan Bosco, que es recolza totalment en la raó, la religió i l'amor. Com diu Don Bosco: «que els joves no solament siguin estimats, sinó que s'adonin que són estimats»".

L'escola salesiana ha marcat l'esperit de generacions urgellenques en la fe cristiana. El bisbe

Iglesias va lliurar als salesians la direcció dels dos col·legis que erigi a la diòcesi —Tremp i Andorra la Vella—. Les famílies també han lliurat generosament els seus fills a la Congregació religiosa. La millor resposta i el fruit més valuós. Escola i parròquia, pregària i treball. La represa moderna del monaquisme benedictí que bastí esglésies i pobles i així féu pàtria.

Noces d'or de la M. Serrahima

LA SEU D'URGELL.— "Les novícies, la muntanya i el Taller Sant Ermengol han estat les meves tres grans aficions", manifesta la M. Trinitat Serrahima en la 50è aniversari de la seva professió religiosa en la Congregació de la Companyia de Maria. El dia 30 de gener a Sant Cugat del Vallès i el dia 2 de febrer a la Seu d'Urgell, la M. Serrahima ha celebrat les noces d'or de la seva vida religiosa.

Nascuda a Manresa, ha treballat en l'educació de les noies a

Granada, Sant Cugat del Vallès —10 anys va ser mestra de novícies—, Solsona i la Seu d'Urgell. Ha ensenyat idiomes, religió i dibuix, precisament en aquest camp i en la pintura s'ha distingit per les seves qualitats artístiques. Col·labora eficaçment a posar en marxa un taller ocupacional per a minusvàlids, "Sant Ermengol", i encara avui dos dies cada setmana dirigeix un equip de senyores que senten interès en conrear el dibuix i la pintura.

La seva labor ha estat àmpliament reconeguda, fa poc a Granada més de 200 ex-alumnes li donaven testimoni dels fruits sembrats per l'educadora fa prop de 50 anys. "Les meves ex-alumnes, manifesta la religiosa, avui són mares de família i la majoria estan compromeses en moviments d'Església: catequesi, equips de matrimonis, etc." Llabor sembrada amb il·lusió i esforç, avui fruit madur que omple de goig l'educadora en el 50è aniversari de la seva consagració religiosa.

Un grup d'oliansos estudia el Nou Testament

OLIANA.— Un grup de trenta cristians de la parròquia de l'Alt Urgell assisteix periòdicament a un curs de formació sobre el Nou Testament. El curs ha estat programat per la parròquia i es dirigeix per Ramon Sarries, Vicari General de la diòcesi i llicenciat en Sagrada Escriptura. L'objectiu és "acostar el poble a la Bíblia i atendre així la crida del Vaticà II". El conferenciant explicarà nou temes de l'Evangeli, des d'una introducció general fins a la Resurrecció de Jesús. Els assistents segueixen amb interès les lliçons i descobreixen l'atractiu de les explicacions d'un especialista graduat precisament en la mateixa geografia bíblica, l'Institut Bíblic de Jerusalem.

ANTONI MIRABET

ESGLÉSIA I ESCOLA

El debat sobre la Reforma de l'Ensenyament

El "Proyecto para la reforma de la enseñanza", que el Ministeri d'Educació i Ciència ha sotmès a debat, ha estat estudiat acuradament per tot tipus d'institucions vinculades al món de l'ensenyament. El termini per presentar valoracions crítiques del contingut del Projecte pràcticament ja s'ha acabat. Què en pensem d'aquest Projecte de Reforma?

Quan ens hem de pronunciar sobre un tema ampli i complex, no ens és possible d'emetre judicis "senzills". És per això que cal una bona dosi de reflexió abans de dir-hi quelcom.

De totes maneres, sempre és possible de manifestar l'opinió sobre aspectes parcials del Projecte. En aquest cas, però, hem de ser conscients que no en fem una "valoració global".

Aquests dies és freqüent de sentir comentaris sobre algunes de les propostes referents al "nou" Sistema Educatiu i sobre la incidència que la Reforma podria tenir en el professorat, en els mètodes didàctics, en les instal·lacions escolars, en el seguiment personal dels alumnes, etc.

Però una valoració seriosa i mínimament profunda del Projecte de Reforma no es pot basar només en l'anàlisi d'aspectes concrets, per importants que siguin. Podríem córrer el risc de fixar l'a-

tenció en els primers arbres i perdriem de vista la grandària del bosc que hi ha al darrere. En aquesta ocasió, doncs, tampoc no podem mostrar massa ingenuïtat.

L'espai dedicat a aquesta reflexió no ens permet d'entrar a fons en l'anàlisi dels punts neuràlgics del Projecte de Reforma. Bé valdria la pena. Tindrem ocasió de fer-ho en la Jornada de Treball convocada per l'Agrupació ECA/2000, que celebrarem el dia 12 d'aquest mes.

Avui em limito a suggerir una d'aquestes "qüestions de fons". Sorprenen enormement que, el proposar els objectius propis de cada nivell d'ensenyament, el Projecte de Reforma no faci cap al·lusió a aquells valors que suposen quelcom més que una visió totalment horitzontal de l'existència. Talment com si aquests valors no existissin, o com si l'escola no fos àmbit adequat per prendre'ls en consideració.

L'escola, ¿ha d'ignorar els valors proclamats i viscuts pels grups socials més significatius de la nostra societat pluralista? No ha d'assumir la responsabilitat d'ajudar els alumnes a descobrir el sentit de la seva vida?

FRANCESC RIU

José Luis Martín Descalzo

**vida y misterio
de
jesús de nazaret**

III
la cruz y la gloria

ediciones sigueme

**Un gran libro
de hoy, para esta
Cuaresma y
Semana Santa**

Escritor infatigable, el autor reúne en estas páginas admirables una cantidad sorprendente de documentos que hilvana con su prosa ágil y convincente.

Una presentació de l'espectacle per a la catequesi (1)

1. La primera cosa que hem de fer quan llegim un llibre o un escrit, encara que sigui molt curt, és entendre bé el títol perquè sapiguem de bon principi què ens vol explicar. Vosaltres anireu a un gran teatre per veure-hi la representació d'una obra que va ser escrita ja fa quaranta anys. Llavors els vostres pares eren molt petits o potser encara no havien nascut.

Ja sabeu que una obra de teatre es converteix en un *espectacle* quan es representa davant d'un públic, o sigui, davant d'un grup de persones que la van a *veure i escoltar*. L'obra de teatre que veureu tracta dels fets més importants que van passar a *Jesús de Natxaret*. Per això els vostres catequistes pensen que us agradarà veure-la. A més, és molt interessant que us fixeu bé en tots els detalls de l'espectacle: la música, les llums, els decorats i els actors que representen els personatges.

Aquestes notes que llegireu presenten alguns dels aspectes més importants de l'obra. Volen ajudar-vos a *entendre més bé* tot el que veureu i escoltareu. Com que esteu a punt de fer la comunió ja sabeu que és molt important conèixer qui era i com es comportava Jesús. I també sabeu que els qui ens fem amics d'ell som una colla que ens ho podem passar molt bé. Només ens cal viure *tal com ell ho va fer*: estimant amb alegria Déu Pare i tots els homes i dones del món. Si aprofiteu el que us expliquin els catequistes sobre la Passió us ho passareu molt bé mirant l'espectacle perquè l'entendreu millor. Segur que sí!

2. El senyor que va escriure l'obra es deia Joan Povill i Adserà. Va néixer l'any 1903 a un poblet de la Terra Alta, una comarca de Tarragona, i es va morir no fa pas gaires anys, el 1985, quan ja era un vell que tenia 82 anys. De jove va venir a viure a Olesa de Montserrat. Treballava de mestre d'escola i dedicava tot el seu temps lliure a representar obres de teatre i a escriure poesies. Així va ser com de seguida va conèixer les persones que representaven la Passió. Com que li agradava tant el teatre s'hi va apuntar sense pensar-s'hi gaire. La Passió que feien llavors no és pas com la que vosaltres veureu. Era molt diferent. Tot això va passar quan els vostres avis eren nois i noies joves que els agradava anar al teatre, cantar les caramelles i moltes altres coses que es feien durant l'any. No tenien televisió i s'entretenien d'aquesta manera.

Al cap d'uns anys el senyor Joan Povill va decidir escriure una lletra nova per l'espectacle. La que hi havia no agradava pas a tothom perquè feien servir unes paraules una mica estranyes i la trobaven passada de moda. És natural, ja feia més de dos-cents anys que es representava la Passió amb la mateixa lletra...

3. El senyor Joan Povill volia escriure una Passió que representés el màxim de bé tot el que els quatre evangelis ens expliquen en els relats de la Passió. Els seus personatges diuen les mateixes coses que els evangelis, almenys en els moments més importants. No ho diuen exactament amb les mateixes paraules perquè els quatre evangelis no són pas una obra de teatre. La seva pretensió va ser

precisament aquesta: escriure en vers i en teatre allò que expliquen els evangelis sobre com van agafar Jesús, com va patir molt (per això en diem la "passió"), i com després de mort a la creu Déu el va ressuscitar.

L'autor de l'obra, a més d'estudiar-se molt bé els evangelis, va consultar molts llibres que parlaven de Jesús de Natxaret, dels personatges que apareixen als evangelis, i del país i els costums jueus en general.

4. No penséssiu pas que l'espectacle de *La passió i la mort de N.S. Jesucrist* és una explicació de la vida de Jesús. Principalment, ja ho hem dit abans, vol representar els relats de la Passió. Tampoc els evangelis no ens expliquen la vida de Jesús. Només parlen del naixement i dels tres últims

"vida pública" de Jesús, és a dir, els tres anys que Jesús es va dedicar a proclamar el Regne de Déu i a ensenyar a tothom que Déu ens estima tant com el papa i la mama. Doncs bé, tota la primera part de l'espectacle fins l'entrada de Jesús a Jerusalem pertany a la vida pública de Jesús. No és pas tota la vida pública de Jesús que ens expliquen els evangelis. El senyor Joan Povill va escollir només uns quants episodis (elecció dels dotze apòstols, sermó de la muntanya i uns quants miracles). Amb el quadre de l'entrada a Jerusalem comença realment la passió de Jesús.

5. Qualsevol autor d'una obra explica les coses a la seva manera. A l'obra de Joan Povill també passa això. Encara que és molt fidel als evangelis també hi ha mo-

Jesús proclamava el seu missatge tenen una conversa molt interessant. Jesús és un Mestre diferent als mestres de la Lleï que, moltes vegades, s'aprofitaven de la gent senzilla amb mentides i amenaces. Jesús és un Mestre generós que predica a tothom i a tothom estima:

1er. HOME
Tot el poble està admirat i el segueix parpelles closes, perquè ell ensenya les coses com el qui té potestat.

2on. HOME
Ell no fa com els escribes i fariseus, que prediquen tot allò que no practiquen en sermons i diatribes. Jesús és distint.

3er. HOME
Si n'és! Ell no ordena: prega, implora.

tims anys de la seva vida.

Al senyor Joan Povill li va semblar bé afegir a la seva obra altres episodis dels evangelis que no surten als relats de la Passió perquè les persones que veïssin l'espectacle entenguessin millor qui era Jesús i com es comportava.

Al començament apareixen quatre profetes d'Israel que anuncien la vinguda del *Messies* que esperava el poble jueu. Després ve un quadre plàstic (o sigui, amb els personatges quietos i sense parlar) que representa el naixement de Jesús. Aquests quadres són una "introducció" a tots els quadres que vénen a continuació. Ara fem un salt de trenta anys en la vida de Jesús. El quadre següent explica com Joan Baptista dóna testimoni que Jesús és de debò aquell Messies que havien anunciat els profetes. En aquest moment comença l'anomenada

ments que explica els fets *tal com ell se'ls imagina* a través dels personatges. Cal, doncs, que ens fixem molt bé en tot el que diuen i com es comporten. Així entendrem la seva manera personal d'explicar-nos els relats de la Passió. En aquest cas els personatges principals de l'obra són Jesús, Maria, Pere, Judes, Pilat i els fariseus. És important que els expliquem una mica per treure més profit de l'espectacle.

6. El personatge més important és Jesús. Això és lògic, oi? Però quina *imatge* de Jesús se'ns presenta? Les principals coses que es diuen d'ell són les següents. Jesús no és un Messies guerrer amb riquesa i exercici poderós sinó que és el *Mestre* de tots els homes i dones. Tres homes senzills que han sentit com

Quan ets a la seva vora no te'n mouries mai més!

Moltes vegades, sobretot els deixebles de Jesús i els qui s'han beneficiat d'algun miracle, diuen davant de tothom que el missatge de Jesús ha canviat les seves vides i que per això s'han fet deixebles seus. Per exemple, Maria Magdalena diu de Jesús:

I si Ell és font de ventura i d'eterna claredat i torna l'ànima pura dels qui viuen en pecat, jo abandono, avergonyida, la trista via del mal per cercar la font de vida del seu amor divinal, com el malalt cercaria l'home que l'ha de curar, i l'arbre la llum del dia i l'aigua del riu la mar!

I Cusa diu d'ell:
El nom de Jesús des d'ara

serà sempre venerat, perquè és llum i és vida clara i és amor i és veritat!

Fixeu-vos-hi bé quan escolteu l'obra perquè en molts moments els diferents personatges fan referència a Jesús i diuen coses d'ell. Els versos que hem apuntat són només tres exemples entre moltíssims que hauríem pogut posar. A més, heu de tenir en compte que el senyor Joan Povill va anar "presentant" els altres personatges sempre en relació a Jesús. D'una manera o altra tots se senten interpel·lats per ell. Això vol dir que en algun moment, un cop ja han conegut Jesús, es pregunten: "però qui és aquest que proclama aquest missatge i fa coses admirables?" Vegeu com uns quants personatges responen aquesta pregunta, almenys, com se la fan. Joan Baptista diu de Jesús:

Aquest és l'Anyell de Déu que treu el pecat del món!

Joan, l'apòstol:
Ell és el Crist.

Pere:
El Salvador d'Israel!

Felip:
El Messies veritable!

A les noces de Canà, un saduceu molt admirat pel miracle que acabava de veure es fa a si mateix aquesta pregunta:

Qui serà aqueix que no troba cap obstacle, i fins l'aigua l'obeeix?

Un home qualsevol que acaba de presenciar el miracle de la resurrecció del fill d'una vídua, al poble de Naïm, arriba a dir de Jesús que:

És Déu, que ha visitat el seu poble!

Un tros molt bonic que també serveix per il·lustrar el que comentem és el final del quadre de la tempesta calmada per Jesús:

JUDES
Qui serà aquest que mana el [vènt i el para?]

JAUME
Qui serà aquest que calma el [mar pregon?]

ANDREU
Qui serà aquest?

PERE
No ho heu comprès encara? És el poder de Déu vingut al [món!]

Un majordom, després que Jesús ha perdonat els pecats a una dona penedida, es pregunta a si mateix:

Aquest qui serà que així pot deixar l'ànima neta? Serà més gran que un profeta?

Finalment, el mateix Ponç Pilat, que no era pas un home de fe jueva sinó romana, està tan desorientat davant de Jesús que es pregunta a si mateix:

I si aquest home pertany a alguna casta dels déus? No són els miracles seus un enigma ben estrany?

JOSEP TEMPORAL i OLEART

Una entrevista amb el P. Hervé Legrand, teòleg dominic

Les Conferències episcopals a la recerca de la seva identitat

Del 3 al 8 de gener propassat tingué lloc a Salamanca un col·loqui patrocinat per sis universitats catòliques (1). Es tractava de reflexionar sobre la naturalesa de les Conferències episcopals. Fou obert de manera estimulante pel cardenal Angel Suquía i Goicoechea president de la Conferència episcopal espanyola. El P. Hervé Legrand, teòleg dominic, un dels promotors d'aquest col·loqui internacional (2), ens parla.

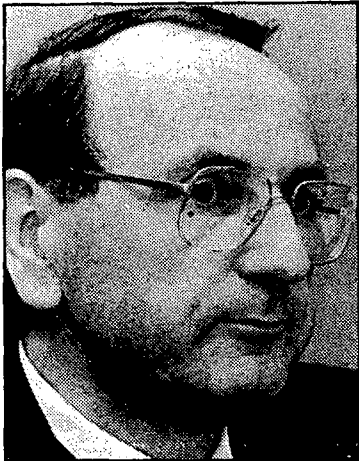
—Pare Legrand, ¿què ha aconsellat la realització d'aquest col·loqui?

—El Sínode extraordinari del 1985 va demanar que les Conferències episcopals esdevingudes indispensables pel treball pastoral d'avui fossin estudiades i que la seva autoritat doctrinal fos concretada.

Alguns teòlegs varen creure que la missió de reflexionar sobre aquesta qüestió pertoca a les universitats catòliques. El canón 820 del Codi de Dret Canònic demana que les universitats catòliques "treballin conjuntament" quan es plantegen problemes a l'Església. Una primera trobada d'especialistes s'havia celebrat a París, pel novembre del 1986 per esbossar l'objectiu d'aquest col·loqui. Salamanca en fou el resultat: un col·loqui interdisciplinari, interuniversitari i internacional a la vegada: 16 nacions hi eren representades. Eclesiòlegs, canonistes, historiadors i exegetes han iniciat conjuntament un treball que caldrà que sigui desenvolupat.

—Aquest col·loqui també fou ecumènic?

—Efectivament, qualsevol qüestió que toca la vida de l'Església catòlica, també concerneix a les altres Esglésies: com li plau repe-

tir al Sant Pare: "La nostra Església està compromesa irreversiblement en el moviment ecumènic." Ens cal doncs conèixer el punt de vista de les Esglésies amb les quals mantenim diàleg. I el bisbe luterà d'Oslo, el Dr. Andreas Aarflot, representant de la Federació luterana mundial, el canonge Roger Greenacre, membre de la Comissió anglesa de diàleg anglicano-catòlic i el metropolita Jean Zizioulas, membre de la Comissió de diàleg ortodoxo-catòlic han participat activament en la nostra reflexió. Ens ho han dit: es tractava de la seva pròpia causa. ¿Com podem no alegrar-nos-en?

—Quins són els resultats?

—Els grups han intentat d'antuvi identificar els problemes i assenyalar els temes clau del debat: consistència teològica de les Conferències, autoritat doctrinal, principi de subsidiarietat, etc.

L'eslògan que vol que les Conferències siguin només de dret eclesial s'ha mostrat ser massa simplista. De fet, se situen en una altra realitat eclesial que és la del reagrupament de les Esglésies locals. Això s'ha fet providencial-

ment segons *Lumen Gentium* (núm. 23) a Orient pels patriarcats, a l'Occident pels concilis plenaris, les metròpolis. I les Conferències episcopals apareixen no pas com essent de dret diví sinó com a realitats lligades a la vocació i a la mateixa essència de l'Església. El fet que s'inscriguin en un espai humà —les províncies, les nacions— és un dels seus fonaments. L'altre es troba en l'assemblea dels bisbes que tenen al seu càrrec aquest mateix territori.

Hi ha hagut una convergència per reconèixer a les Conferències una autoritat doctrinal pròpia. L'Assemblea plenària de cada Conferència pot, quan s'expressen com a tal, ensenyar a les Esglésies a les quals s'adreça. Això resulta dels seus estatuts.

També fou molt ample l'acord per dir que el principi de subsidiarietat (3) sense ser indispensable, és certament legítim en l'Església.

—Sense prejudicar les altres formes de la col·legialitat, les Conferències en són una manifestació?

—El conjunt de participants ha subratllat que les Conferències episcopals no haurien de ser separades de la comunió de les Esglésies locals.

No es pot desenvolupar unilateralment l'activitat dels bisbes en Conferència episcopal si no es desenvolupa simultàniament la sinodalitat de les Esglésies particulars. És allí on el Poble de Déu s'expressa ja sigui en el marc del Sínode diocesà, de consell pastoral, o presbiteral.

El bisbe representa la seva Església en el si de la Conferència episcopal i ajuda a posar en comú les necessitats i els recursos de les diferents Esglésies. La conjugació i el desenvolupament simultani de la sinodalitat i de la col·legialitat són indispensables.

Sempre segons els participants, les Conferències episcopals manifesten la catolicitat no solament geogràfica: les Conferències són garantia de comunió més enllà de tot fals particularisme. El seu objectiu és el servei de l'anunci i l'acolliment de l'Evangeli en el propi espai humà.

Per estar millor al servei d'aquests valors, s'ha desitjat que la seva definició jurídica fos reforçada en aquesta línia.

—Però això crea dificultats als bisbes?

—De fet, certs bisbes, com passa als Estats Units, es planyen d'estar massa lligats per les decisions de la Conferència i d'experimentar certes dificultats de ser bisbe d'una diòcesi i membre d'una Conferència. Per això els seus requeriments a Roma. Ara bé, l'estatut de les Conferències episcopals se'l donen elles mateixes. Són els bisbes diocesans i ells sols, per dret, els qui es donen aquests estatuts. Aquests només estan sotmesos al reconeixement de Roma. No és pas doncs l'exercici d'un poder delegat vingut des de dalt sinó l'exercici d'un poder episcopal conjunt.

Segons el canón 454C 2, només els bisbes diocesans i els coadjutors voten els estatuts o la seva revisió. I si hi ha malestar a l'interior de la Conferència episcopal a causa del seu funcionament, els mateixos bisbes poden i han de trobar la solució. Massa sovint, en lloc d'assumir les seves responsabilitats, s'apela a Roma. Els participants varen creure que, segons el dret i la teologia, la solució d'aquests problemes han de trobar-la els mateixos bisbes, definint més clarament les competències dels diferents òrgans de les seves Conferències: Assemblea plenària, Consell permanent, comissions, comitès, etc.

B.L.L.

(1) Les universitats d'Eichstätt (RFA), la Gregoriana (Roma), l'Institut catòlic de París, la Universitat Saint Paul (Ottawa, Canadà), Salamanca (Espanya), Washington (USA).

(2) Les actes d'aquest col·loqui es publicaran els propers mesos en cinc llengües.

(3) Principi segons el qual no es reserven a instància superior els afers que poden resoldre's a un nivell inferior.

Figura concreta de la unitat

L'autoritat de les Conferències episcopals és qüestionada. ¿Quines són exactament la seva naturalesa i la seva competència doctrinal? ¿Afecten l'autoritat de l'Església universal i les seves decisions tenen valor vinculant pels bisbes? El Concili subratlla que poden contribuir a la realització concreta del "sentiment col·legial".

El Concili reconeix també la capacitat de proposar orientacions pastorals per a certes categories de fidels, de regular la disciplina i la litúrgia, de prendre decisions relatives a la formació o a la vida material del clergat i a promoure'l. Però el Concili no ha anat més lluny per situar teològicament les Conferències episcopals entre el magisteri de l'Església universal i el de les Esglésies particulars. Aquesta qüestió en debat des del Concili, ha sorgit novament després de la consulta llançada per Roma a totes les Conferències episcopals d'arreu del món.

Al final del Sínode extraordinari del 1985, les Conferències episcopals foren reconegudes com a "útils, àdhuc necessàries, en el treball pastoral d'avui de l'Església". Es demana que s'emprenguin un estudi dels seus "estatuts" teològics i de la seva autoritat doctrinal.

En el Sínode extraordinari del 1969, la qüestió ja havia estat plantejada. Aleshores es desitjava que fos millor estudiada i precisada la competència dels bisbes aïlladament o en conferència. El 1985, l'informe de la Comissió teològica internacional titulat "L'única Església del Crist" i el llibre-entrevista del cardenal Ratzinger varen relançar-ne la reflexió.

De resultes del Sínode, en carta del 19 de maig del 1986, Joan Pau II va confiar aquest estudi al cardenal Gantin, prefecte de la Congregació per als bisbes, el qual va constituir tot seguit una comissió de treball. Arran del darrer Sínode d'octubre del 1987, el cardenal va donar compte a l'assemblea de l'estat d'aquestes reflexions. Va precisar que la comissió de treball elaborava un document, a manera d'un *instrumentum laboris*, destinat als bisbes. Aquest document, que no té res de definitiu, serà sotmès a l'estudi de les Conferències episcopals, les quals hauran d'exposar les seves observacions abans d'acabar el 1988, sobre una institució, "figura concreta de la unitat de l'Església en la diversitat de les cultures i de les situacions humanes".

BERNARD LE LEANNEC

(De "La Croix")

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs.
Del 29 de maig al 5 de juny.
8 dies de reflexió i preparació per Setmana Santa i Pasqua.
Acte maria a Natzaret el dia 31.

Inscripció i informes

Comissaria de Terra Santa. P. Manuel Prades Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 - Barcelona

ULTRAMAR EXPRES
Ramblas 109 - Calvet 36-38
08002 Barcelona.

El 25 de març de l'Any Marià

* Què és l'"Akàthistos"

L'himne "Akàthistos" a la Mare de Déu és el més cèlebre himne marià de l'Església bizantina i de l'Església de tots els temps. És una obra mestra de literatura i de teologia, tot expressant en un alt grau de contemplació i de lloança el misteri de la Verge Mare.

Nascut més del cor de l'Església que del pensament d'un erudit, no té nom propi ni títol. S'anomena "Akàthistos", que significa "estant dempeus". Efectivament, es tracta d'un himne que, com l'Evangelí, en el qual s'inspira, cal que sigui cantat o escoltat "dempeus", com a signe, fins i tot extern, d'atenció reverent.

Es desconeix l'autor d'aquest himne. La data de composició es pot situar entre finals del segle V i començaments del VI. Representa gairebé un comentari poètic i litúrgic del dogma de la maternitat divina de Maria proclamada a Efes el 431 i a Calcedònia el 451.

L'Església bizantina canta aquest himne el dia de l'Anunciació, els dissabtes de Quaresma i, especialment, el dissabte de la cinquena setmana, festa de l'"Akàthistos". Per això, aquest any, en la coincidència de les dues dates, és tan oportú que tota l'Església se'l faci seu.

* El seu cant com a celebració

El cant sencer d'aquest himne, amb les seves vint-i-quatre estrofes, pot constituir una celebració com a tal allà on sigui possible de fer-ho.

En aquest cas es poden intercalar a l'himne alguns salms o lectures apropiades, com en la seva celebració originària del ritu bizantí.

Encara que la litúrgia romana no permeti en el temps de Quaresma l'Al·leluia, l'himne "Akàthistos" es pot cantar fins i tot amb els respectius "Al·leluies" amb què es clouen les estrofes parells, tenint present que formen part de la seva estructura.

* L'"Akàthistos" en la celebració eucarística

En el cas que es recitin o cantin algunes parts d'aquest himne en el context de la litúrgia de l'Eucaristia del 25 de març, es poden tenir present aquests suggeriments.

Una part de l'himne es podria utilitzar com a cant d'entrada. En aquest cas pot ser convenient que es cantin les estrofes 1-4, que fan referència directament al misteri de l'Anunciació.

Al final de la mateixa celebració, com a cant per cloure-la, pot ser adient que es cantin les estrofes 19-24, que can-

Seguint la proposta de Joan Pau II, de la qual ben segur se'n faran ressò totes les diòcesis, tal com s'esdevé a la de Barcelona, el 25 de març, solemnitat de l'Anunciació del Senyor, els fidels cantaran la maternitat divina de Maria amb les estrofes de l'himne "Akàthistos". Així expressaran, en la comunió de la lloança, la germanor que uneix les Esglésies d'Orient i d'Occident en el patrimoni comú de la fe.

A CATALUNYA CRISTIANA de la setmana passada (n. 441) ja es va publicar el text d'aquest himne i la música amb què s'ha donat a conèixer en les seves versions modernes. Vegem ara, breument, el sentit d'aquest himne i les possibles maneres de cantar-lo o recitar-lo en la solemnitat de l'Anunciació d'aquest Any Marià.

ten la presència de Maria en el Camí de l'Església.

En el cas que es reciti o canti només la primera part es conveniència que la celebració de l'himne acabi també amb la recitació o cant de l'estrofa 24, la súplica final.

Pot ser convenient introduir l'himne amb una monició com podria ser la següent:

"En aquest dia de la solemnitat de l'Anunciació del Senyor estem convidats a unir la nostra pregària amb la del Sant Pare Joan Pau II i dels germans de les Esglésies d'O-

est reciti o canti en el context d'una litúrgia de la Paraula feta en el marc de l'Any Marià, aquesta celebració podria seguir l'esquema següent, que comporta alguns elements propis de la litúrgia bizantina.

1.- Ritus inicials

— Sigui beneït el Regne del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, ara i sempre pels segles dels segles.

R.- Amén.

— Rei celestial, Consolador, Esperit de la veritat, que sou present en tot lloc i om-

vostra salvació)

Aclamació a l'Evangelí (com en el dia de l'Anunciació)
Evangelí: Lc 1,26-38

3.- Cant de l'himne "Akàthistos"

Es pot cantar tot l'himne o una de les seves dues parts (estrofes 1-12 o bé 13-24), sense ometre l'Al·leluia amb què acaben les estrofes parells. Si es canta o recita només la primera part es conveniència que l'himne acabi recitant o cantant l'estrofa 24.

La solemnitat de l'"Anunciació del Senyor" ens situa als inicis de la nostra redempció. Tot i ser, litúrgicament, una de les festes del Senyor, té una clara connotació mariana. Per la seva encarnació, el Fill de Déu, esdevé fill de Maria; i la Verge de Natzeret, acollint el Verb en el seu si, esdevé Mare de Déu. Per això, en el context d'aquest Any Marià, s'ha volgut donar un especial relleu a la solemnitat.

Aquesta festa, d'altra banda, queda subratllada pel fet d'inserir-se en el patrimoni comú de fe, de pietat litúrgica i de devoció que uneix l'Església Romana amb les altres Esglésies Orientals, ortodoxes i catòliques. Encara més: aquest any s'escau, pràcticament, la coincidència d'aquesta festa del 25 de març amb la celebració de l'"Akàthistos", el venerable himne de l'Església bizantina, que canta la maternitat divina de Maria en el misteri de Crist i de l'Església.

Tenint present aquestes circumstàncies, el papa Joan Pau II presidirà a Roma, el 25 de març, la celebració de l'"Akàthistos", com a signe de comunió, en una mateixa lloança, de l'Església d'Orient i d'Occident.

Són, aquests, els sentiments que ens fan compartir aquella "riquesa de lloances, acumulada per les diverses formes de la gran tradició de l'Església, que pot ajudar-nos a aconseguir que aquesta torni a respirar plenament amb els seus dos pulmons" (RM. 34). Per això, en el context de l'Eucaristia que presidirà a la Basílica de la Mercè, el dia 25 de març, a les 7 de la tarda, invocarem la Mare de Déu amb el cant de l'"Akàthistos", l'himne venerable rebut de la tradició de l'Església bizantina.

Exhorto, igualment, als rectors de parròquies i als qui presideixen la vida dels santuaris, dels monestirs o de les diverses cases religioses, que, d'una manera o altra, s'uneixin també a aquesta pregària i lloança a través d'alguna de les formes amb què els sigui possible. Oportunament es divulgarà el text de l'"Akàthistos" i les seves possibles formes d'usar-lo.

Barcelona, 28 de febrer de 1988

+ NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

rient, per celebrar la Verge Maria en el misteri del Verb encarnat i de l'Església amb el cant de l'himne "Akàthistos".

Implorem la intercessió de la Verge Maria, per tal que totes les famílies dels pobles, en la pau i en la concòrdia, s'uneixin en l'únic Poble de Déu, per a glòria de la santa i indivisible Trinitat.

* L'"Akàthistos" en una litúrgia de la Paraula

Quànt l'himne "Akàthistos"

pliu totes les coses, arca de béns, donador de la vida: veniu, habiteu en nosaltres, purifiqueu-nos de tota màcula; vós que sou Bo, salveu les nostres ànimes!
R.- Amén.

Monició per introduir els fidels a la celebració.
Oració (col·lecta de la Missa de l'Anunciació del Senyor)

2.- Litúrgia de la Paraula

Primera lectura: 1 Tim 2,1-6; o bé: Sof 3,14-18

Salm responsorial: 66 (Que tots els pobles coneuguin la

4.- Pregària per la pau i la unitat

Com a pregària dels fidels es poden dir les següents invocacions, preses, convenientment adaptades, de la "lletania de pau", de la litúrgia bizantina:

—Preguem en pau el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison! Kyrie eleison! Kyrie, eleison!

—Per la pau, que davalla de dalt, i per la nostra salvació, preguem el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison...

—Per la pau del món, pel creixement de les santes Esglésies de Déu, per la unió de tots, preguem el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison...

—Pel papa Joan Pau, pels Bisbes, Preveres i ministres de l'Església Catòlica; pels Patriarques, Bisbes i Preveres de les Esglésies ortodoxes; pels Pastors de les altres Esglésies i Comunitats cristianes, preguem el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison...

—Pels qui governen les nacions i per tots els qui treballen pel bé comú, preguem el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison...

—Pels pobres, els marginats, els malalts, els afligits, els empresonats i per la salvació de tots ells, preguem el Senyor!
Tots: Kyrie, eleison...

—Recordant la Tota Santa, immaculada i beneïda totes les criatures, la gloriosa Senyora nostra, la Mare de Déu i sempre verge Maria, i tots els sants, ens encomanem nosaltres mateixos, uns i altres, i tota la nostra vida, a Crist Déu nostre.
R.- Amén.
Pare nostre...

4.- Benedicció i comiat

—Que Déu, que va enviar l'àngel Gabriel a portar a la Verge el joïós anunci de l'Encarnació, us ompli de goig i us faci portadors del seu Evangelí.
R.- Amén.

—I que la benedicció de Déu totpoderós. Pare, Fill i Esperit Sant, davalli sobre vosaltres i us acompanyi sempre.
R.- Amén.

—Aneu-vos-en en pau.
R.- Donem gràcies a Déu.

* La recitació meditativa de l'"Akàthistos"

És recomendable que, en els llocs on el 25 de març no sigui possible el cant —ni sencer ni en part— de l'"Akàthistos", també en ells, les celebracions litúrgiques d'aquell dia s'iniciïn o es cloquin amb la lectura pausada —perquè tot hom les escolti meditativament— d'algunes estrofes d'aquest himne venerable.

Aquesta forma més modesta d'unir-se a la celebració de l'"Akàthistos" en el context d'aquesta jornada sempre serà possible de dur-la a terme, gràcies a un o dos lectors que acostin meditativament aquest text de lloança mariana tots els fidels. Així es pot fer realitat arreu el contingut ecumènic d'aquesta jornada.

Podeu recollir gratuïtament exemplars de l'"Akàthistos" a CATALUNYA CRISTIANA o al CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA.

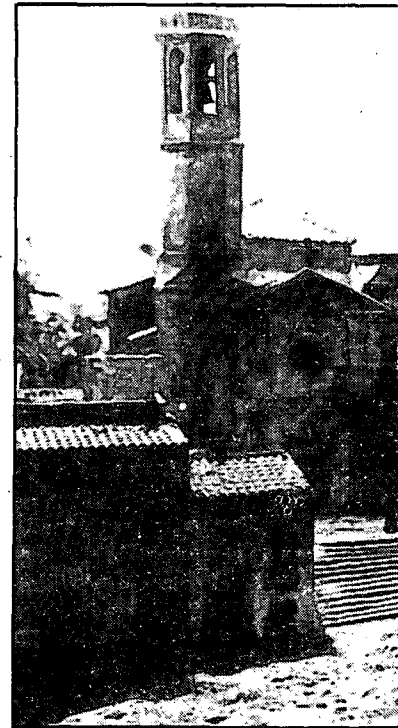
Els primers documents que testifiquen l'existència de la parròquia de Sarrià es troben a l'Arxiu Diocesà, en el Capítular, en el de la Corona d'Aragó i en la British Library de Londres.

Fa mil anys que els documents ens parlen de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Aquest és el motiu principal de l'edició del llibre intitulat **Sant Vicenç de Sarrià: 1.000 anys d'història**, volum de 408 pàgines i 142 il·lustracions, amb més de 600 notes a peu de plana, realitzat per un ampli equip de l'Arxiu Diocesà de Barcelona sota la direcció de mossèn Josep M. Martí i Bonet. El volum forma part del *Catàleg Monumental de l'Arquebisbat de Barcelona* (VI/I).

“Aquest llibre —escrit en la presentació el Consell Pastoral Parroquial i la Comissió del Mil·lenari— és el resultat de la confluència feliç de dos propòsits. Hi havia el projecte il·lusionat, de la comunitat cristiana de Sant Vicenç de Sarrià de publicar una història de la parròquia en ocasió del seu mil·lenari. Alhora hi havia el desig, més ambiciós de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, de dedicar un volum monogràfic històrico-artístic, dins el seu *Catàleg Monumental de l'Arquebisbat*, a la parròquia sarriana mil·lenària. Unides cordialment, en el camí de la seva realització, les dues iniciatives, la parròquia ha vist revestit d'una inesperada magnificència el seu projecte inicial. Així l'Arxiu Diocesà ens fa l'honor d'una cooperació excepcional a l'esplendor del nostre mil·lenari”.

No és una simple monografia local

Tanmateix no és una simple monografia d'una història

La plaça de Sarrià, a principis del segle XX.

Sant 1.000

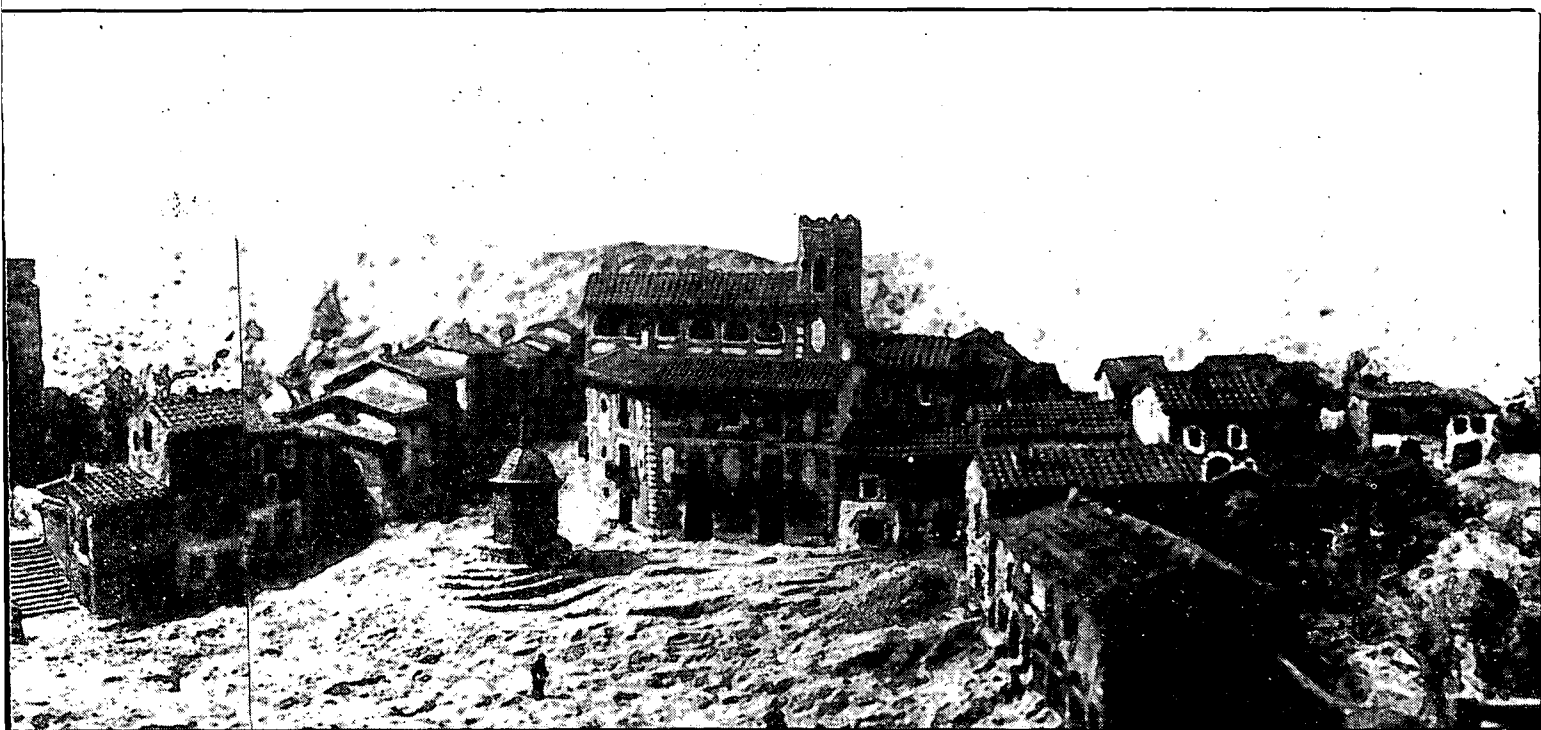
local. Hi ha temes tractats que ultrapassen el cercle de la vida parroquial: Així, per exemple, ja en les primeres pàgines, el mil·lenari de Catalunya es palesa precisament en el mateix origen de la parròquia. També s'estudia en profunditat una institució en gran part desconeguda: l'església pròpia. En ella la intervenció del senyor feudal —en el nostre cas el Comte de Barcelona— era quasi absoluta. Una gran part del llibre tracta d'unes obres cabdals de l'art català: el famós retaule de Sant Vicenç de Sarrià, del gran mestre Jaume Huguet; el retaule del Roser, obra del terrassenc Agustí Pujol (a. 1617-1619) —del qual es publica un fragment en el nostre setmanari *Catalunya Cristiana* el dia de Nadal del 1987—; el retaule major de l'antic convent de Santa Clara d'Andreu Sala (a. 1686), el qual va recórrer un singular itinerari: convent de Santa Clara de la Ciutadella, el Tinell (convertit en monestir), església de Sant Jaume i darrerament l'actual parròquia de Sant Vicenç. L'estudi de l'actuació del gran arquitecte Josep Mas en el tercer temple —l'actual— de Sant Vicenç de Sarrià, també, serà preuat per tots aquells investigadors de les edificacions monumentals de casa nostra durant el segle XVIII.

Ara fa mil anys

Els primers documents que testifiquen l'existència de la parròquia de Sarrià es troben en l'Arxiu Diocesà, en el Capítular, en el de la Corona d'Aragó i en la British Library de Londres. El primer té com a

La vida de Sarrià ha estat sempre molt vinculada amb la Plaça de l'Església.

le XIX.

L'Arxiu Diocesà publica un llibre en què es parla d'aquesta commemoració.

Vicenç, de Sarrià: 100 anys d'història

punt de partida la ferotge ràtzia d'Al-Mansur l'any 985. Ens hiu l'esmentat pergami que un tal Muç fill de Fruia va caure captiu i traslladat a Còrdova. Allà aconseguí la llibertat i en retornar a Barcelona emmalal·liat greument a Saragossa. Abans de morir demanà al seu company que presentés en l'altar privilegiat de Sant Joan de l'església de Santa Maria de Vallvidrera el seu nou testament, ja que l'anterior havia estat cremat pels sarraïns. En aquest testament —anomenat sacramental perquè era sufi-

cient el *sacramentum* o jurament dels testimonis— Muç llegava una peça de terra que tenia al costat de Sant Vicenç de Sarrià ("in Sirriano iuxta Sancti Vicenti").

Aquesta primera església, ubicada en el mateix lloc que va ocupar la gòtica i avui ocupa l'actual temple, era propietat dels Comtes de Barcelona, els quals l'any 1046 la cediren als canonges de Barcelona. Aquests la van permutar l'any 1334 amb l'abadessa i monges de Pedralbes per la parròquia de Sant Pere de Premià. La re-

lació feudal entre el monestir i molts sarrianencs perdurà fins el segle XVIII. Els caps de les famílies de Sarrià es veien obligats a retre l'homenatge i el jurament de fidelitat ("boca i mans") a l'abadessa.

Gràcies a les visites pastorals de l'Arxiu Diocesà podem deduir els noms de moltes masies, així com els costums dels sarrianencs. Aquests s'obligaren a donar una cinquena part de tots els fruits que collissin durant l'any, mentre duressin les obres d'edificació del que fou temple segon de Sarrià, o

sigui el gòtic. També hi participaren tots en la construcció de l'actual església. En primer lloc col·laboraren amb llurs cavalleries, en els dies festius, pel trasllat de les pedres i materials de construcció. Aconseguiren també que el rei Carles III "els imposés un tribut" sobre el cost de qualsevol tipus de carn que fos venuda en les carnisseries de la vila.

Caritat heroica

Els sarrianencs, segons es pot deduir de la documentació

que aporta el llibre, era gent sana en tots els sentits. Sorprenen als qui hem llegit el text de les visites pastorals de tot el bisbat que durant el segle XIV es digui insistentment que a Sarrià "tot va bé per la gràcia de Déu"; afirmació no pas massa habitual en les altres parròquies de la rodalia. També cal remarcar l'alta exemplaritat dels parroquians del segle XVIII que entenien i practicaven la caritat en extrems quasi heroics: així aquells feligresos requerien el rector perquè llevés "actes de perdó" de greus ofenses que havien rebut, "complint amb asó lo prebste de Déu quens mane que perdonem a nostres enemics". Les ofenses com hem dit eren molt greus: "...ferit per una escopetada mortal... Mort amb un tir de xispa...

Una estocada en la espatlla... Punyalades...". Tot era perdonat "per amor de Déu y no per altres interesos humans". És una de les pàgines més encisadores de la història de la comunitat parroquial de Sarrià, i que mostra fins a quin extrem havia arrelat la convicció cristiana de l'amor i perdó al proïsme.

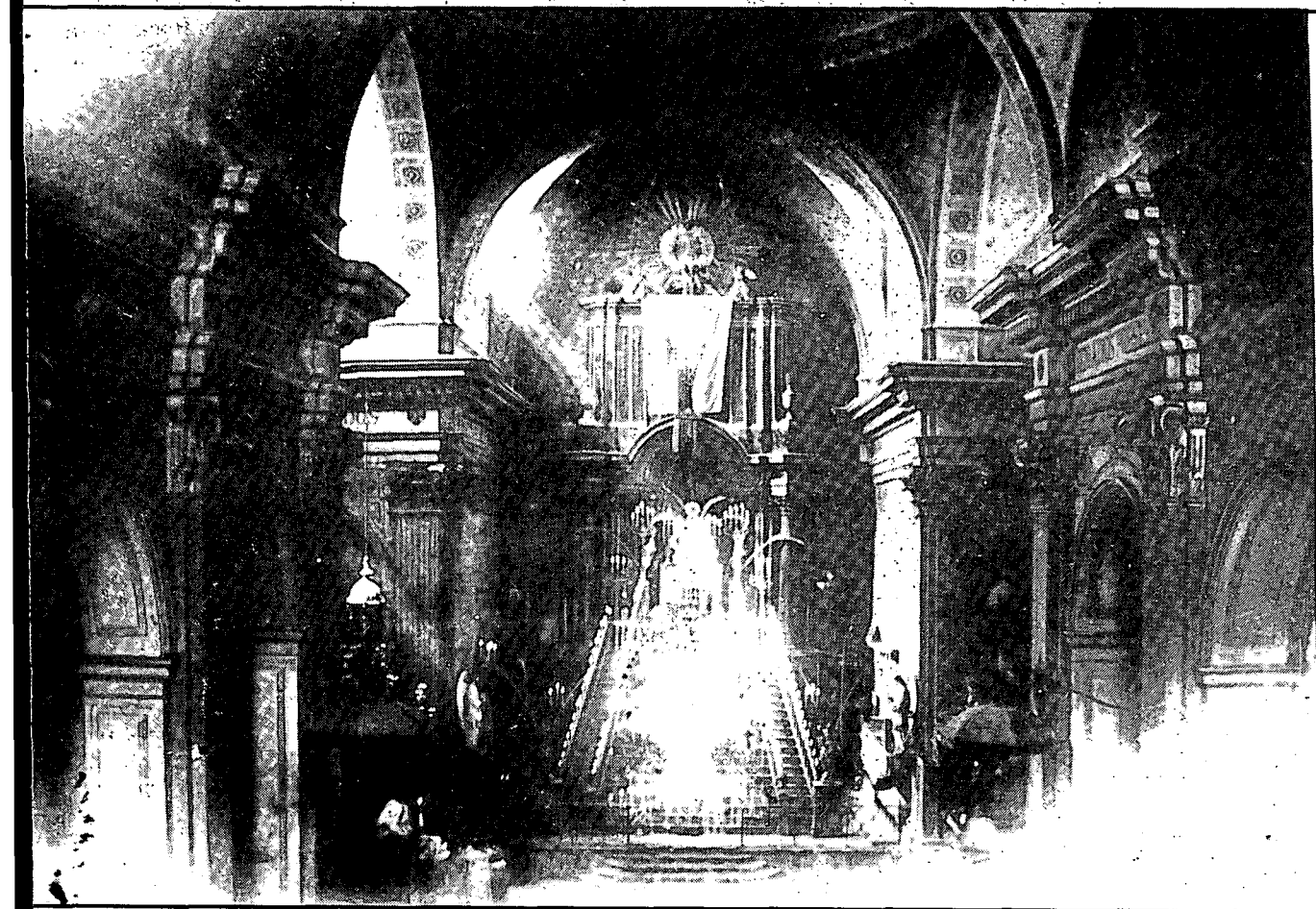
El patrimoni cultural de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

En el darrer capítol del llibre es descriu tot el patrimoni històric-artístic de la parròquia: l'existent i aquell que fou destruït en l'horrible maltempada de l'any 1936. També en aquella ocasió fou incendiat l'arxiu parroquial. Tanmateix providencialment molts dels seus documents havien estat transcrits per Ferran de Segarra en el seu llibre *Sant Vicenç de Sarrià* del 1921.

Entre les obres artístiques existents cal remarcar, ultra els retaules d'Agustí Pujol, d'Andreu Sala i, per suposat, de Jaume Huguet —actualment dipositat en el Museu de Montjuïc—, les pintures d'Adrià Gual, de Fornells Pla, d'Obiols, i les escultures de Nuet i Martí, Camps, Arnau, etc... Entre les obres d'orfebria cal fer esment d'una bonica custòdia gòtica i de la custòdia actual, obra de l'orfebre Serrahima. L'arquitecte Bonet i Garí projectà l'actual presbiteri.

Aquest estudi palesa la importància del patrimoni històric-artístic de la parròquia. "Són béns de tots i per a tots —afirma el Sr. alcalde Pasqual Maragall en el pròleg— sense oblidar, en el nostre cas, la funció típicament religiosa. Aquests béns culturals neixen de les arrels més profundes del nostre poble i com una saba vivificant vigoritzen de nou les nostres tradicions i la nostra història. Són veritables testimonis de convivència ciutadana i de religiositat que cal conservar amb l'afecte que mereixen per transmetre a les generacions futures un patrimoni d'una importància innegable".

PERE JORDI

Interior de l'església. Monument de Dijous Sant, de l'any 1909, adornat amb ciris de cera. (Jordi Creus)

Diumenge, 13 de març. IV de Quaresma. Sant Roderic i sant Salomó; santa Patrici, màrtir.

El sol surt a les 6,07 i es pon a les 17,55 —hora solar—

Dilluns, 14 de març. Santa Matilde, reina i santa Florentina, verge; sant Afrodisi, màrtir.

Dimarts, 15 de març. Santa Madrona, verge i màrtir; santa Lluïssa de Marillach; fundadora i sant Ramon de Fiteró, abat.

Festa major a Puigpelat.

Fira a Ribarroja.

Dimecres, 16 de març. Sant Agapit i sant Heribert, bisbes; sant Hilari, bisbe i màrtir.

Dijous, 17 de març. Sant Patrici, bisbe; sant Josep d'Arimatea i santa Gertrudis de Brabant, verge.

Divendres, 18 de març. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor; sant Salvador d'Horta, confessor i sant Anselm, bisbe.

Festa major a Horta de Sant Joan i Ribarroja d'Ebre.

Dissabte, 19 de març. Sant Josep, espòs de la Mare de Déu; sant Quintil·la, màrtir.

Festa major a Picamoixons.

Fira a Castellterçol, Mollerussa, Santa Coloma de Farners, Solsona i Torres de Segre.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

13 de març. Diumenge, IV de Quaresma. Lectures: Primera, 2 Cr 36, 14-16.19-23, S 136, segona Ef 2,4-10, tercera Jo 3,14-21.

14 de març. Dilluns, de la set. IV de Quaresma. Lectures: Primera, Is 65,17-21, S 29, Jo 4,43-54.

15 de març. Dimarts de la set. IV de Quaresma. Lectures: Primera, Ez 47,1-9.12, S 45, segona Jo 5,1-3a.5-16.

16 de març. Dimecres de la set. IV de Quaresma. Lectures: Primera, Is 49,8-15, S 144, segona Jo 5,17-30.

17 de març. Dijous de la set. IV de Quaresma. Lectures: Primera, Ex 32,7-14, S 105, segona Jo 5,31-47.

18 de març. Divendres de la set. IV de Quaresma. Lectures: Primera, Sa 2,1a.12-22, S 33, segona Jo 7,1-2.10.25-30.

19 de març. Dissabte. Sant Josep, espòs de la Verge Maria. Lectures: Primera, 2S 7,4-5a.12-14a.16, S 88, segona Rm 4,13.16-18.22, tercera Mt 1,16.18-21.24a. O bé: Lc 2,41-51a. (Jr 11,18-20, S7, Jo 7,40-53).

Litúrgia de les Hores

Setmana IV

Diumenge, 13 IV de Quaresma. Propi del temps.

Dilluns, 14. Fèria de Quaresma.

Dimarts, 15. Fèria de Quaresma.

Dimecres, 16. Fèria de Quaresma.

Dijous, 17. Fèria de Quaresma.

Divendres, 18. Fèria de Quaresma.

Dissabte, 19. Sant Josep. Solemnitat. Tot Propi.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La teologia, sempre oberta

Certament, l'Església ha de vetllar per conservar la teologia autèntica, però, al mateix temps, ha d'estar alerta a fi que aquesta conservació no faci olor de cosa enllunada, sense vida. Els creients, inclosos, naturalment, els sacerdots, tenim obligació d'ampliar el nostre camp de visió teològica per a poder oferir el Missatge conforme als signes dels temps. Tu es Petrus. Pedra. Però això no vol pas dir que s'hagi de petrificar la teologia. Sant Pau no va veure Jesús, però, amb gran talent, pensà tot quant de Jesús li digueren i es llança a volar, com ocell que veu la gàbia oberta. Si al cel es canta sens fi el Sant Sant Sant, segur que cada cop s'entona en una nova harmonia. Allò que és vell ha passat; mireu, ha estat renovat. Quan un sacerdot predica, s'endevina si és home de mandra.

PERE CAMPÀS BONAY Monestir de L'Estany

Josep Carner

(1884-1970)

Josep Carner i Puig-Oriol va néixer a Barcelona. A onze anys ja escrivia versos. Va ser un home vivament dotat per la poesia, i un esperit que animà tota una època literària. Liric d'una indefinible elegància, utilitzà un llenguatge veritablement demostratiu de la vitalitat del català. Ell uní els nostres grans clàssics del segle XV, amb la gràcia mediterrània dels mallorquins moderns. S'interessà, sobretot, per la poesia anglesa. I amb la seva intuïció poètica retratà, magistralment, la societat del seu temps.

Carner va representar la introducció d'una nova sensibilitat en la literatura catalana. Des de l'admirable llibre "Els fruits saborosos" fins el darrer dels seus poemes, ell marcà tot el panorama de la poesia contemporània. Tanmateix, pensem que abans que Eugeni d'Ors no comencés a parlar de noucentisme, Josep Carner i el seu grup ja havien prefigurat les grans línies de la força del moviment. El noucentisme començà a existir, com a tal, l'any 1906.

"Els fruits saborosos" proposen un classicisme apol·lini, serè, harmonitzador. Per mí, és una de les obres més reeixides de Carner. Hi ha poemes idíl·lics, optimistes i també de galania i serenor alhora. No oblidem la claredat enlluernadora de la composició "Les círenes ingènues". Una mare joiosa que enlaira el seu fill a la claror:

"La mare el va collir,
l'alça a la llum del dia
i el féu, contra del cor,
lloat i beneït:

—L'un vol la vanitat,
l'altre cerca el profit;
el benaventurat
és qui pren l'alegria."

Lluny, doncs, de tot sanglot romàntic. La natura és un marc que serveix per tractar l'atractiu d'uns poemes escrits amb serenitat i delícia alhora. En l'arabesc dels versos de Carner podem comprovar que no ha fet cap esforç. Tot allò que ell creà, provenia d'un do natural. I el català és ben construït, lluminós. Va ser càustic, enginyós i agut a la vegada. I un rodamón ple de curiositats. Molts creuen que "La paraula al vent" és el seu llibre més reeixit. Va escriure força i utilitzà un grapat de pseudònims. Sobretot no oblidem "Nabi", poema bíblic, èpic i líric alhora. I el poema "Retorn a Catalunya", on es pot veure com s'estima una pàtria després de l'exili.

Carner també va escriure que sense la supervivència, no

té sentit la vida; per això, colpit pel dubte, manifestava:

...sí, lluny del goig i de la queixa
sols una cara té el destí
i tan se val morir com néixer
i desvetllar-se com dormir.

Jo vaig tenir el goig de saludar-lo l'any 1970. L'acompanyava la seva intel·ligent esposa E. Noulet, traductora dels seus més destacats poemes. Carner malaltjava. Recordo la seva figura rígida i com absent de tot contacte humà. De tota manera, cortès, corresponia a les atencions que se li prodigaven. Els ulls del poeta, en un temps passat penetradors, vaig comprovar que li humitejaven. I que ja no era, dissortadament, l'home optimista i d'entremaliada ironia que l'any 1906, va escriure els meravellosos versos continguts en "Els fruits saborosos". Així és la vida.

LEANDRE AMIGÓ

ADULTS EN LA FE

La penitència, un veritable valor

JOAN GUITERAS i VILANOVA

De tant en tant convé repassar el significat i la realitat dels mitjans de santificació que el Redemptor ha posat al nostre abast. Interessa, en el període intens de la Quaresma, fixar-nos en el sagrament de la Penitència o de la Reconciliació. Realitat que ens dona la pau amb Déu i amb l'Església.

Hom s'ha d'adonar —més enllà de la dificultat, més o menys enutjosa, de confessar els pecats— com n'és d'important aquest sagrament! Com a tal el seu valor positiu no pot ser negligit. Tenir a l'abast un mitjà de reconciliació amb Déu i els germans és una gran sort! Alerta amb una visió dominada per una pretesa no necessitat, ensems, sostinguda en una determinada deixadesa de la vida espiritual. Ull viu amb no travessar-se amb el paper de mitjançaria que l'Església té en la remissió dels pecats. Perquè aquí hi ha un voler de Crist, una oferta, per perdonar les caigudes comeses després del baptisme.

Si la predicació dels pastors i la visió dels fidels han d'inserir-se en un marc positiu que mostri les veritables dimensions de la pau i la joia del sagrament del perdó.

El misteri de la gràcia

Els cristians parlem del pecat. És una constatació real. Però no ens referim a ell per a restar en una manera pessimista d'enfocar la vida ni de veure fantasmes a tot arreu. Si que cal saber cap a on tendim. S'ha d'acotar moltes vegades el cap i colpejar-se el pit per la culpa acarorada i volguda. Però, hi ha sempre un anar endavant. Parlem, en efecte, del pecat, però ho fem per referir-nos a la gràcia, al de del Senyor, al Déu ric en misericòrdia. Sabem allò de Pau als cristians de Roma: "On abundà el pecat sobreebundà la gràcia". I, en la Vella Pasqual, l'Esglé-

sia gosarà dir: "O feliç culpa que ens meresqué un Redemptor tan gran!"

Per això s'ha de mostrar, com a vol d'ocell —en els seus grans trets— que la història conté un misteri de salvació per a nosaltres. Noti l'amable lector que, en dir misteri, volem significar disseny, pensament, voler de Déu. Quina és la realitat que permet treure'n el comú denominador d'un misteri salvífic? Veiem-ho duts de les mans del Ritual de la Penitència.

La història salvadora

El Pare ha revelat la seva misericòrdia, reconciliant el món amb ell mateix per Crist. La pau de l'univers prové del sacrifici del Senyor. I el Fill, esdevingut home, va viure entre nosaltres per alliberar-nos del pecat. Predicà un missatge ben clar: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli". Més: acollí els pecadors, lluità contra el mal, signe del pecat. Morí pels nostres pecats i ressuscità per fer-nos justos. Abans de morir, en connexió amb el seu traspàs, instituí "el sacrifici de la Nova Aliança en la seva sang per a remissió dels pecats". Després, ressuscitat, envià l'Esperit als Apòstols i els donà la capacitat de perdonar, en nom de Déu, els pecats. Ensenms els encarregà de predicar la conversió i el perdó.

Els Apòstols, des de Pentecosta, proclamaren la con-

versió i el baptisme. El canvi del cor —la conversió— era ratificada, ja en aquesta solemnitat, pel sagrament de la nova naixença. "Des d'aleshores l'Església mai no ha deixat de cridar els homes del pecat a la conversió i de fer patent la victòria de Crist damunt el pecat a través de la celebració de la Penitència".

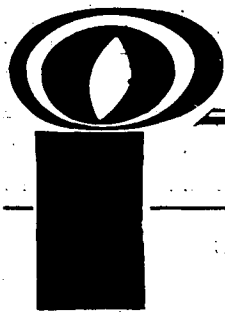
La victòria sobre el pecat té el seu fulgor en el primer dels sagraments: el Baptisme "per a remissió dels pecats". Ho diem en el mateix Credo: "crec en un sol baptisme per perdonar els pecats". Aquest sagrament, porta dels altres, és la inserció en la mort i la resurrecció del Crist. També l'Eucaristia és el sacrifici de Crist. El Cos lliurat per nosaltres. La sang vessada per nosaltres i per tots els homes en remissió dels pecats.

Un sagrament clar

Crist donà als Apòstols i als successors la capacitat de perdonar els pecats. Així instituí, en l'Església, el sagrament de la Penitència. Per què? No ho oblidem: "perquè els fidels que cauen després del primer bany, renovada la gràcia, es reconcilien amb Déu". I afegeix el Ritual una admirable frase de sant Ambrós: que l'Església "té aigua i llàgrimes: l'aigua del baptisme i les llàgrimes de la penitència".

Permeteu-me encara una frase que sempre m'ha impressionat i que s'atribueix a l'antigor: que hi ha una primera taula o salvavides després del primer naufragi (el pecat després del baptisme), és el sagrament de la Penitència.

Que aquestes reflexions ens facin adonar del valor positiu i conhortador d'aquest sagrament pel perdó dels nostres pecats. En realitat és el sagrament de l'alegria.

La crisi de l'aliança

"LA SEVERITAT I LA BONDAT DEL SENYOR ES REVELEN EN LA DEPORTACIÓ DEL POBLE I EN EL SEU ALLIBERAMENT"

Lectura del segon llibre de les Cròniques (36:14-16,19-23)

En aquells dies, tots els caps de Judà, els sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiar el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al dornini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins a haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: "Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui".

En l'espai reduït de la lectura d'avui, trobem la descripció d'un centenar d'anys de la història d'Israel: els anys de la crisi més forta de l'aliança, superada per l'amor fidel de Déu envers el seu poble.

Qui llegeix els llibres dels Reis troba, amb freqüència, la descripció dels pecats dels reis d'Israel i de Judà. Només de tant en tant sorgeix algun rei del qual es pugui dir que "és com David": Ezequies, Josies... I el pecat dels reis porta el pecat del poble. L'aliança del Sinai, malgrat la seva continuïtat ritual en les celebracions del Temple de Jerusalem, no és pas una realitat viscuda. N'hi ha prou amb

llegir els profetes: Isaïes, ja en el seu temps, es queixava de la distància entre allò que significava el culte i el dejuni, i el que de veritat era la vida dels israelites. Jeremies, als últims temps d'aquest període, no era pas menys crític; i això li era una font de problemes i tragèdies personals.

Finalment, la invasió dels caldeus, i la pèrdua del poder reial sobre Jerusalem per part de la dinastia davídica, acaben amb la situació. ¿Què ha passat? ¿I les promeses de Déu sobre la perennitat del tron de David...? El salm 88 s'interroga sobre la fidelitat de Déu. Però el problema no és la fidelitat de Déu, sinó el pecat dels homes!...

I malgrat tot, el poble retornarà, el temple de Jerusalem serà reedificat, i s'obrirà una nova etapa, en la qual l'esperança s'anirà purificant, i el to penitencial marcarà decisivament la litúrgia d'Israel. Així Déu manifestarà com estima el seu poble, malgrat totes les infidelitats, "perquè Ell és Déu, i no pas un home" (Osees 4,9).

Aquesta "revelació" de la misericòrdia (= amor fidel) de Déu és, per a nosaltres, que la contemplem en la fe cristiana, un anunci del que ha estat per a la humanitat la mort i la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. I la lectura quaresmal d'aquest text ens porta, fàcilment, a un altre text que llegim cada any a la Vetlla de Pasqua: la meravellosa profecia d'Ezequiel, parlant del retorn d'Israel, i, més enllà, de les realitats messiàniques: "Quan jo manifestaré en vosaltres la meua santedat, als ulls dels pobles estrangers, sabran que jo sóc el Senyor Déu. Us prendré d'entre els pobles estrangers, us aplegaré de tots els països, i us faré venir a la vostra terra. Abocaré sobre vosaltres aigua pura, perquè sigueu purs de tota màcula i de tots els vostres ídols... Posaré dins vostre el meu esperit, i faré que seguiu els meus decrets..." (Ez 36, 23-25-27; lectura setena de la Vetlla pasqual).

La història d'Israel, en realitat, no és tan "original", com perquè cadascun de nosaltres, i àdhuc les comunitats cristianes com a tals, no puguin sentir-s'hi reflexades. La nostra vida està feta de refusos a la gràcia de Déu, i de manifestacions del seu amor. La Quaresma ens porta a viure-ho cada any, amb intensitat. El sagrament de la penitència, tan propi d'aquest temps, ¿no és tal vegada la renovada experiència de la misericòrdia de Déu? Tant de bó que ho pugui ésser per a tots els cristians! Més enllà de les nostres decisions, plenes de bona voluntat, però tanmateix febles i limitades, hi ha sempre la força de Déu, que ens supera. Seria desastrós per a nosaltres mirar-nos tant d'aprop, que la nostra vista quedés limitada a la nostra sola realitat, sense veure l'amplitud de la perspectiva que Déu sol ens ofereix.

"SI MAI T'OBLIDAVA, JERUSALEM, QUE SE M'ENCASTI LA LLENGUA AL PALADAR"

Salm 136: 1-2,3,4-5,6 (R.: 5a.6a)

Vora els rius de Babilònia ens asseiem tot plorant d'enyorança de Sió. Teníem penjades les lires als salzes que hi ha a la ciutat.

R.: Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Quan volien que cantéssim els qui ens havien deportat, quan demanaven cants alegres els qui ens havien entristit, i ens deien: "Canteu-nos algún càntic de Sió". R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera? Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, si deixés d'anomenar-te, si deixés d'evocar el teu record, per motivar els meus cants de festa. R.

Aquest salm respon a la llunyania del temple i de la terra. És el cant dels desterrats de la pàtria. En la tristesa profunda que expressa, hi ha un acte de fe: no és igual estar a Jerusalem o vora els rius de Babilònia... Els cants de festa no es poden cantar a qualsevol lloc, perquè la festa, en la fe, està lligada al record de Jerusalem.

Tampoc el cristià fa festa "perquè sí". La festa cristiana no és un esbojarrament, una cridòria, un happening en el qual s'oblida allò que és formal. La festa cristiana està sempre ambientada en el do de Déu. La paràbola de la misericòrdia del Pare —que, en el cicle C, es llegeix aquest diumenge— resulta una bona referència per entendre el sentit cristià del salm. També el fill estava en terra estrangera, i feia "festa", malgastant i perdent-se. Però aquella festa i aquells cants, no eren pas els del Senyor. Fou la conversió de cor, el reconeixement del seu pecat, el que va conduir-lo altra vegada a la festa autèntica de la casa del Pare, festa de la reconciliació i de la gràcia. Allí sí que podia cantar amb joia, beneficiari d'una festa que no havia pas organitzat ell, malgastant els seus béns, sinó el Pare! ¿I no és això la vida cristiana, l'Eucaristia, la reconciliació? La festa del Pare és sempre més gran!

Descens i exaltació

"DÉU ENVIÀ EL SEU FILL AL MÓN PER SALVAR EL MÓN GRÀCIES A ELL"

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (3:14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: "Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu".

"MORTS PER LES CULPES, US HA SALVAT PER GRÀCIA"

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2:4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu

us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

Quan es llegeixen seguides aquestes dues lectures —l'evangelí i la segona lectura— ens adonem que esdevenen un comentari d'aquelles paraules amb les quals Jesús va resumir, en el discurs de comiat, tota la seva existència i missió: "He sortit del Pare i he vingut al món; novament deixo el món i me'n vaig al Pare". (Joan 16, 28. I en centra, com a moment decisiu —l' hora!— el seu enlairament a la creu, com la serp en el desert.

En la creu de Crist, que és l'enlairament inicial, físic inclús, té el seu moment decisiu tot el procés de donació de Crist als homes (recordem el que trobarem en el segon diumenge de Quaresma, a partir de la història d'Abraham, i del comentari de Pau en la carta als Romans). I la creu de Crist és, alhora, superada per l'exaltació definitiva: l'entronització a la dreta del Pare, en la qual nosaltres, per la gràcia, participem. La primera part és sobretot l'evangelí el que ens fa comenta. La segona, ho fa més aviat la lectura apostòlica. Podríem dir que sant Joan ens parla del descens, de la presència lluminosa, de la paraula de judici que significa la revelació de l'amor de Déu al món, mentre sant Pau ens parla del que succeeix quan aquest amor es troba amb els homes, i se'ls enduu fins a la dreta del pare, purificant els pecats, i mostrant abundantment la seva gratuïtat.

Dos textos poden ajudar-nos particularment a prolongar la nostra reflexió sobre aquestes lectures (que, d'altra

banda, mantenen un estret lligam amb la primera, també ella història de pecat i de reconciliació per la misericòrdia): l'encíclica de Joan Pau II sobre la misericòrdia de Déu: "Ric en misericòrdia", i la Pregària eucarística IV del Missal Romà.

El primer text és una magnífica explicació prolongada de la presència i acció constant del Pare ric en misericòrdia en la salvació dels homes, per Jesucrist. És un text que no podem oblidar, i al qual serà bo que acudim, especialment en aquest temps quaresmal.

El segon text, la Pregària eucarística IV, sembla gairebé calcat sobre els textos d'avui, i ens permet enllaçar fàcilment amb la celebració eucarística: és el lloc on continua actualitzant-se, per a l'Església, el misteri de l'aliança. Llegiu-la amb calma. Hi trobareu, d'entrada, la proclamació de la bondat i l'amor de Déu, en sí mateix: "Ell és l'únic bo i la font de la vida, ha creat totes les coses per omplir-les de benediccions..." (¿No ens fa pensar, això, en l'aliança amb Noè, després del diluvi, iniciant la creació renovada?).

Després, la història de l'aliança sempre oferta: "Moltes vegades oferíreu als homes la vostra aliança..." (La primera lectura d'avui ressona en aquest text). I, finalment, l'evangelí que hem escoltat: "Tant va estimar el món, Pare Sant, que... ens enviàreu el vostre Fill". El misteri de Crist ens transforma: "Perquè no visquéssim més per a nosaltres mateixos, sinó per a Ell, envià desde Vós, Pare, com a primer do, l'Esperit Sant".

Tot aquest disseny de Déu, heus-ahí aquí ofert, en l'Eucaristia que Crist ens dona: "... puguem celebrar aquest misteri que Ell mateix (Crist) ens deixà com a signe d'aliança eterna".

Entrem en la litúrgia d'aquest diumenge amb la invitació a l'alegria: "Laetare..." És veritat. L'Eucaristia és sempre la Pasqua de Crist, i, per això, la més autèntica festa de la fe.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Babilònia

La primera lectura ens ha contat amb quatre pinzellades l'amarga experiència de l'exili del poble de Déu. La dialèctica fidelitat-de Déu infidelitat-del poble arriba a uns límits violentíssims. Tant, que finalment Déu abandona el poble a mans dels seus enemics. Nabucodonosor serà l'instrument del càstig de Jahvè. I el poble de Judà serà deportat en diferents etapes a Babilònia, després d'haver estat arrasada Jerusalem. Així Babilònia arriba a ser com una mena d'encarnació del mal que s'abat sobre els fills del poble elegit. Els deportats, que inspirats per una visió religiosa d'arrel nacionalista, miraven Jerusalem com l'únic lloc sagrat de tot el món, puix allí hi havia el temple on habitava Jahvè, patien a més dels mals propis d'una deportació política, l'enyor de la ciutat santa. **Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se'm paralitzi la mà dreta. Que se'm encasti la llengua al paladar, si deixés d'anomenar-te, si deixés d'evocar el teu record, per motivar els meus cants de festa** (vv. 5-6). El cant elegíac dona pas lliure a la imprecació als darrers versets del salm, fins a arribar a tons vertaderament salvatges segons els costums bàrbars de l'època (vegeu el v. 9). Dient Babilònia, el salmista concentra sobre aquesta ciutat i els seus dirigents, tot el rancor i fins l'odi que li inspira sentiments de venjança contra els enemics de Jahvè i del seu poble. En una visió extremadament simplista es presenta Babilònia com la causant dels mals que Jerusalem i la causa del poble de Déu pateixen, sense veure que tot plegat no és altra cosa que el càstig de Déu per les innombrables infidelitats del poble de l'Aliança. Aquí, en aquest capteniment de descarada infidelitat a l'Aliança de Déu amb el poble, hi ha l'arrel del mal. Babilònia i els seus governants són únicament l'instrument —culpable certament en el grau que els pertoca— del cas-

Des de l'exili

(Salm 136 -H. 137-: 1-2. 3. 4-5. 6 R.: 5a. 6a)

JOSEP M. ARAGONÈS

tig diví. No és estrany, doncs, que la tradició cristiana hagi vist en aquesta ciutat orgullosa i prepotent, una imatge del pecat del món, que arrossega els homes —i els cristians no en són desgraciadament cap excepció— al pecat i a la infidelitat envers la salvació de Déu. És des d'aquesta òptica que avui se'ns fa recitar aquest salm dintre del camí quaresmal cap a Pasqua. Cadascú de nosaltres i tots en conjunt tenim la nostra Babilònia, el nostre àmbit de pecat que ens esclavitzava i ens fa anar de mal borràs.

Nostàlgia

Des de l'exili, el salmista té el cor posat a Jerusalem i al seu temple. Aquest esqueixament de la seva vida —el cos a Babilònia i el cor a Jerusalem— li causa un dolor profund i permanent. La nostàlgia s'empara del seu esperit i els records teixeixen l'embolcall de l'enyorança. De res no hi val l'exuberància del paisatge babilònic, la ciutat situada a la riba de l'Eufrates, enmig d'una plana ubèrrima, creuada per múltiples canals de regadiu. El bon jueu s'estima més el seu territori nadiu, sec i amb una orografia torturada, que aquella fertilitat tan planera, que ell veu com la feracitat del mal. **Vora els rius de Babilònia, ens asséiem tot plorant d'enyorança de Sió** (v. 1).

La joia s'havia esmussat i els cants

penjaven pansits dels arbres del marriament. **Teníem penjades les liles als salzes que hi ha a la ciutat** (v. 2). La nostàlgia d'aquells exiliats és imatge profètica de la nostàlgia de tantes i tantes persones que es marfonen sense saber-ne massa el motiu, o amb una voluntat decidida d'ignorar-lo. És la nostàlgia de Déu. D'un Déu que havia omplert la seva infantesa i potser fins i tot la seva joventut, però que després s'ha perdut. Potser fóra més exacte dir que després ens hem anat allunyant progressivament d'ell. Sense saber-ho, o sense voler confessar-ho, la nostra societat sent la nostàlgia de Déu. Una nostàlgia cada vegada més forta, malgrat que les aparences ens vulguin fer creure que no és així. Nostàlgia de Déu que no vol dir precisament nostàlgia de realitats i de formes religioses passades. Està naixent una nova primavera religiosa, que té els seus signes també nous, que creixent de mica en mica anirà desplaçant les formes i els costums caducats. Però l'essencial quedarà intacte. I l'essencial és Déu i la seva acció alliberadora de tot home. Els exiliats enyoraven la pàtria perduda i llunyana, el temple amb el seu culte, les seves institucions socioreligioses. I aquest enyorament els mantenia vinculats a les seves essències més íntimes i oberts sempre al retorn. Però el retorn no va ser simplement la restauració d'allò que ja havia passat, que ja havia mort. El retorn, ni

que sembli una contradicció, és l'escapada endavant. Serà la resurrecció de Jesús, la resurrecció del poble. Uns homes nous, arrelats en la història, però projectats a les noves primaveres històriques del futur.

L'exili quaresmal

¿Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera?, es preguntava el salmista exiliat. Nosaltres ens trobem també exiliats. Hi som de pas, al món, diem. Però hi som, tot i que sabem que no és aquesta la nostra pàtria definitiva a la qual hem estat cridats. També nosaltres sentim nostàlgia de Déu i de la seva comunió. I no ens en sabem sortir, si no fos pel caràcter sacramental de l'Església. Llavors els nostres cants del Senyor prenen tot el seu sentit, malgrat el nostre exili espiritual. Així el temps quaresmal és alhora manifestació de la nostra realitat d'exiliats, i invitació a tirar endavant cap a fer el pas de la llibertat, del retorn—accés a la pàtria definitiva.

Caminem cap a Pasqua. Per això cantem al Senyor cants de joia. No com si fossim nòmades d'un festival folklòric, encarat, mort. Els nostres cants en l'aplec eucarístic no són nostàlgics en el sentit de fer revivre goigs passats i ara viscuts en la tristesa de la privació. Són signe de la realitat a la qual tendim i que ja ara posem per la força dels sagraments que ens donen la vida. Aquest capteniment ens fa tocar de peus a terra. No oblidem la nostra condició de pecadors, d'exiliats a la Babilònia del nostre pecat, però tampoc no perdem de vista el terme vers el qual ens dirigim: la Pasqua. I és en aquest fe i esperança que els nostres cants expressen l'amor de Déu i la nostra resposta. Els cristians sí que podem cantar cants del Senyor en una terra estrangera. Perquè el Senyor, que és a tot arreu, ens acull i ens salva i posa en els nostres llavis cants d'acció de gràcies.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

31 - La investigació paleontològica del Dr. Bataller

Els primers treballs del Dr. Josep Ramon Bataller i Calatayud daten de quan encara no era doctor. Un d'ells, el més important, data del 1918, publicat a l'any següent amb un pròleg del Sr. Artur Bofill. Són 161 pàgines de text, amb 35 figures i 19 làmines. La dedicatòria impresa diu: "A la bona memòria del Dr. D. Jaume Almera i Comas, Pbre., Deà que fou de la Seu de Barcelona, en homenatge de gratitud i afecte de son deixeble". A la biblioteca del Dr. Faura i Sans hom trobà un exemplar que, a més, duia aquesta dedicatòria a mà: "Al Dr. Mariano Faura i Sans, col·laborador tàcit d'aquest recull. J.R. Bataller, 15-9-1920", concisió que ens declara la connexió del Dr. Bataller amb el seu mestre immediat. I aquest recull de Bataller era una considerable ampliació posada al dia del treball que el Dr. Almera havia presentat al congrés de científics catòlics de Friburg el 1898, "Énumération des mammifères fossiles découverts en Catalogne". També en fou una continuació el treball de 53 pàgines de text de 1924 "Contribució al estudi de nous mamífers fòssils de Catalunya", que és una bona monografia sobre mamífers miocènics, estudiats sistemàticament

i en l'aspecte de distribució geogràfica.

Els treballs de la seva maduresa

Ja hem dit que durant la guerra va publicar "Els ratadors fòssils de Catalunya". Va redactar aquest treball amb els materials que el seu amic Màrius Guerin posseïa i fent ús dels coneixements adquirits al Laboratori de Geologia de Lió, on havia estat uns quants dies l'any 1924. Tot això semblava que orientaria el Dr. Bataller cap a l'estudi dels mamífers, però ben aviat es decantà cap a altres camps. De totes maneres els doctors M. Crusafont i J.F. Villalta reclamaren la seva col·laboració, perquè l'en reconeixien especialista, quan volgueren publicar el 1948 "Los castores fósiles de España". El motiu pel qual el Dr. Bataller començà a tractar temes d'altres grups zoològics a part dels mamífers, fou precisament l'encàrrec que li féu l'"Instituto Geológico y Minero de España" de col·laborar en la confecció del nou mapa geològic de tot l'Estat espanyol a l'escala d'1:50.000, encàrrec que es degué segurament al fet que el Dr. Bataller ja havia col·laborat en un treball de cartografia amb el Dr. Faura i

FRANCESC NICOLAU
Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS.

Sans a les comarques de Tortosa i Alcanar. A l'hora d'emprendre aquesta tasca es trobà amb la dificultat que els seus coneixements sobre mamífers de poc li podien servir per al treball que hom li confiava, ja que aquells terrenys eren gairebé tots de fàcies marina. Això l'obligà a estudiar ben bé els altres grups sistemàtics d'animals a fi de poder aconseguir unes determinacions clares, almenys aproximades, en vistes a una datació estratigràfica més o menys segura. I per a aconseguir-la amb més exactitud va fer el mateix que havia fet el Dr. Almera: consultar els especialistes corresponents, que és el que sempre ha de fer tot bon geòleg.

Un dels punts que hagué d'estudiar bé, per la seva abundor en els terrenys que havia d'examinar, fou el dels corals del cretaci. Aquest estudi li donà peu a una publicació ben voluminosa "La fauna coral·lina del Cretaci de Catalunya i regions limítrofes" de 300 planes i moltes fotografies. El va publicar comen-

çada la guerra, l'any 1937. L'obra és un catàleg documentat de 283 espècies reconegudes, que dona la referència bibliogràfica exacta i la procedència, a voltes estrangera, de cada una de les espècies ressenyades, a més de la fotografia de la major part. És comparable a l'obra sobre els mol·luscs fòssils d'Almera-Bofill, i en certs aspectes la supera. Més tard va actualitzar-la amb dos suplementos, un del 1938 i l'altre del 1945.

Però no tot es va acabar amb els corals. D'una manera semblant va publicar catàlegs de les *Spiriferina* (1931 i 1948), d'alguns equinoderms (1941), certs cefalòpodes del cretaci (1955 i 1962) i també de gasteròpodes miocènics (1955).

Però més important encara, en la línia de l'estratigrafia paleontològica, a fi de facilitar el treball dels geòlegs de camp, va concebre el projecte d'una "Sinopsis de las especies nuevas del Cretácico de España" (Som després de la guerra i ho ha de fer en castellà.) La recopilació històrica sobre aquest tema va constituir la seva memòria per a l'ingrés a l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona el 1943. Dos anys més tard publicava

"Bibliografía del Cretácico de España" recopilació exhaustiva de tot el que hi havia publicat, feta per ordre d'autors, de matèries, de criteris geogràfics i de criteri estratigràfic; el 1957 en publicava una segona edició posada al dia. El mateix any de 1945 treia a la llum l'"Enumeración de las especies nuevas del Cretácico de España", que ja era la pauta de la "Sinopsis" que volia fer. La sinopsi s'anà publicant de mica en mica entre 1947 i 1959. En total són 837 les espècies noves ressenyades, de les quals dona o resumeix la diagnosi amb una bona fotografia.

L'any 1949 des del Ministeri d'Educació i Ciència es crearen dues noves càtedres de Paleontologia i Geologia Històrica, una a Madrid i l'altra a Barcelona. Van ser adjudicades, per oposició, al Dr. Bermudo Meléndez, que optava per Madrid i al Dr. Josep Ramon Bataller, que s'havia presentat per Barcelona, el qual rebé el nomenament el 25 de maig de 1949; però ja feia un temps que el Dr. Bataller ensenyava aquesta assignatura a la universitat com encarregat de curs. Això representà, és clar, un bon augment de la seva activitat docent.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

Cinc etapes vers el Crist (IV)

Fills de la llum

J.L. MARTÍN DESCALZO

Travessant la nit

Aquesta quarta etapa de la nostra cursa quaresmal haurérem de fer-la corrent de nit, com Nicodem. Haurem de travessar la "nostra" nit fins arribar a qui és la llum, Crist Jesús.

És una etapa difícil i perillosa; perquè ens enfrontaran amb la nostra veritat, aquesta que tan gelosament camuflen rera les nostres aparences. Perquè començaran preguntant-nos: ¿És veritat que correu vers Crist? ¿No serà més veritat que esteu asseguts en la nit, la vostra còmoda nit?

Néixer de nou, encara

Aquestes preguntes ens molesten. Ens agradaria que, almenys, ens reconeguessin que ja som en el camí, mediocres, però, en definitiva, ja salvats, ja pertanyents a la llum. I ens fastigueja que algú ens digui que també nosaltres podem violar l'aliança, que també podem ser infidels, perquè ni el nostre baptisme ni les nostres repetides mostres de fidelitat han mort l'home vell que hi havia o hi ha encara dins de nosaltres. És dur que a un li diguin, quan ja passa dels quaranta, o dels cinquanta anys, que "encara ha de néixer", que ha de tornar al si de la mare. A Nicodem no li plauria gaire aquesta paraula de Jesús. ¿Ell, un vell il·lustre, un entossudit seguidor de Déu, hauria de partir de zero, hauria de reconèixer que encara tenia l'ànima sense començar? Sortosament Nicodem no va fer relluir la seva "dignitat" i no va contestar aquell "jovenet" dient-li què s'havia cregut. Va reconèixer que en el seu cor encara era de nit. I es va atrevir travessar-la per arribar a una nova llum.

Córrer a plena llum, sense timidesa

Per això és dura per nosaltres aquesta quarta etapa de la nostra marató quaresmal: en ella ens diran que encara hem de començar, que tot el que hem corregut ho hem fet com a fills de la nit i no de la nova llum. Tant de bo ens atrevim escoltar aquesta veu!

Perquè avui —ves per on— als cristians ens manca més que mai això que ens invitin a córrer enmig de la llum. I és que es diria que sembla que les coses s'hagin invertit i que s'haurien de llegir al revés les paraules de Jesús: perquè ara són els qui obren perversament els qui no temen la llum! Al contrari: pregonen des de

tots els periòdics i des de la televisió les seves males obres. No hi ha odi que no trobi el seu lloc en els telediaris; no hi ha violència que no se'n conti fil per randa; no hi ha senyoreta toixa els centímetres de pell de la qual no siguin exhibits. En canvi, sembla com si l'amor s'amagués; com si el pudor sentís vergonya de ser pudorós; la fidelitat com si reconegués que ja no és moda i que es camuflés si més no rera un flirt. ¿I els cristians que autocondemnen la seva fe a la foscor, que diuen que "bé, el creure o no creure és cosa privada" i que jo no tinc perquè dir allò que penso? La llum s'ha fet sospitosa, la claredat és censurada, la bondat es refugia en l'obscuritat, l'amor és

bescantat, els fills de la llum s'han tornat estranyament tímids.

Alliberar-nos de les pors

Hauríem de començar per renèixer de les nostres pors, atrevir-nos a reconèixer que correm vers Crist, encara que el món consideri que és una marató devaluada, ara que tots corren vers el diner, el plaer o les dolces ganseries.

Demandar perdó

I demandar perdó per ser tan morts i nocturns. Demandar perdó sense embuts. Demanar

nar-ho com feia Pau Casals, que un dia va explicar que cada nit resava aquesta oració: "Senyor, perdoneu-me: avui també he estat un animal. No ho faré més".

Quan hom diu coses com aquesta, gairebé ha renascut. Perquè, sortosament, Déu es complau perdonant, car sap molt bé que Ell no ha vingut a condemnar el món sinó a salvar-lo. I quan l'home comença reconeixent les seves pròpies estupideses, aleshores Déu ja no sap no entrar en acció. Aleshores Déu es revela tal com és, com amor. I li dóna a l'home tota la llum que a Ell li sobra.

Alliberats, nascuts de nou i joves

Ja ho veieu, amics, en aquesta quarta etapa de la nostra marató quaresmal gairebé que més que córrer cal buidar el pes de l'home mort que portem sobre les espatlles i que no ens deixa córrer vers Déu. Pobres maratonistes si cada un d'ells hagués de carregar el cos mort del seu enemic! En canvi, renovats, recent nascuts, rejoyenits infinitament i de quina manera correriem vers Ell! El perdó de Déu és l'única càrrega que no pesa. Alleugereix, allibera.

La Pasqua s'apropa!

Per això, aquest diumenge, Crist s'inclina vers el vell Nicodem que som cada u de nosaltres, ens toca amb la seva llum feridora. I és una llum que ens posa dempeus. Apa, ara ja podem caminar amb Ell al costat nostre. La Pasqua s'apropa.

VALENTINE
La pintura ideal

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA "Los Cerezos"

A 14 km. de Barcelona en plena natura. Només per a 10 persones, ambient familiar, atenció mèdica permanent, rehabilitació, ideal per a curta i llarga permanència. 3.000 m² de jardí. Habitacions i instal·lacions màxim confort.

Sant Climent de Llobregat
Tel. 658 63 65

El Pastor luterà Kalevi Lehtinen anima a l'evangelització conjunta

I Seminari Ecumènic d'Evangelització

SANT CUGAT.— Al Casal Borja, un grup de cristians que representaven diverses confessions de Catalunya, seguien amb entusiasme el I SEMINARI ECUMÈNIC D'EVANGELITZACIÓ, organitzat pel CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA, el 20 de febrer.

Els actes principals foren presidits pel P. Joan Botam, provincial dels Caputxins, i president del CENTRE, i la ponència estigué a cura de Kalevi Lehtinen, Pastor de l'Església Luterana Finlandesa. Kalevi és un home profundament creient i de caràcter obert, el qual treballa activament en l'evangelització des d'una visió cristiana i ecumènica, a diversos països europeus.

Vigència de les paraules de Jesús

La ponència es fonamenta en la crida de Jesús: "ANEU i anuncieu la bona nova", tot

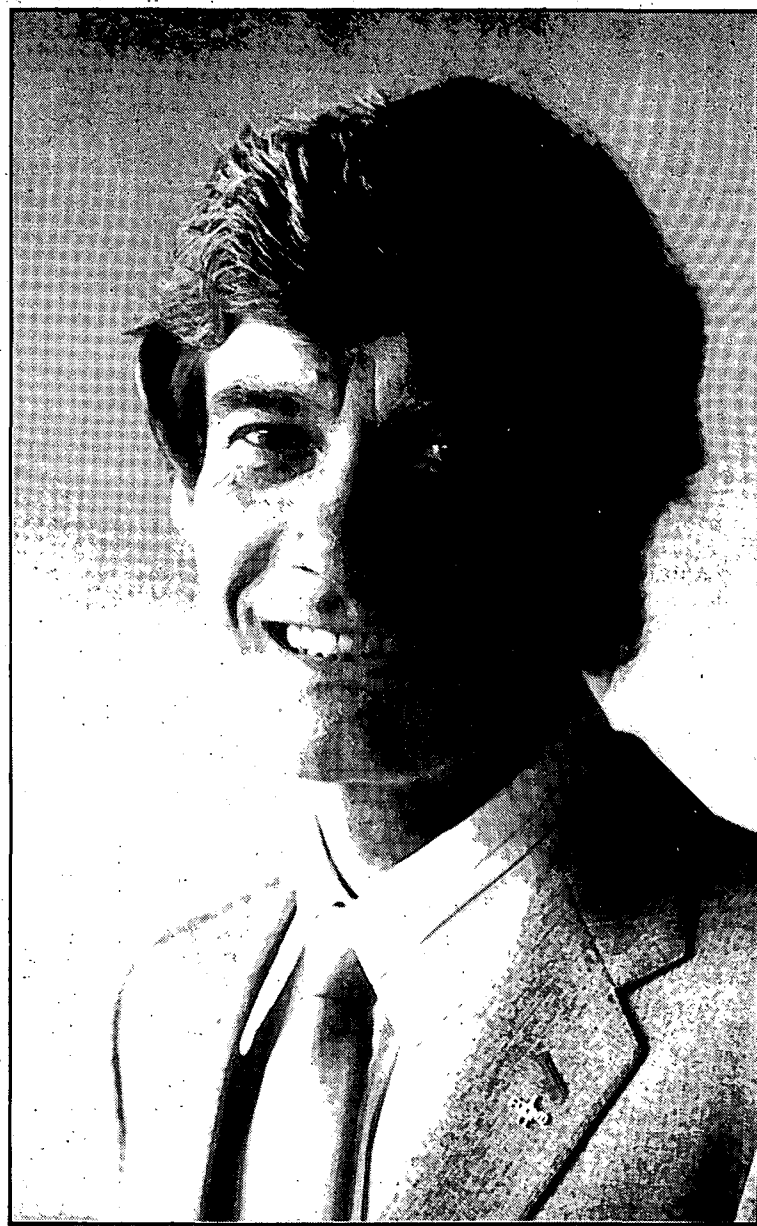
aplicant els continguts les directrius de l'exhortació **Evangelii nuntiandi**, del papa Montini i altres documents que animen els cristians a treballar conjuntament, a nivell interconfessional.

Kalevi recordà la vigència de les paraules de Jesús i la urgència de l'evangelització a Europa, la participació activa dels clergues i els laics en les tasques evangelitzadores, per tal de canviar positivament la societat. Sense deixar de costat la cura dels pobres, definí l'evangelització com la iniciativa dels cristians: "ANAR" i anunciar amb entusiasme el Nom de Crist i el seu missatge salvífic, en el poder de l'Esperit Sant i deixar els resultats a les mans de Déu Pare. Resumí les etapes que cal seguir per tirar endavant la tasca: 1) Pregària conjunta, 2) Ensinistrament dels evangelitzadors, 3) Investigació de les necessitats reals del nostre poble, 4) Crear un ambient favorable, 5) Acció, 6) Formació dels nous cris-

tians i integració a la comunitat eclesial, i, 7) Repetir amb ells el cicle evangelitzador, el qual com una "espiral", el missatge evangèlic arribaria a tothom.

Els grups de treball que es constituïren per a estudiar la ponència estigueren animadíssims i presentaren conclusions molt creatives, les quals perfilaven el compromís per encarilar diversos treballs evangelitzadors. A última hora, el Pastor Kalevi respongué amb una gran cordialitat i claredat les preguntes que li van fer, i donà algunes idees pràctiques.

La participació joiosa en la pregària de joves que representaven parròquies catòliques, la renovació carismàtica, i les esglésies evangèliques i ortodoxa, fou una nota d'alegria, joventut i d'unitat espiritual. La lectura de la Paraula de Déu, la pregària, el cant dels salms i el "cant dels adéus", clogueren amb il·lusió el I SEMINARI ECUMÈNIC D'EVANGELITZACIÓ.

Kalevi Lehtinen ponent del SEMINARI.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Siguen "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ANNA MARIA DE TRAVY
Bishop's House P.O. Box
YOLA CONGOLA STATE
NIGERIA 11.280.- Ptas.

MARINA FREIXA
Apartado C 5811
LIMA
PERU 10.530.- Ptas.

MONTSERRAT MARIMON I GUASCH
D.S. 108 IJENE-NGOSI
BURUNDI 11.280.- Ptas

RSAS. IGLESIA ESPAÑOLA
Via Julia 151
ROMA - ITALIA 8.580.- Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent.....
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"Hi ha diverses maneres de CREIXER espiritualment, però en totes les esglésies els cristians han de passar per l'oració i la Paraula de Déu".

JULIA PONS
a "CATALUNYA CRISTIANA"
(Setmana per la unitat dels cristians)

Justícia

Es just donar a cadascú allò que és seu. Cisar és desequilibrar la balança... Veritat i Justícia són dos mots equivalents.

Ja des de petits som més sensibles a les injustícies que se'ns fan que a la justícia que se'ns reclama. Tothom anhelava un món més just, però de fet es desitja com si aconseguir-ho depengués dels altres.

La justícia és freda, però no per això deixa de ser-ho. L'amor és el que dona caliu, però mai fins al punt de fondre la justícia. Un amor sense justícia seria una caricatura demagògica. Abans que ser generós cal ser just...

No és ser injust saber dissimular els defectes dels altres. No tots som cridats a ser jutges, i menys encara a ser fiscals.

Deixar per a demà allò que cal fer avui pot ser causa d'injustícia per aquell que espera la nostra decisió. La pau veritable és fruit de la justícia. La justícia pot ser costosa, però ho són molt més les injustícies... perquè revolten, i les revoltes són llavor adobada per a noves injustícies... Massa sovint titllem de subversiva la persona que defensa o reclama justícia i denuncia les injustícies.

La violència sagnant mai no pot ser justa, encara que la causa que la provoca pogués ser-ho. Si ens cal sortir en defensa de la justícia no oblidem mai la caritat ni la nostra pròpia feblesa.

La justícia reclama igualtat i germanor viscudes en llibertat: tota discriminació i rancúnia són alhora injustes i opressores. Si som incapaces de descobrir que tota altra persona ens és un germà, no li donarem el que li correspon.

Sense humanitat no hi ha justícia. La lluita contra la misèria no acabarà mai si tot el món, i cadascú de nosaltres, no ens decidim a obrar amb justícia. Ens examinem prou sovint sobre els deu manaments? Si ens decidim a fer-ho sota el prisma de la justícia... podem ben dir allò: "que Déu ens agafi ben confessats!"

Professar la fe cristiana sense un testimoniatge de justícia seria deixar molt mal parat el Senyor en qui diem creure...

No sempre agrada als homes defensar la justícia, però és cosa que plau sempre a Déu. El Règne de Déu és justícia, pau i joia en l'Esperit Sant. (Rom. 14, 17).

LLUIS ANTONI

Trobada de la Gent Gran amb el bisbe Daumal

El dimecres, 13 d'abril, a les 5 de la tarda, a la parròquia de la Concepció (c/ Aragó, 299) tota la Gent Gran de la nostra diòcesi tindrem ocasió de retrobar-nos, per celebrar i compartir —en plena joia pasqual— la nostra fe i la nostra esperança en el Crist ressuscitat.

Aquesta vegada, el Cardenal-Arquebisbe, Dr. Jubany, ha tingut la gentilesa de delegar la seva representació en la persona del Bisbe, monsenyor Daumal, amb el qual ens sentim doblement units ja que, a part la seva condició jeràrquica, ara, amb motiu de la seva renúncia, compartirem junts el risc i la joia de la jubilació.

Aplec de Germanor a Santa Maria de Poblet

Els nostres germans de Tarragona estan ultimant els detalls per a la celebració d'aquest "Segon Aplec de la Gent Gran" —organitzat per "Vida Creixent"— que tindrà lloc enguany a Santa Maria de Poblet, afegint-nos així als innombrables actes de devoció mariana que s'organitzen arreu amb motiu de l'Any marí.

Aquesta Trobada, a la qual són invitades les persones grans de totes les diòcesis de Catalunya, se celebrarà, a.D., el dimecres, dia 20 d'abril del 1988.

Els actes litúrgics se celebraran al monestir de Santa Maria de Poblet, i els restants, inclòs el dinar, seran a l'Hostal de Senglar, de l'Espluga de Francolí.

Reunió de preveres i de consiliaris de Grup

El passat dia 15 de febrer, un grup de disset preveres, rectors de parròquia i alguns d'ells consiliaris de grup, van trobar-se amb representants del Grup promotor de "Vida Creixent", per intercanviar informacions i perspectives sobre la marxa del nostre moviment.

L'interès i la cordialitat foren la nota dominant d'aquest primer intercanvi, el qual s'espera poder repetir-ho amb d'altres preveres i consiliaris.

Per una nova fesomia de la vellesa

Davant l'interès creixent que s'observa arreu per la Gent gran, no deixa de sorprendre que encara se'n parli com de portes enfora; efectivament, es parla i s'escriu de, sobre i per als vells més que no des de la perspectiva dels mateixos interessats.

Sovint se'ns mostren unes imatges de marginació i misèria que, tot i ser reals, espanten més que no pas esperonen a afrontar aquesta etapa de la vida amb projectes falaguers, humans i dignes. No s'ofereixen, malauradament, perspectives positives. No s'ha d'arribar tampoc, no cal caure a l'altre extrem, a presentar la vellesa com un paradís on tot són flors i violes.

És evident que s'han anat cobrint etapes importants en el llarg —i inacabable!— camí de l'atenció a les situacions més angioses d'algunes persones velles poc o gens assistides. També s'ha guanyat terreny en l'aspecte d'animació del temps d'oci i de lleure de què disposen d'altres persones grans que es troben en millor situació.

Tots els esforços que s'han fet i es fan encara, són encomiables. I les persones que hi han participat i hi participen són dignes del millor elogi i agraïment.

El que resta per fer encara

El que s'ha aconseguit és important, però no s'ha de considerar com a un projecte acabat i assolit totalment. Hom diria que, a partir de les millores actuals en el camp de l'assistència i de l'enriquiment de l'oci, avui s'està en condicions per a fer nous passos, en certa manera revolucionaris, de cara a la conscienciació de la Gent gran, perquè sigui ella mateixa la que sàpiga i vulgui auto-afirmar-se en la seva condició, assumint-la amb goig i confiança i considerant-la com el que ha de ser, una situació privilegiada, que li permet donar de si tot el que encara és capaç d'oferir al conjunt de la comunitat, de la qual no és legítim d'a-

Caldria elaborar un projecte de futur per a la vellesa.

partar-la sota cap concepte i sense que per altra banda se l'hagi de fer objecte d'un paternalisme que cada dia li escauria menys.

Qui pot fer-ho

D'entitats i personalitats amb capacitat per a elaborar conjuntament una nova fisonomia de la vellesa, no en manquen pas a casa nostra. Només seria qüestió de recuperar les il·lusions —i sentir-se hereus— d'aquells promotors i organitzadors de tantes sessions d'estudi, conferències, taules rodones, symposiums i jornades (recordem les més recents sobre "L'ancianitat, nova etapa creadora" organitzades per l'Àmbit Maria Corral), etc...

En totes elles, hi han participat prestigioses personalitats i especialistes, la llista dels quals és prou llarga i important perquè resulti difícil encabir-les ací, a més que ens exposaríem a cometre omissions que sincerament ens doldrien.

En un clima d'unitat i servei

Procurant d'evitar un protagonisme excessiu, i menys encara exclusiu, seria bo que algú prengués la iniciativa d'establir un col·loqui frater-

obert i constructiu encaminat a elaborar un projecte de futur per a la vellesa; un futur d'altra banda que si bé podria ser més avançat en tecnologia i ciència, no és tan segur que ho sigui també en unes perspectives més humanitzadores, més respectuoses de la persona i més solidàries en la participació dels béns socials i econòmics.

Dins d'aquest clima d'unitat, de servei i de col·laboració que podria establir-se entre els diversos organismes, associacions i federacions de Gent Gran existents a casa nostra, m'atreviria a suggerir la conveniència que "Vida Creixent" fos escoltada a l'hora d'estudiar projectes encaminats a fer que cada individu, a partir de la seva jubilació, se sentís alliberat de tot temor o recança i es mostrés disposat a ser capdavanter d'una nova promoció de Gent gran, compromesa a donar, tant o més que a rebre, atencions i serveis que li fossin escaients i així sentir-se integrats plenament dins el conjunt de la societat amb la qual ha de conviure i participar fraternalment, amb tot el bagatge acumulat amb els anys i amb el que encara li resta per a afegir.

J.N.C.

Qui sóc jo?

tre que s'ha progressat molt poc en el coneixement del propi "jo".

La manifestació sorprenent del mal que existeix en una societat industrial deshumanitzada, i la violència desfermada en les guerres entre països, dels menys desenvolupats precisament, il·l'acció d'actes terroristes en àmplies zones del món, han destrossat el mite liberal segons el qual l'home és un ésser dotat d'una innata bondat natural.

El pessimisme

Alguns escriptors moderns descriuen el pessimisme de la nostra època com el dilema de l'home que no té respostes, ni veu remei a res d'aquesta vida... i és quan aleshores la mort li esdevé la solució de tota desgràcia. Ernest Hemingway, per exemple, confessava: —"Visc en un buit solitari, com la vàlvula de ràdio que te gastades les bateries i no troba un corrent al qual poder connectar".

L'època nostra, doncs, seria una època de buit espiritual en la qual

l'home cerca desesperadament com poder omplir-la de contingut. Un còp secularitzat, l'home corre el perill de caure en un estat de nihilisme espiritual. Nega tots els valors que enclou la nostra època, en la qual s'ha perdut la fe i on no s'admet cap ideal superior a les pròpies satisfaccions i apetències.

No cal dir com tota aquesta problemàtica ens afecta com a cristians, i com a membres que som d'un moviment seglar eclesial de gent gran que no ha abdicat en cap dels seus drets a intervenir en tot allò que afecta la dignitat dels germans, tots fills d'un mateix Déu i Pare nostre. Per això, en els grups de "Vida Creixent" intentem de trobar respostes a aquestes preguntes sobre qui és l'home i quin és el sentit de la seva vida i de la seva existència. Estudiant i comentant conjuntament la Paraula de Déu podem trobar-hi respostes que satisfacin prou plenament aquests interrogants.

FRANCESC LLOBERA
(Sabadell)

Associació de Joves amb Iniciatives de Treball

Una alternativa a l'atur juvenil

Amb el lema "Davant de l'atur no t'aturis", han aparegut els dos darrers anys a Barcelona, ciutat i província, uns grups de joves que no es resignen a viure passivament amb la crisi i l'atur.

Coherents amb el seu lema, intenten aconseguir treball ells mateixos i ajudar altres joves a assolir-ho. Per aquest fi, vénen desenvolupant un programa d'activitats el contingut de les quals és l'element aglutinador d'aquests grups.

Després d'un breu període de funcionament s'han constituït en l'Associació de Joves amb Iniciatives de Treball (AJIT).

Manca realment feina?

En la sigla, que alhora és anagrama, prefereixen que aparegui el concepte positiu d'"iniciativa", més que el negatiu d'"atur". El seu programa neix del convenciment que l'atur no és una conseqüència de la manca real de treball, sinó de la discordança que hi ha entre les capacitats que exigeix el lloc de treball i les que posseeix l'aspirant.

Totes les empreses —pensen ells— fins i tot aquelles que diuen que no necessiten treballadors, necessiten avui i continuaran necessitant personal que abarateixi els seus costos, augmentin el volum de vendes o millorin el disseny dels seus productes... Però persones amb aquestes característiques, no estan en atur. D'aquí, que un dels objectius d'AJIT sigui el de desenvolupar en els joves les aptituds i actituds que està demanant el treball d'avui i les que previsiblement exigirà el treball futur.

Un dels objectius d'AJIT és desenvolupar en els joves les aptituds i actituds que està demanant la feina d'avui i les que previsiblement exigirà la feina futura.

Noves solucions

En què consistirà el treball de futur? Les seves característiques semblen estar més en la línia de la consecució d'objectius que en el desenvolupament de les tasques. Serà més un treball de gestió, de serveis, de negociació, que de procediments. Respondrà més a: "doni vostè, resposta a aquesta carta", que a: "Copii vostè, aquest escrit". Per això, dins d'aquest plantejament, un altre dels objectius que intenta AJIT és que els joves cultivin les qualitats més típi-

cament humanes (creativitat, iniciativa, assumir riscos, imaginació...) per pensar que imperaran en el futur, sobre el manual i merament mecànic.

Per altra part, el sistema educatiu vigent no contempla suficientment la transició de l'escola al treball. L'escola, en general està perdent la missió de preparar el jove perquè pugui desenvolupar un treball estable. El compàs d'espera entre l'escola i la feina és, cada cop, més llarg. Mentre dura aquest prolongat impasse, el jove es desanima, es perd la seva pre-

paració i no adquireix l'experiència necessària, que després li exigiran si vol accedir al món laboral. Tots aquests efectes es converteixen en causes irreversibles en la posterior integració socio-laboral. També aquí, AJIT pretén sortir al pas d'aquest perill proposant al jove que viu aquest lapse d'espera, un programa d'activitat que l'entrenen per el treball.

Mitjançant aquesta activitat el jove adquireix uns hàbits i la disciplina que després necessitarà: Relacionant-se amb les empre-

ses, cursant pràctiques en elles, el jove va adquirint l'experiència que necessita.

Les Unitats Juvenils de Treball

Tots aquests objectius, i altres complementaris, tenen lloc en Unitats Juvenils de Treball. El funcionament d'aquestes Unitats de treball està coordinat per uns joves que, després d'un període de formació, entrenament i relació amb empreses, estan en condicions de transmetre tota la seva experiència a altres joves, convertint-se en els motors de cada unitat.

En ella es formen i adquireixen experiència laboral mentre imparteixen formació a altres joves. Aquests alhora, passarien després a ser els formadors d'altres joves, per tant s'aconsegueix un efecte multiplicador.

Al mateix temps, aquest període d'espera el jove l'aprofita per capacitar-se per la seva posterior col·locació.

Aquesta experiència, amb diferents matisos, s'està desenvolupant a Barcelona en els districtes de Sants i Ciutat Vella i en les poblacions de Vilanova i la Geltrú i Santa Coloma de Gramenet. Com ells mateixos diuen, es tracta d'un projecte amb una certa dosi d'originalitat, portat per joves i per a joves. Tanmateix és evident que ells prenen el seu projecte com una alternativa seriosa davant l'atur juvenil, intentant demostrar que aquest, pot tenir solució.

JESUS MARIA RUIZ
IRIGOYEN

I Trobada General d'Animadors del Moviment Hora-3

Recentment el moviment juvenil HORA-3 ha celebrat una assemblea general extraordinària en la qual van modificar-se alguns punts dels seus estatuts.

Paral·lelament s'ha celebrat la trobada general de caps i animadors de grup que tradicionalment té lloc per aquestes dates.

Aquestes activitats, que es feren a l'alberg Santa Maria del Mar de Comarruga, tingueren l'assistència de més d'un centenar de responsables d'aquest moviment en representació dels prop de dos milers de joves que pertanyen a HORA-3 arreu de Catalunya i Andorra.

L'assemblea general es va convocar amb caràcter extraordinari amb l'únic objectiu d'aprovar algunes modificacions al redactat dels estatuts d'aquesta entitat de joves, fet que va produir-se amb el consens dels assistents.

Pel que fa a la trobada de caps i animadors de grup caldria esmentar l'intercanvi d'experiències entre aquests a partir del treball sobre centre d'interès del mateix moviment Hora-3, així com la xerrada que Antoni Serramona va donar sobre el tema "l'acompanyament personal".

A.G.

La meva escola en el camí de la Fe

Mirant al llarg de la meua vida veig com Déu s'hi va fent present i com Ell em va conduint a poc a poc pels seus camins.

La seva mà és present fins en els esdeveniments que poden semblar més atzarosos. Així en les vacances de l'estiu del 1981 vaig coincidir en un petit poblet de la Vall d'Aran, amb mossèn Josep Cortina. Era un diumenge a la tarda que jo passejava per la muntanya; vaig topar-me amb ell, i sense conèixer-lo, quelcom em va empenyer a preguntar-li com podia ser menys materialista. Aquest va ser l'inici del meu lligam amb el Centre d'Espiritualitat "Verge de la Pau", Centre dirigit pel mossèn Josep Cortina. Aquest centre d'espiritualitat ha estat la meua esco-

la en el camí de la fe i del compromís cristià. En ell he après a pregar —a dedicar temps al Senyor escoltant la Seua Paraula en el silenci—, he descobert que ser batejat és una realitat que comporta un compromís en la vida; he descobert també la lloança i la pregària de súplica de l'Església a la Trinitat en nom del món, he après a estimar Maria, i l'Església; i a valorar els Sagraments i la comunitat.

Amb la meua vinculació al Centre s'ha anat donant un doble procés en mi:

—De descoberta del Déu Vivent, proper a l'home, que l'estima profundament, que l'acull entranquillament, que el crida a viure la plenitud.

—De compromís en la vida.

Aquest doble procés s'ha desenvolupat a partir de la meua pregària personal diària i de la participació en els actes comunitaris del Centre: les reunions setmanals amb el grup en les que compartim l'experiència de la pregària i de la vida, el recés del primer disabte de cada mes, els exercicis de l'estiu, les Vespres dels diumenges, i altres actes.

Aquesta ha estat la plataforma de la qual Déu s'ha servit per conduir-me pels seus camins i portar-me a poc a poc al lloc que la Trinitat —a la qual estic consagrada pel Baptisme—, em tenia reservat: una comunitat de vida contemplativa, de vida dedicada a Déu en nom del món.

Sola no hauria pogut fer aquest camí i difícilment hauria arribat a aquesta opció; el Centre d'Espiritualitat "Verge de la Pau" ho ha fet possible perquè ha estat un instrument d'acollida a les mans de Déu. Gràcies, doncs, a tots i cadascun dels membres perquè a través vostre he descobert el més gran que es pot trobar en la vida, a Déu Vivent, i també a través vostre he après a respondre-li en la pregària i en la vida. GRÀCIES A TOTS. SEGUIU FIDELS perquè molts altres puguin arribar a trobar el veritable i únic Camí.

NÚRIA VIÑAS

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

LLIBRES

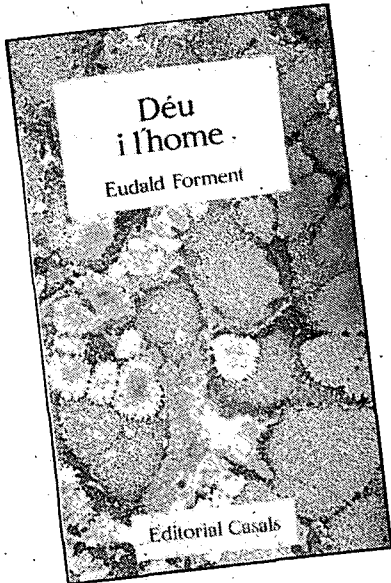
Dues relacions amb Déu⁽¹⁾

El passat desembre va tenir lloc la presentació de la col·lecció "Humanisme Cristià", que, sota la direcció de Pau López i Castellote (autor del primer volum), pretén acostar-nos les línies mestres del que seria la persona humana en clau cristiana. I, és clar, el segon volum presenta el primer gran tema de l'home: la seva relació amb Déu.

El seu autor, Eudald Forment i Giral, professor titular de Metafísica de la Universitat de Barcelona, ho enfoca d'una manera molt pedagògica: sense rebaixar el nivell intel·lectual, aborda la qüestió a partir de dos exemples paradigmàtics de la recerca de Déu per part de l'home. L'un, el de Miguel de Unamuno, i l'altre, el de sant Agustí, són vides angoixades i amb molta força. "Tots dos impedeixen la permanència angoixada davant del buit en una actitud desesperada, o l'intent d'omplir-lo amb falses transcendències que no proporcionen allò anhelat" (p. 6).

En un primer capítol, més expositiu, Forment ens ofereix sintèticament els trets fonamentals d'una concepció personalista, a partir de l'òptica cristiana, sota el mestratge de sant Tomàs. Així ens situarem en l'home que desitja Déu, i no tant a partir de l'home que especula: Unamuno i Agustí seran els "dos grans 'sentidors' de Déu", intentant entendre'ls "des de dintre" (p. 26). Unamuno representa l'home vital que anhelava Déu, el cerca, però no deixa ofegar-se en la seva gràcia, i per això "agonitza", lluita contra si mateix, però en una batalla frustrada ja d'antuvi. Forment ens revela, a més, una dada d'Unamuno tan important com desconeguda: la seva vocació religiosa. "Si la coneixia, no la va acceptar, perquè en cas contrari no l'hauria preocupat més aquest tema" (p. 86), cosa que si el preocupa, sobretot després de la mort del seu primer fill, que la considera com a "castig diví" a la seva infidelitat.

Però si la lluita i el tema de la vida eterna vertebrava l'angoixa religiosa d'Unamuno, sant Agustí representa una vi-

da molt més atzarosa i difícil, però una recerca insaciable de la Veritat, que va tardar tant temps a descobrir, malgrat els esforços de la seva mare, santa Mònica, i el seu prolongat itinerari intel·lectual (escèptic, maniqueu, neoplatònic i, finalment, cristià) i vital (la seva vida disbauxada a Cartago, la influència de la moralitat pagana a Milà, les seves amants, etc.). Amb tot, Agustí va sentir-se satisfet de la seva troballa, i això ho explica de manera emocionant el mateix Forment (pp. 118-131).

El lector, en acabar el llibre no pot restar indiferent: malgrat que hom pugui pensar que ni Unamuno ni Agustí són nosaltres, ni les seves circumstàncies les nostres; tot i això, el qui llegeix aquest llibre ha de prendre partit i sentir-se afectat. Això és el que m'ha passat quan em vaig deixar endur per les dues experiències, que aquest llibre descriu tan captivadorament.

AGUSTI BOADAS

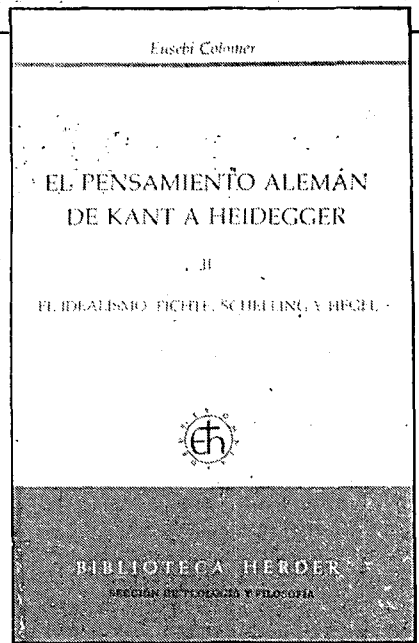
(1) FORMENT, EUDALD, *Déu i l'home*, Col·lecció "Humanisme Cristià", n.º 2, Editorial Casals, Barcelona, 1987, 133 pp.

L'idealisme: grandesa i limitació⁽¹⁾

El P. Eusebi Colomer, S.I., professor d'Història de la Filosofia a la Facultat de Teologia de Catalunya i la Universitat de Deusto, ha tret a la llum el segon volum de la seva trilogia sobre el pensament alemany de Kant a Heidegger. Llibre impossible de captar en tota la seva riquesa en una primera i ràpida lectura, demostra el coneixement, l'experiència i la capacitat d'anàlisi i exposició del seu autor. En efecte: és una contribució de primer ordre a l'estudi de la filosofia, que sens dubte no pot passar desapercebuda.

Aquí se'ns ofereix una concentrada, clara, exacta i profunda visió dels tres grans pensadors que configuren l'idealisme alemany: Fichte, Schelling i sobretot Hegel, mostrant-nos una perspectiva molt més ampla que la que normalment estem acostumats a trobar en els manuals i àdhuc en les monografies dels autors esmentats. L'autor ha sabut captar en tota la seva dimensió —una tasca agosarada i potser prometaica— l'idealisme alemany, essent capaç d'introduir i articular la dimensió teològica de l'idealisme, sovint tan descurada com desconeguda.

La dificultat d'accés a Fichte ha estat solucionada des d'una estructuració si bé evolucionista, sense renunciar a un estudi sistemàtic i una perspectiva de conjunt. Pel que fa a Schelling, segueix amb rigor el seu pensament, però ens sembla remarcable la insistència sobre la seva darrera filosofia, madura i tardana, però d'una originalitat i una força normalment oblidades. Però si Schelling és una filosofia no acabada, plena d'intuïcions i plantejaments audaços, Eusebi Colomer sap trencar i entrar dins la "bola de neu" del perfecte i acabat siste-

ma hegeliana, al qual dedica la major part del llibre. Hegel es presenta com un sistema tancat en si mateix, coherent, captivador i inatacable, però precisament per això, feble: ha estat l'inspirador de tot el pensament modern de qualsevol signe. "És difícil veure-li la cara a l'esfinx, ja que Hegel és de vegades una cosa i l'altra, encara que sigui a distint nivell. L'únic que resta fer és formular els principals interrogants que el seu pensament suscita" (p. 401). I pel que fa a la seva concepció del cristianisme, ens permetem aventurar la conclusió que dissol la religió i el Crist en un moment lògic del desenvolupament del seu sistema.

El llibre acaba amb una exhaustiva bibliografia, base indispensable per continuar els camins oberts pel P. Colomer, al qual agraïm que ens hagi ofert un estudi tan acurat i confiïem que ens delecti molt aviat amb la tercera part de la trilogia sobre el pensament alemany, és a dir, el volum sobre Heidegger.

AGUSTI BOADAS

(1) EUSEBI COLOMER, *El pensamiento alemán de Kant a Heidegger II. El idealismo: Fichte, Schelling y Hegel*, Ed. Herder, Barcelona, 1987, 424 pp.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El mal temps (1)

ALBERT PERA

Quan l'Altíssim, captaire cec de Sinera, personatge introductori de situacions en l'obra teatral Primera història d'Ester, de Salvador Espriu, vol generar un clima gèlid de desolació i desamparança a l'escenari, amb motiu de l'allunyament i el repudi de la reina Vasti, ho fa amb aquestes paraules: "Palatins, fúnesta giscal".

"D'això, el nom mutilat pel cerç dels murmuris: Freda". És un vers tret del poema Freda, del mataroní Josep Punsola. Es refereix a l'escurçament del nom Frederica fet pels murmuris en forma de cerç.

Hi ha una novel·la de Quim Monzó que té per títol: L'udol del griso al caire de les clavegueres.

La sensació desagradable i conjunta de vent i fred amb què la meteorologia ens obsequia en algunes èpoques de l'any, s'expressa correntment amb aquests mots: gisca, cerç, griso. El diccionari normatiu ens informa que gisca és un aire molt fred, que cerç és el vent fred del

nord-oest i defineix griso com un aire fi i gelat.

Encara hi ha taro que és la denominació més popular de totes per indicar vent fred: Abrega't bé, que en aquella cantonada sempre hi passa un taro! diuen les mares als fills que de bon matí van a l'escola, a l'hivern. Tot això és un aspecte del concepte acceptat generalment com a mal temps. Concepte que ens suggereix fred, pluja, vent, calamarsa, boira, elements que per si sols, encara que tinguin una activitat moderada, ja produeixen incomoditats o malestar. No oblidem que a les situacions adverses de salut o de diners, les anomenem maltempades, en sentit figurat.

Quan aquestes manifestacions del temps sobrepassen la moderació i adquireixen violència, l'expressió mal temps resulta insuficient i aleshores podem parlar d'un desfet de temps, en el seu sentit físic i concret, que pot

degenerar en catàstrofe segons el mal que infligeixi a poblacions i sembrats.

El vent que ens acaricia suauement sense passar de ventijol, oratge o oreig i que si ve de mar en direm brisa o marinada, quan augmenta la velocitat desmesuradament comença a fer destrosses i es converteix en huracà, que a Amèrica en diuen tornado, i els bategen amb noms de dona. Per sort, no sovintegen aquí, però de tant en tant podem llegir als diaris o veure a la televisió els seus terribles efectes destructors. Si el vent tempestuós i violent es presenta arremolinat s'anomena cicló, i si el seu camp d'acció són els mars de la Xina, allà és un tifó.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

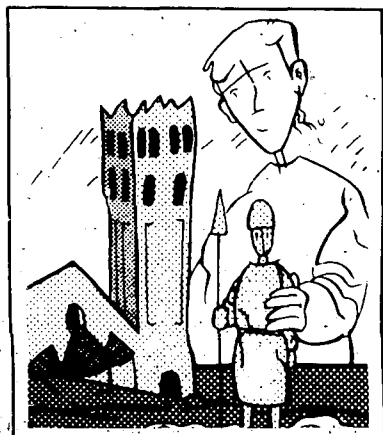
Un altre anunci econòmic de la gran premsa: Moltes gràcies Esperit Sant per tantes coses concedides. M.T. Deixant a part la incoherència d'aquesta mena d'anuncis, no han tingut present que en català no hi ha cap plural acabat en as.

Teatre de titelles

El Canigó

El dissabte 12 de març a les sis de la tarda tindrà lloc al Centre Parroquial de Sarrià, Barcelona, carrer major de Sarrià 117, l'estrena del muntatge per a teatre de titelles "El Canigó".

L'espectacle és a càrrec de Titelles Naip i és el fruit d'un concurs convocat i dotat per el Centre Excursionista de Catalunya, Omnium Cultural i el Moviment Rialles.

Antic 190

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

Sobre psicologia, pastoral i tasques socials i assistencials

Premi en memòria de Miquel-Àngel Terribas

1. OBJECTE I TEMA

El premi s'atorgarà a un treball d'investigació de psicologia o pastoral i/o a aquelles realitzacions o tasques socials relatives a les mateixes temàtiques, que s'hagin dut a terme durant l'any corrent dins del marc geogràfic dels Països Catalans. Els treballs han d'ésser inèdits, i presentats en el termini i la forma establerts.

2. PARTICIPANTS

Podran concórrer al premi totes aquelles persones físiques o jurídiques, individuals o col·lectives, que ho desitgin, sense altres limitacions que les derivades de l'acceptació i el compliment de les presents bases.

3. EXTENSIÓ I IDIOMA

Els treballs tindran una extensió mínima de 150 fulls, format holandès (30 ratlles de 70 espais) mecanografiats a una sola casa i a doble espai. No es determina el límit màxim.

Els treballs hauran de presentar-se en català.

4. TERMINI I LLOC DE PRESENTACIÓ

El termini de presentació dels treballs finirà el 27 d'octubre de 1988. Els treballs s'adreçaràn a mà o bé per correu certificat amb acusament de recepció, a l'oficina del "PREMI MIQUEL-ÀNGEL TERRIBAS - CAIXA DE BARCELONA", a Diagonal, 530, 4.ª

planta, Gabinet de Secretaria General, 08006 BARCELONA, degudament signats, si bé l'autor podrà utilitzar pseudònim, cas en el qual la confidencialitat li serà garantida per Caixa de Barcelona.

Perquè un treball sigui admès a la convocatòria, extrem que serà confirmat al concursant de forma escrita, aquest n'haurà de lliurar tres exemplars, a més d'una carta signada en la qual expressi la voluntat de participar en la convocatòria i d'acceptar-ne les bases.

S'haurà d'indicar clarament el nom de l'autor, així com l'adreça. En cas d'utilitzar pseudònim, aquestes dades constaran en un sobre tancat.

5. JURAT

Componen el Jurat del premi: Jeroni Erviti i Baraibar en representació del Col·legi de Psicòlegs de Catalunya, Josep Maria Via i Taltavull en representació de l'Arquebisbat de Barcelona, Jordi Duijxans i Vila en representació del Consell d'Administració de Caixa de Barcelona i Francesc Xavier Altarriba i Mercadé en representació de l'ISPA, Institut de Sociologia i Psicologia Aplicades.

Les decisions del Jurat seran inapel·lables, entenent-se que, pel sol fet de concursar, els participants hauran renunciat a qualsevol acció contra aquest, així com contra les bases.

6. DOTACIÓ

El premi té una dotació de

500.000 pessetes, en metàl·lic, i comporta el lliurament d'un diploma, o document similar de caràcter acreditatiu. Caixa de Barcelona es reserva el dret de publicar el treball guanyador. El seu titular percebrà, si és el cas, els drets d'autor corresponents al 10% sobre el preu de venda al públic en rústica.

Si, a judici del Jurat, cap dels treballs no arriba al nivell de qualitat exigible per a l'adjudicació del premi, aquest podrà ésser de-

clarat desert.

7. EDICIÓ

L'autor del treball se'n reservarà la propietat intel·lectual i en cedirà tots els drets d'edició i reedició a Caixa de Barcelona. En cas d'extensió excepcional, Caixa de Barcelona (comptant sempre amb l'acord del Jurat) podrà decidir-ne una edició abreujada.

En qualsevol cas, l'autor rebra sempre vint exemplars impresos de la seva obra.

Els treballs que no hagin estat premiats podran ésser retornats als autors sempre que aquests els passin a recollir dintre dels dos mesos següents a la publicació del resultat, o bé en sol·licitin la tramesa dintre del mateix termini. En qualsevol cas els serà demanat el comprovant lliurat en el moment de la presentació del treball.

El lliurament del premi es farà durant la primera quinzena de maig de 1989, a la seu principal de Caixa de Barcelona, en el transcurs d'un acte solemne.

Mn. Miquel Àngel Terribas i Alamego

Morí sobtadament a Barcelona el dia 27 d'octubre de 1986. Nasqué en el si d'una molt nombrosa família obrera a la mateixa ciutat el dia 13 de maig de 1930. Era llicenciat en Teologia per la Universitat Pontificia de Salamanca i en Psicologia per la Universitat de Barcelona, on llegí la seva tesi de llicenciatura: **Expressió vocal de les frustracions humanes**, durant el mes de juny de 1981.

Mn. Terribas va pertànyer als caputxins i l'any 1974 es va incardinar a l'Arquebisbat de Barcelona. Prevere molt actiu, realitzà diferents ministeris: capellà de l'Institut Policlínic (1954-1957); professor d'Ensenyament Mitjà (1954-1957); capellà castrense, amb els paracaigudistes (1958-1960); predicació i confessorari (1961-1963); professor de Teologia Dogmàtica al Seminari dels Caputxins (1964-1967); apostolat entre els gitanos de Somorrostro (1964-1967), i pastoral dels malalts, la seva més intensa i més llarga dedicació en els darrers anys de la seva vida amb la fundació de "SALUS", del "Telèfon de l'Esperança" i amb la capellania i serveis religiosos en diverses clíniques de la ciutat, sobretot a la clínica de Sant Josep.

A l'arxidiòcesi de Barcelona, mossèn Terribas era molt estimat per aquesta dedicació tenaç als malalts i molt especialment al servei "SALUS", al qual donà molt de dinamisme en una primera etapa i que en el moment de la seva mort estava reestructurant. Cal recordar que durant un temps fou membre i secretari del Consell Presbiteral diocesà.

Com recordà el Sr. Bisbe Auxiliar, mossèn Terribas tenia un do rebut de Déu per tractar els malalts, sempre comunicant alegria, joia i esperança, que brollaven de la seva fe profunda.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

PREMIS SANT ANDREU.— L'Agrupació Sardanista del Club Juvenil Recull, d'Ivars d'Urgell, ha convocat el Tercer Certamen Musical de Sardanes instituït per aquesta entitat l'any 1984 amb el nom de "Premis Sant Andreu". Es tracta d'un concurs musical que se celebra cada dos anys, està obert a tots els compositors que hi vulguin concórrer i el seu objectiu és de contribuir a l'enriquiment del repertori musical sardanista tot guardonant les millors sardanes presentades amb uns premis força interessants econòmicament parlant i que porten el nom de Sant Andreu per raó de l'època en la qual s'atorguen.

D'acord amb les bases del certamen, cada concursant pot presentar un màxim de dues sardanes, rigorosament inèdites, instrumentades per a cobla d'onze instruments i acompanyades amb les partitelles corresponents i una reducció per a piano. Les obres participants s'han d'adreçar a la secretaria de l'Agrupació Sardanista C.J.R., d'Ivars d'Urgell, plaça del Dr. Segarra, núm. 5, codi postal 25260, abans del 31 d'agost de 1988.

La presentació de les sardanes s'ha de fer en la forma abans esmentada, encapçalades amb un títol i un lema i acompanyades d'un sobre tancat dins el qual hi haurà les dades d'identitat de l'autor concursant. Els premis d'aquesta tercera edició del certamen musical d'Ivars d'Urgell estan dotats amb 750.000 pts., el primer; 50.000 pts., el segon; i 25.000 pts., el tercer; podent-se atorgar, a més, tres accèssits de 10.000 pts. cadascun. D'altra banda, també s'atorgarà un premi popular, dotat amb 25.000 pts. per a una de les sis sardanes finalistes, que serà escollida per votació del públic assistent a la Festa del Premis Sant Andreu, que hom preveu de celebrar el dissabte, dia 3 de desembre de 1988, al Centre Cultural i Recreatiu d'Ivars d'Urgell.

HOMENATGE A EDUARD TOLDRÀ.— Els Amics dels Concerts de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona preparen sengles actes d'homenatge a Eduard Toldrà, la mort del qual s'esdevenia ara fa 26 anys. Malgrat aquest lapsus de temps, sortosament el llegat musical d'aquest compositor eminent perdura ben vigent i dins el patrimoni sardanista les composicions lluminoses i descriptives d'Eduard Toldrà constitueixen una important i ben considerable aportació. És en aquest sentit que l'entitat barcelonina ha preparat els actes esmentats, consistents en una conferència sobre l'obra sardanista de Toldrà, i un concert amb una selecció de les seves millors composicions per a cobla. El dissabte dia 27 de febrer, a les set de la tarda, Francesc Pascual i Albors, soci de mèrit de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona pronunciarà l'anunciada conferència tot recordant la música d'Eduard Toldrà en un acte a la Sala Ramon Barqué, dins l'estatge social de l'esmentada entitat (Pi, 6, pral.). D'altra banda, el diumenge 6 de març, a la tarda, se celebrarà el concert esmentat al Centre Cívic Les Cotxeres de Sants (Sants, 79), amb l'actuació de les còpies La Principal de Barcelona i Sant Jordi, dirigides per Jesús Ventura.

Rialles

Programació del cap de setmana

DISSABTE

12

• FIGUERES

Casino Menestral, 17 hores
Teatre: **TEATRE DE L'OCAS**
Obra: **MARTA, QUÈ ET PASSA?**
Autor: Grips Theater de Berlín.

• GIRONA

Teatre Municipal, 12 hores
Il·lusionisme: **LA CAPSA MÀGICA**
Espectacle: **EL DOS DE CORS**

• SANT FRUITÓS DE BAGES

Cooperativa La Agrícola, 17.15 hores
Teatre de titelles:
L'ESTENEDOR
Espectacle: **CONTARELLES**

• SANTA COLOMA DE FARNERS

Cinema Catalunya, 18 hores
Cinema: **LA FLAUTA DELS SIS BARRUFETS**
Francò-belga. Dibuixos animats de Pierre Cullifort «Peyo».

DIUMENGE

13

• LA BISBAL D'EMPORDÀ

Cinema Olímpia, 11.30 hores
Teatre: **AULA DE TEATRE DE LA INSTITUCIÓ MONTSERRAT**
Obra: **EL SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU**
Direcció: Jaume Batiste. Adaptació de l'obra de W. Shekspere.

• BLANES

Esbarjo Parroquial, 17.30 h.
Rondalles: **CESC SERRAT**
Obra: **CONTES BREUS I EXTRAORDINARIS**

Muntatge teatral a partir de les tècniques de rondallaire de procediments icònics i de tècniques pedagògiques. Aquest muntatge parteix de dues fonts diferents: una, és la llarguissima tradició de contistes, rondallaires a tots els països d'Europa i també a Catalunya, tot utilitzant tècniques molt simples (com les auques amb senzills acompanyaments musicals); aquesta tradició és encara viva als països del Nord d'Àfrica; la segona font, ha estat l'interès pel llibre de J.L. Borges i A.B. Casares «Contes breus i extraordinaris», d'on es treuen el primer i el darrer conte de l'espectacle.

• CALAFELL

Teatre Auditori Municipal, 18 hores
Teatre de titelles: **MARDUIX TITELLES**
Obra: **A L'OMBRA DEL CANIGÓ**
Premi Centre Excursionista de Catalunya, Omnim Cultural, Moviment Rialles de Catalunya.

• LA GARRIGA

Patronat Parroquial, 17.30 h.
Teatre: **TEATRE MÒBIL**
Obra: **SING-SING, LA BALADA DELS GERMANS NICOLAU**

• GAVÀ

Centre Cultural, 12.30 hores
Dansa: **ROSELAND MUSICAL**
Espectacle: **BLAU MARI**

• L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Sala Teatre Sant Isidre, 12 hores
Teatre de titelles: **TITELLES BABI**
Obra: **EL GRANGER DE HAM**
Autor: J.R.R. Tolkien.

• LLAGOSTERA

Casal Parroquial Llagosterenc, 17 hores
Teatre: **JOVENTUT DE LA FARÀNDULA**
Obra: **LA VENTAFocs**
Autor: Josep M. Folch i Torres.

• MONTMELÓ

Centre Parroquial, 12.30 hores
Cinema: **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES**
Txecoslovaca. Director: Ota Koval.

• TORROELLA DE MONTGRÍ

Antic Camp de Futbol, 11 h.
FESTA DE L'ARBRE: tallers de plàstica i pintura.

• ULLASTRELL

Cinema Cambrà Agrària, 19.30 hores
Cinema: **SONATA PER A UNA NOIA RIGADA**
Txecoslovaca. Director: Vit Olmer.

• VILANOVA I LA GELTRÚ

Cercle Catòlic, 12 hores
Teatre: **U DE CUC TEATRE**
Obra: **EL SECRET DELS ESCARABATS BLANCS**

MODA

Pells fascinants

Formes, estils i gran varietat de pells, són l'element bàsic i inspirador de la bonica col·lecció d'alta pel·leteria que la firma Anna Escuer presenta dies enrera en els seus propis salons de venda, davant de nombrosos clients i amics, comptant a més, amb la presència de la premsa especialitzada.

Uns models degudament estudiats i molt acurats en la seva elaboració, presentaren amples esquenes a base d'espatlles molt destacades, que aportaren contrast amb les formes esbeldes i les cintures marcades, gairebé sempre sostingudes per amples cinturons. Mangueres muntades, raglan o de tall japonès, destacant en molts casos les grans voltes en els baixos.

Gran presència de jaquetes set vuitens i abrics turmel·lers, que a voltes prenen volums desproporcionats i altres s'ajusten a la cintura. Però en tot moment, les línies es presenten molt precises i segures de la línia i el concepte.

Molt de visó, astracan, marmota i com a novetat, les darreres mutacions de renard i martes gibelines. En conjunt, pells molt elaborades i de molt moviment, destacant els dibuixos geomètrics i els quadres amb efectes de relleu.

Lliurament dels Òscars de la pell espanyola

Estimular els joves dissenyadors en el camp de la creativitat és el que, des de fa una

llarga temporada ve proporcionant la Agrupació Catalana Empresarial de Confeccionistes d'Ant, Napa i Doble Faç, a través del concurs "Òscar de la Moda de la Pell Espanyola". En la seva III edició, aquesta Agrupació, reüní la premsa especialitzada junt amb una àmplia representació dels sectors

de la pell, adobadors i confeccionistes, en un amigable sopar, per donar a conèixer el resultat d'aquest concurs que aquesta entitat gremial convocà al seu dia. Aquests premis atorgats per "Acabados del Vallès", eren un primer premi de 500.000 pessetes, que foren lliurades a Gemma Viñals Es-

cámez, el segon premi de 250.000 pessetes fou per Santiago del Palacio i el tercer de 100.000 pessetes fou per Anabel Monselo Sánchez.

Més de mil treballs presents per cinc-cents concursants, foren degudament seleccionats per un jurat molt qualificat dins de l'ambient, ja que

era íntegrament format per importants creadors i periodistes del país. Assistí a l'acte don Artur Más Director General de Promoció, en representació del senyor Molins, essent aquest esdeveniment patrocinat per la Generalitat de Catalunya.

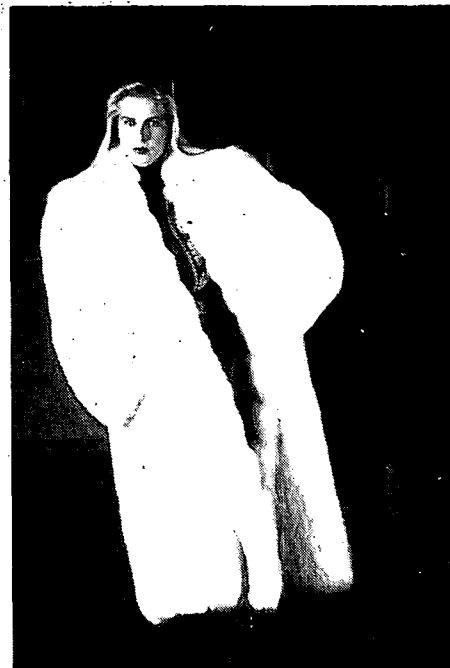
MARIA JOSE EJARQUE

Jaquetó 3/4 de visó salvatge, amb eskena abrusada. Peça baixa treballada en sentit horitzontal.

Abric reversible amb caputxa, que combina napa negra amb Karakul marró swakara. Faldilla també de napa.

Abric en renard blanc, amb ornament de grans vistas treballades en sentit diagonal. Detall de butxaques.

COSTUMS I TRADICIONS

El Claustre de Jesús

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Hi ha advocacions marianes difícils d'explicar per la manca d'històries, llegendes o tradicions que les justifiquin. Com a mostra, la del Claustre de Tarragona.

Em penso que ja vaig parlar fa temps de com la del Claustre de Solsona copsà a la falda, un noi que havia caigut dins el pou on Ella hi era amagada, dins el recinte que li donà el nom.

Una altre Mare de Déu del Claustre és a Guissona on, per preservar-la de les flames d'un incendi, fou retirada al claustre. D'això fa anys i panys. Un dia, un canonge la va veure plorar. La Verge es dolia de l'abandó en què era tinguda i de nou fou instal·lada en el seu primitiu altar.

A Cardona tenen, també, idèntica advocació a la qual acudeixen a demanar-li aigua quan hi ha massa sequera i a Santa Maria de Vallbona, la del Claustre és advocada "pel pa abundós de xics i grans / i per llevar bon fruit la dona", segons els goigs.

Però de la del Claustre de la catedral de Tarragona se'n sap —parlo almenys per mi—, ben poca cosa. He intentat esbrinar-ne, com deia, tradicions o fets històrics o llegendaris però no n'he tret res en clar.

A vegades, hi ha casos que els goigs ens expliquen, encara que de manera condensada o confusa, els orígens de la devoció, però en aquest cas ens trobem amb dues interpretacions. Una, moderna, més teològica, diríem, que considera la Mare com a claustre

matern del Fill de Déu fet home. Són goigs escrits per l'eximí poeta, liturgista de la paraula, mossèn Pere Ribot:

"Claustre sou servent l'Espiga / del bon blat que dona llum / i amb abraços ens abrigo / i copsem el seu perfum... / Claustre sou del diví temple / de l'Excelsa Trinitat..."

Hi ha, també, uns goigs anònims més antics on es conta una tradició miraculosa, referida al franciscà valencià, sant Joan Nicolau Factor que hauria estat a Tarragona en aquells anys en què residí a Barcelona, a Sant Just i al convent de Jesús que era fora muralles.

Doncs bé, segons els goigs: "Al famós valencià / Beat Nicolau Factor, / Quan eix claustre visità, / Li va fer el gran honor / D'oferir-li sa capella / per venir-hi a celebrar... / Ja abans se li aparegué / Sant Domingo de Guzman / I a més Sant Vicenç Ferrer, / Junts amb Sant Lluís Bertran / I altres sants, que a la Senyora / El volgueren presentar... / De Maria els missatgers / Dintre del claustre el reberen, / I amb ells molt placentera / A la capella vingueren, / Acompanyant-lo en la Missa / que amb gran fervor va resar..."

Si bé els mateixos goigs asseguruen que "Molts i molts altres portents / D'Ella ens refereix la història..." nosaltres, repeteixo, no n'hem pogut esbrinar cap més. Sigui com sigui, el de l'estol de sants celebrant la Missa o fent d'escolans, al seu peu, ja fou prou gran miracle.

CUINA

Bacallà amb mel

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

6 trossos de bacallà del "morro" grossos i dessalats. Pasta per a fregir: 5 o 6 cullerades de farina.

1 culleradeta de llevat Royal.

una mica de sal i uns 125 c.c. d'aigua.

Salsa: 2 cullerades de mel. 1 1/2 cullerades de vinagre.

1 cullerada de maizena, sal, pebre i uns 125 c.c. d'aigua.

Escorreu bé el bacallà, assequeu-lo amb paper de cuina, passeu-lo per la pasta de fregir i fregiu-lo amb oli, fins que estigui daurat.

Poseu-lo en una cassola de terrissa.

Poseu en un cassó a foc suau, una cullerada i mitja de vinagre, deixeu-lo coure fins que es redueixi a la meitat afegiu aleshores 2 cullerades plenes de mel, 1 cullerada escassa de maizena i 125 c.c. d'aigua, tireu la sal i el pebre i deixeu-lo coure un moment, després tireu-lo sobre el bacallà i deixeu coure 2 o 3 minuts més.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalscentcies. Poques places. Tel. 427 44 53.

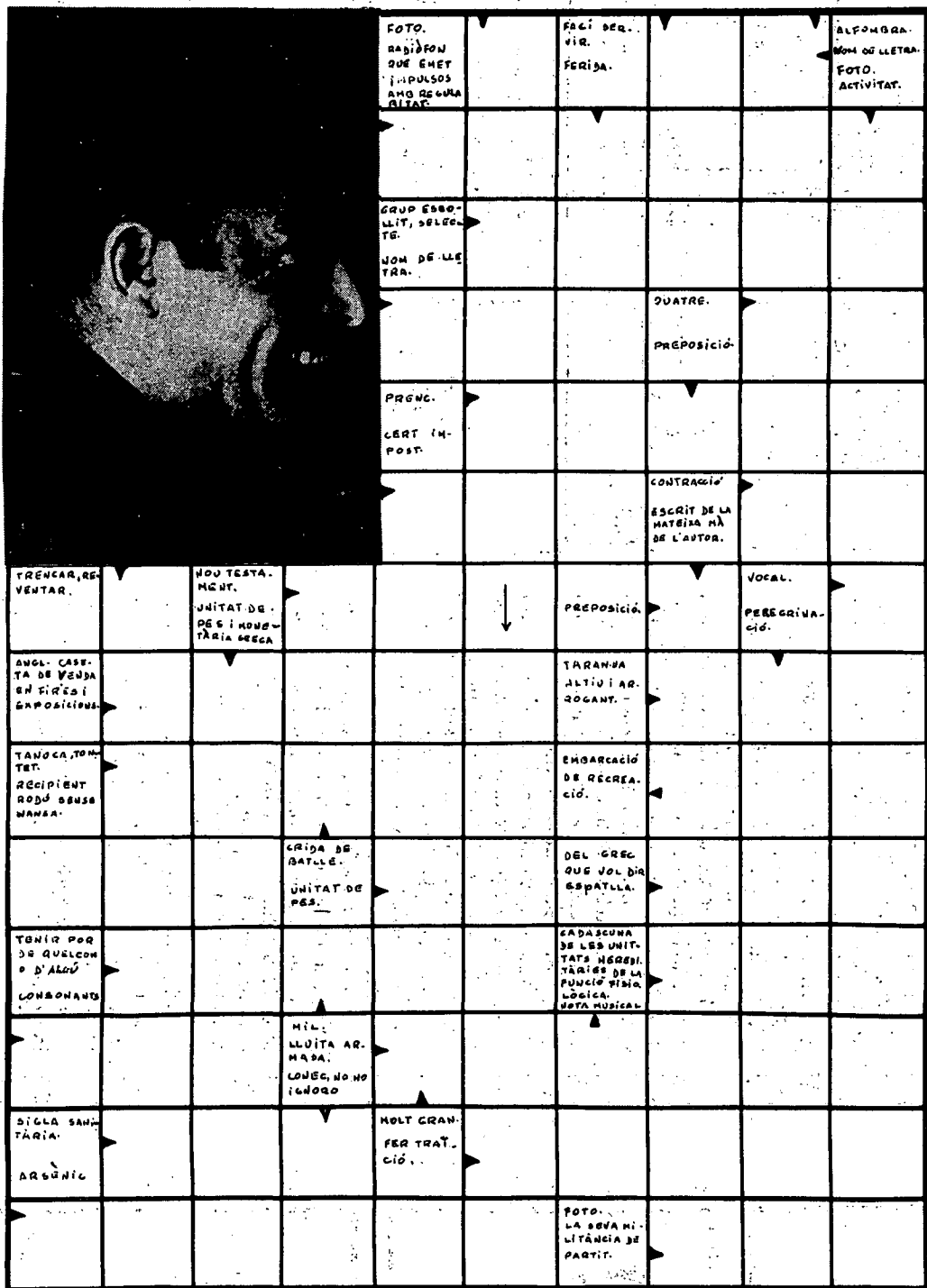
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

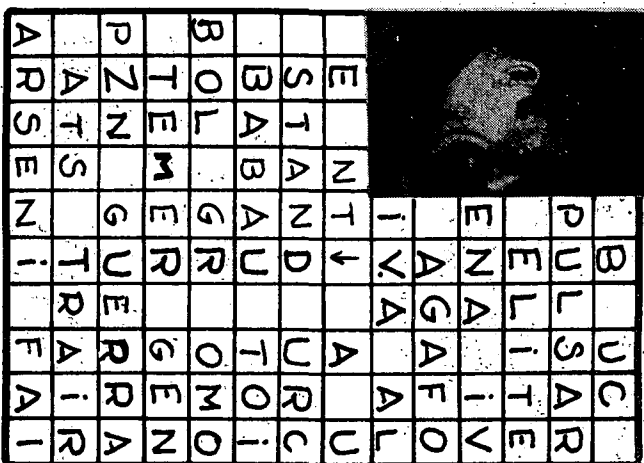
COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

SOLUCIÓ:

JEROGLÍFIC Per SNOF

JA ESTIC
CANSADA D'...

R

ESTAN ELLES
SOLUCIÓ 441
EST ANELLES

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

Bicentenari de la diòcesi de Sant Pölten

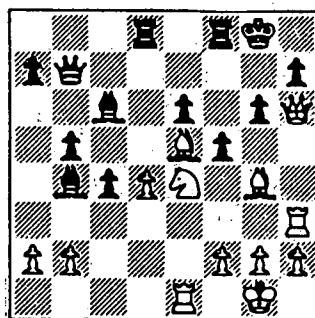
El maig del 1985, Àustria commemorà aquesta efemèride, amb l'emissió d'un segell. Valor: 4'50 xíl·lings austríacs. Reproducció: "Portal dels bisbes", de la residència episcopal (1739), i l'escut de la diòcesi. La ciutat de Sant Pölten té el seu origen en la fundació, als voltants de l'any 800, d'un monestir batejat amb el nom de Sant-Hipòlit, màrtir romà. Amb el temps el nom d'Hipòlit esdevingué Pölten. Dels 15 bisbes que ha tingut aquesta diòcesi, n'hi ha un de renom internacional: Johann Fessler (1864-1872), gràcies a les funcions de secretari general del Concili Vaticà I (1869-1870).

TAULER D'ESCACS per JAUME MORA

DIAGRAMA 212

Blanques juguen i guanyen

No, si us plau. No lliureu encara la dama. No és aquesta.

Solució al diagrama 211

1 Dc4 x f7+ Rg8 x f7, 2 Cf5-d6 mat

SOPA DE LLETRES Per SNOF

ENDEVINALLA

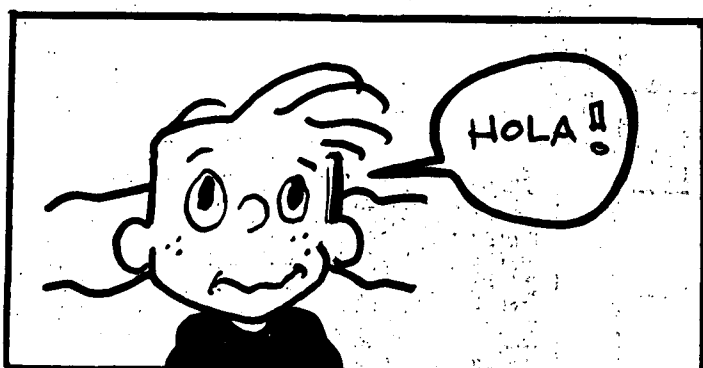
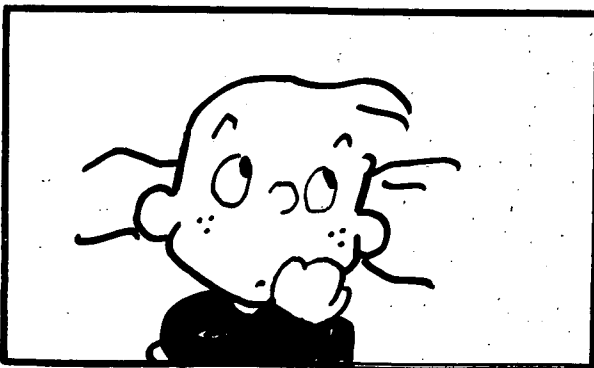
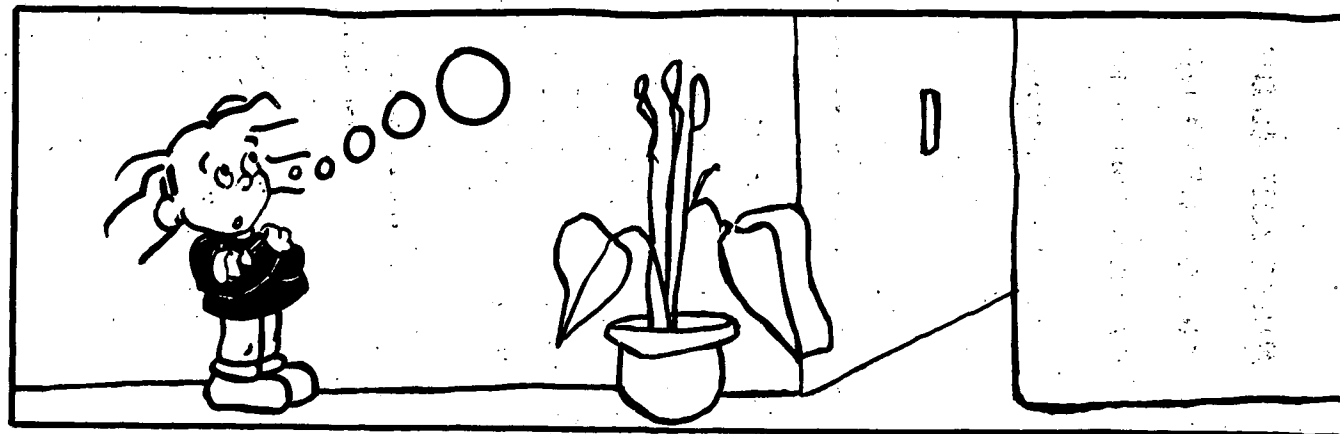
NEIXO AMB EL DIA
MORO AMB LA NIT
EN ESTIU ESTIC FERM
EN HIVERN ENSOPT.

Solució al revés:

El sol

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Celta-Logroñés 0-0	PJ GF GC Ptos.	1. Celta-Logroñés (X) X	Hugo Sánchez (Real Madrid) 22	Cádiz-Celta
Betis-Mallorca 1-0	1. R. Madrid 26 66 17 43 + 17	2. Betis-Mallorca (1) 1	Baquero II (R. Sociedad) 15	Logroñés-Betis
Barcelona-Sabadell 0-0	2. At. Madrid 26 45 21 36 + 10	3. Barcelona-Sabadell (X) X	Julio Salinas (At. Madrid) 13	Mallorca-Barcelona
Murcia-At. Madrid 0-0	3. R. Sociedad 25 42 19 35 + 9	4. Murcia-At. Madrid (X) X	Rubén Sosa (Zaragoza) 12	Sabadell-Murcia
R. Sociedad-Ath. Bilbao 0-1	4. Ath. Bilbao 26 38 28 33 + 9	5. R. Sociedad-Ath. Bilbao (2) 2	Uralde (Ath. Bilbao) 11	At. Madrid-R. Sociedad
Valladolid-Valencia 2-1	5. Valladolid 26 25 26 29 + 3	6. Valladolid-Valencia (X) 1	Contreras (Las Palmas) 10	Ath. Bilbao-Valladolid
R. Madrid-Español 2-0	6. Celta 26 30 25 28	7. R. Madrid-Español (X) 1	Lineker (Barcelona) 9	Valencia-R. Madrid
S. Gijón-Sevilla 0-0	7. Sevilla 26 25 30 27 + 3	8. Gijón-Sevilla (X) X	Bengochea (Sevilla) 9	Español-S. Gijón
Zaragoza-Las Palmas 1-3	8. Osasuna 26 27 25 26	9. Zaragoza-Las Palmas (2) 2	Villa (Gijón) 9	Sevilla-Zaragoza
Osasuna-Cádiz 1-1	9. Barcelona 26 34 33 26 - 2	10. Osasuna-Cádiz (X) X	Schuster (Barcelona) 8	Las Palmas-Osasuna
	10. Cádiz 26 28 35 26	11. Burgos-Málaga (X) 2	Narciso (Las Palmas) 8	
	11. S. Gijón 26 28 36 24 - 2	12. Santander-Elche (2) X	Goicoechea (Osasuna) 8	
	12. Zaragoza 25 37 39 23 - 3	13. Castellón-Castilla (X) X	Michel (Real Madrid) 8	
	13. Español 26 32 39 22 - 2	14. Huelva-Figueras (X) 1	Loren (R. Sociedad) 7	
	14. Valencia 26 28 37 22 - 2		Fernando (Valencia) 7	
	15. Las Palmas 26 36 46 22 - 2		Cabrera (Cádiz) 7	
	16. Murcia 26 24 30 21 - 7			
	17. Betis 26 28 34 20 - 8			
	18. Mallorca 26 28 41 20 - 6			
	19. Logroñés 26 18 34 20 - 6			
	20. Sabadell 26 17 39 15 - 11			

MAUJER

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

396

Històries d'Eixerits

Carta a tots els Joseps i Josepes

Benvolguts Eixerits i Eixerides que porteu el nom de Josep o Josepa: Tenia ganes de dir Peps i Pepes o Pepetes; però encara que sigui una expressió afectuosa, tinc por que algun o alguna s'ho prengui malament. També em fa por dir allò que més d'una vegada he sentit dir a persones grans: "Joans, Joseps i ases n'hi ha a totes les cases"; això devia ser en altres temps, però ara no és pas veritat.

Sant Josep ha estat un personatge que sempre m'ha intrigat: artesà de primera, silenciós, fidel, sempre a punt d'ajudar i fer allò que creu que se li demana.

M'hauria agradat fer el xafarder, entrar a la fusteria i veure com pare i fill s'enrotllaven en la feina i en la conversa; com deixaven la serra i el ribot per a fer una queixalada, com Jesús anava a buscar una càntrir d'aigua fresca, i com deixaven a corre-cuita la feina quan Maria els cridava a taula.

M'hauria agradat veure la seva cara quan el seu fill deixà bocabadats els savis de la Llei al temple. Estic segur que més d'una vegada miraria Jesús de reüll, tot pensant: Què caram és i serà aquest vailet? I veure com li posava la mà sota l'aixeta, quan Jesús picant algun clau, s'havia picat els dits.

M'hauria agradat veure com els companys, amics i veïns l'estimaven, i sempre es veien en cor de demanar-li un favor, perquè de veritat era un home bo de debò. M'hauria agradat veure amb quin amor enamorat estimava Maria, i li donava uns petons que els àngels envejaven.

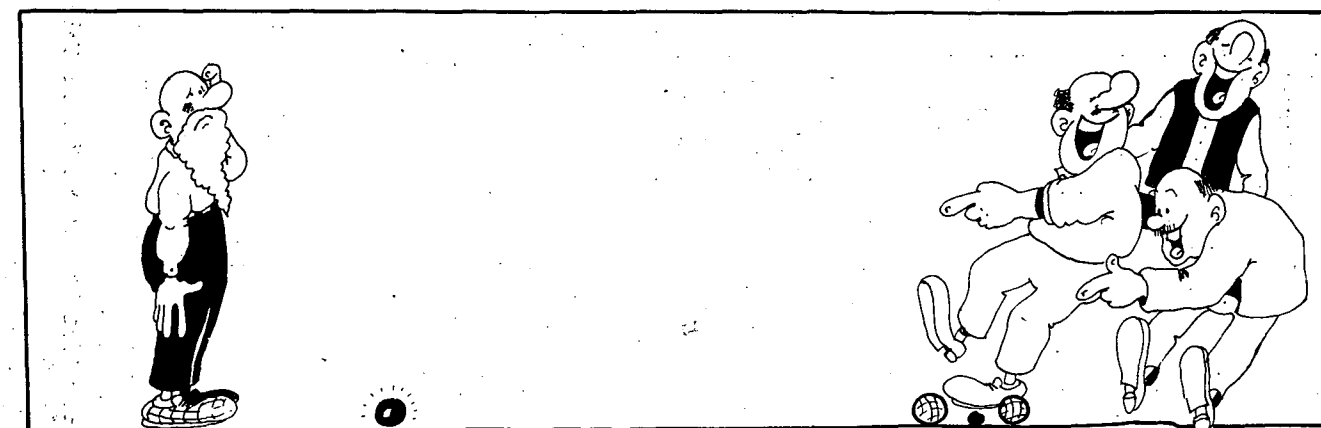
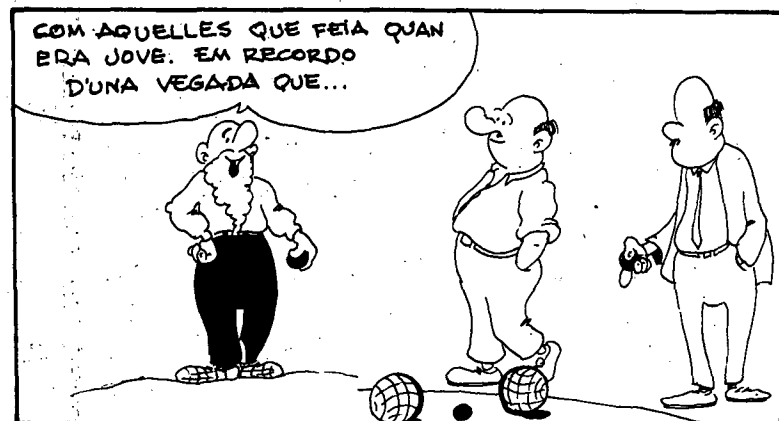
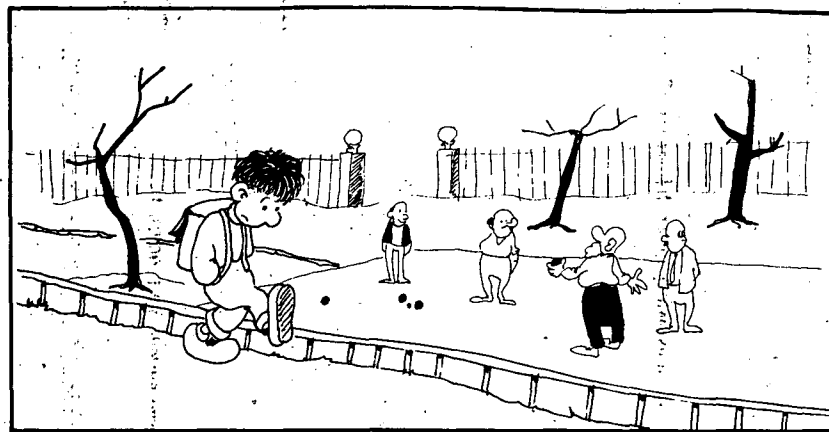
Allò però, que més li envejo, és la seva mort tan dolça en braços de Jesús i de Maria. Segur que, de la terra al cel i notà poca diferència.

Jà podeu estar contents ja, de tenir un Patró tan maco. Felicitats a tots!

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

ARA EM TOCA A MI.
VEUREU QUINA
TIRADA...!!

JO ERA L'ÚLTIM A TIRAR A LA
PARTIDA FINAL. JA EM VEUS A MI
AGAFANT LA BOLA I TIRANT GENSE
NERVIS, SEGUR DE QUE GUANYARIA
LA BOLA VA VOLAR UNS 20 METRES
I AMB UN EFECTE PRODIGIOS
VA ANAR APARTANT LES BO-
LES DE L'ALTRE EQUIP,
FENT AIXÍ QUE GUANYESSIM
LA PARTIDA, PERÒ EL QUE
EM VA AGRADAR MÉS
VA SER QUE...

ARA VEUREU...
VOLARÀ 30 ME-
TRES I...

Jesús ens parla

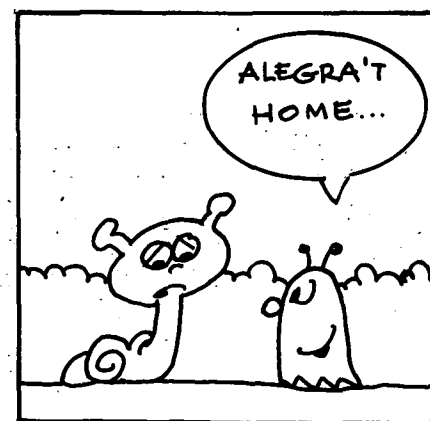
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons Sant Joan, capítol 3, versets del 14 al 21 (Jo 3, 14:21).

Reflexionem: 1. Jesús, recordant el signe de la serp de bronze que Moisès aixecà al desert en senyal de salvació, es refereix a la seva mort en creu i a la seva resurrecció. Tots aquells que "mirin amb fe", que creguin en Jesús, com a Salvador, tindran en ell VIDA eterna.

2. Déu ha estimat el món fins a donar-li el fill. Aquells que reconeixeran en Jesús l'Enviat del Pare, obtindran la salvació. Perquè ell ha vingut per salvar, NO per condemnar. Ell és la Llum, la Veritat, la Bondat, que posa en evidència els qui obren malament.

3. En canvi, el qui obra el bé, no fugi de la llum de la fe, i s'apropa a Jesús amb confiança, reconeixent-lo com a únic Salvador. Els qui no acullen Jesucrist i la seva salvació, ells mateixos es condemnaran al fracàs, perquè, ¿qui els salvarà del pecat i de la mort, si se separen de Déu, font única de la VIDA eterna?

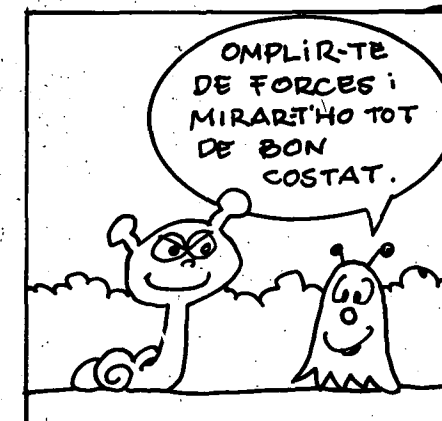
El mossèn

ALEGRA'T
HOME...

QUAN UN
ESTÀ TRIST
EL MILLOR ÉS
AGAFAR
AIRE...

OMPLIR-TE
DE FORCES I
MIRAR-THO TOT
DE BON
COSTAT.

ÉS
CLAR
QUE SÍ!!

PREPA-
REU-VOS
PERQUÈ
EM MENJARE
EL MÓN!!

MOLT
BÉ!!

i SI
EM MOSSEGA
ELL
PRIMER?

DIUMENGE - 13

11.00 Signes del temps.
11.30 Matinal a TV3:
"Mussorgsky".
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman:
16.00 Les aventures de Sherlock Holmes:
16.55 Tarda de... Thriller (dual).
18.30 Bàsquet.
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:

Contingut del programa "SIGNES DELS TEMPS"

13 de març: DIA DEL SEMINARI. Reportatge sobre la vida i formació als seminaris de Catalunya, amb intervenció dels responsables, alumnes i pares.
20 de març: Taula rodona "CRE-ENÇA-INCREENÇA", amb la intervenció de Felix Martí, Josep M. Castellet i Miquel Alzueta.
27 de març: Església, notícia universal i a casa nostra.
3 d'abril: Missatge de Setmana Santa. Reflexió sobre la litúrgia del misteri de la mort i resurrecció del Crist.
10 d'abril: Entrevista amb el Cardenal Pironio.

Nota: L'hora d'emissió habitual és entre 3/4 d'onze del matí dels diumenges fins a 1/4 de dotze. Amb tot, algun dia, pot avançar-se un xic.

DILLUNS - 14

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3 segona vegada:
"Gol a gol".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 L'espantaocells i la senyora King:
16.20 L'exèrcit secret - 12.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Ferdy - 15.
18.00 L'home invisible:
18.45 Els Jetson.
19.15 Els metralladors - 3.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 L'equalitzador:
22.25 Teatre:
"El pare" de Strindberg (dual).
23.50 Telenotícies.
00.00 Arsenal-Atlas.

DIMARTS - 15

12.00 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 L'espantaocells i la senyora King: "Escàndol sexual (dual)".
16.20 L'exèrcit secret - 13.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Ferdy - 16.
18.00 Treure partit del micro:
18.30 Oh! Bongònia.
19.15 Els metralladors - 4.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Angel Casas Show.
23.00 Perry Mason:
00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 16

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.40 Futbol:
"Viktovice-R.C.D. Espanyol".
18.00 Els premis Diamond.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Informatiu cinema.
21.50 Cinema 3:
23.50 Telenotícies.

DIJOUS - 17

12.10 Servei d'informació agrària.

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"Angel Casas Show".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 L'espantaocells i la senyora King: "Festes privades (dual)".
16.20 L'exèrcit secret - 14.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Ferdy - 17.
18.00 L'home invisible:
18.45 Els Jetson.
19.15 Els metralladors - 5.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Blanc o negre.
23.10 Temps de neu.
23.30 A tot esport.
00.30 Telenotícies.

DIVENDRES - 18

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 L'espantaocells i la senyora King: "La venjança (dual)".
16.20 L'exèrcit secret - 15.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Ferdy - 18.
18.00 L'home invisible:
"Ves directament a la presó".
18.45 Els Jetson.
19.15 Els metralladors - 6.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 De professió A.P.I.
21.55 Ràdio Cincinnati:
22.25 Crònica 3.
23.25 Telenotícies.
23.40 Cinema de mitjanit:
"Accattone".

DISSABTE - 19

10.30 Sardanes.
11.00 Universitat oberta:
"Repetició".
13.00 Cinc i acció - (Rep.).
14.15 Oh! Bongònia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els barrufets.
16.00 Esports.
17.30 Identitats:
18.30 Dit i fet.
20.00 Telenotícies.
20.30 Futbol:
"At. Madrid-Real Madrid".
21.00 Lotto 6/49.
21.05 Futbol.
22.30 Bona cuina.
22.40 Pel·lícula:
"El vicari d'Olot".

DIUMENGE - 13

2.40 Música golfa.
3.40 El fugitiu.
4.30 Llarg-metratge:
"Bodas de sangre".
5.50 Documental.
7.25 Llarg-metratge:
"Novia de junio".
9.00 Informe setmanal.
10.00 Informe setmanal.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El riu groc.
13.25 La màscara.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 La crida dels gnoms.
16.05 Estrenes TV:
"La otra mujer".
17.50 Si ho sé no vinc.
18.45 Dibuixos animats.
18.55 Magia Potagia.
19.25 L'hora del T.P.T.
19.55 A portada.
20.30 48 hores.
21.00 A vista d'ocell.
21.30 La vida segueix.
22.35 Diumenge cinema:
"Un toque de distinción".

DILLUNS - 14

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 76.
12.00 Gabriela - 128.
13.00 Benet i Cecili.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Colby:
"La parte culpable".
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Fragué Rock.
19.00 A mitja tarda.

19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.45 Alfred Hitchcock:
23.10 Documents TV.
00.40 Telediari - 3.
01.00 Telesport.

DIMARTS - 15

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 77.
12.00 Gabriela - 129.
13.00 Les aventures de Gulliver.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Colby:
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Heidi.
19.00 Escollir una professió.
19.30 Entre línies.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Viatge amb nosaltres.
22.25 Sessió de nit:
00.05 Telediari - 3.
00.25 Telesport.
00.40 Testimoni.

DIMECRES - 16

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 78.
12.00 Gabriela - Ep. 130.
13.00 Foc salvatge.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Colby:
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La pedra blanca.
19.00 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimats piruli.
22.20 Cançó trista de Hill Street.
23.15 Lorca en els seus dibuixos.
23.45 Telediari - 3.
00.05 Telesport.

DIJOUS - 17

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 79.
12.00 Dinastia - 1.
13.00 Johnny Quest.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Colby:
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna.
22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.

DIVENDRES - 18

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 80.
12.00 Dinastia - 2.
13.00 Els ossos Berenstain.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Colby:
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç telediari.
18.00 La llenterna màgica.
19.30 Diccionari de la salut.

20.00 L'hora de Bill Cosby - 48.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 En família.
22.30 Divendres cinema:
"Tiempo de silencio".
00.30 Telediari - 3.

DISSABTE - 19

1.05 Jazz entre amics.
2.05 McMillan i la seva esposa.
3.20 Llarg-metratge:
"Zorrita Martínez".
4.50 Documents TV.
6.20 Documental.
7.20 Llarg-metratge:
"Cumbres borrascosas".
9.00 A tope.
10.00 Santa Missa.
11.00 La bola de cristall.
12.00 Loteria.
12.30 Nova gent.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els aurons.
16.05 Primera Sessió:
"La India en llamas".
18.00 Erase una vez... la vida.
18.30 Joc de nens.
19.00 Número 1.
19.35 MC. Gyver.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.25 Uniforme gris.
01.00 Filmoteca TV:
"Juventud desnuda".

DIUMENGE - 13

9.30 Santa Missa.
10.30 Objectiu-92.
12.00 Estudi Estadi.
14.50 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
19.50 Documental.
20.10 Spenser detectiu privat:
"Los hijos de la tempestad".
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Estudi Estadi.

DILLUNS - 14

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La saga dels Rius.
13.30 Aquesta és la meva dèria.
14.00 L'informatiu migdia.
15.00 Anna Karenina - 4.
15.30 El nou Pacífic.
16.30 A dos de cinc, tè o cafè.
17.30 Vent, fusta i fang.
18.00 Fills i filles.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.20 Cinema club:
"La chicha con la maleta".
23.15 Últimes preguntes.
23.45 Blacke el mag.

DIMARTS - 15

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La saga dels Rius.
13.30 Portes endins.
14.00 L'informatiu migdia.
15.00 Anna Karenina.
15.30 Planeta vivent.
16.30 A dos de cinc, tè o cafè.
17.30 Si fa sol.

18.00 Marta sempre, Marta tothora - 1.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Memòria del Pinireu.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.15 Suplements - 4.
21.45 Tendido cero.
22.15 El temps és or.
23.15 Molt personal.

DIMECRES - 16

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La saga dels Rius.
13.30 La plaça de la lluna.
14.00 L'informatiu migdia.
15.00 Anna Karenina.
15.30 Els africans.
16.30 A dos de cinc, tè o cafè.
17.30 Si fa sol.
18.00 Marta sempre, Marta tothora.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 20.30 a punt.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Futbol.
00.30 Temps de creure.

DIJOUS - 17

13.00 Avanç de l'informatiu.
13.03 La saga dels Rius.
13.30 El divan d'Ivan.
14.00 L'informatiu migdia.
15.00 Anna Karenina.
15.30 La ruta de la seda.
16.30 A dos de cinc, tè o cafè.
17.30 Soterrani.
18.00 Marta sempre, Marta tothora.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Picapuça.
19.30 L'informatiu vespre.
20.10 Bàsquet.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Sorteig Loteria Primitiva.
22.10 Dijous cinema:
"Pobre mariposa".
00.10 Metròpolis.

DIVENDRES - 18

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La saga dels Rius.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu migdia.
15.00 Anna Karenina.
15.30 Les illes vivents.
16.30 Cinema espanyol.
18.00 Marta sempre, Marta tothora.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Narracions americanes:
"La Bernice es talla els cabells".

19.30 Escoltem els músics.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Jazzbar.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.15 Suplements - 4.
21.50 Concert.
23.45 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 19

9.30 Chopi i la princesa.
10.15 Escoltem els músics.
10.45 De cara al mar.
11.15 Mirades.
12.00 Una història particular.
13.00 Recordar, perill de mort.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
22.00 Connexió amb Sant Cugat.
22.00 L'informatiu cap de setmana.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Olga i els seus fills.
23.20 Ahir.
00.15 Diàlegs amb la música.
00.50 Cremes de les falles de València.

COMENTARIS TV

TELEVISIÓ I LLIBERTAT (i II)

Avui la gent, lluny d'aquella exigència de fa uns anys que ens feia rebutjar ràpidament allò que no ens agradava, seu davant del receptor amb una absoluta despreocupació.

Aquest mitjà ja no es aquell en blanc i negre dels anys setanta. La antiga exigència ha estat substituïda per una total rendició. La seducció ha estat total. El color, els nous recursos trenquen aquella distància per substituir-la per una nova relació on l'espectador perd la seva capacitat d'elecció en moltes ocasions.

Quan érem davant d'un sol canal, d'una programació restringida la nostra capacitat i la nostra imaginació per organitzar el temps lliure era molt més gran. A poc a poc, la televisió ha anat teixint una teranyina que ens ha envoltat restant a la nostra vida hores de lectura, de relació, d'exercici intel·lectual de molts tipus. Fins i tot ens ha negat la possibilitat de perdre el temps, situació que molt sovint ens aboca a pensar en qüestions que tenim oblidades, la qual cosa fa que puguem parlar d'una relativa incapacitat d'estar sols.

En l'actualitat l'absoluta presència de la televisió, doncs, no solament no ens permet fer un munt de coses que fa uns anys fèiem, sinó que ens impideix estar gaudint de la nostra pròpia intimitat en molts plans. La primera conseqüència d'aquest fet és que la nostra personalitat, el nostre caràcter cedeix davant d'una allau d'imatges, d'idees, d'opinions, de gustos que anem emmagatzemant, sense adonar-nos-en, com si fossin pròpies. Un exemple clar d'aquest fet és aquella situació que es presenta sovint quan sentim que molta gent veu segons quin programa perquè sap que l'endemà tothom parlarà del mateix. Tothom veu el mateix, tothom sent el mateix, tothom vol saber i parlar d'allò que es parla. Darrera queda la perduda possibilitat de construir una visió del món pròpia, raonada —encara que no sigui la més a la moda— una visió filla d'un fort esperit crític, filla, en definitiva, d'una forta vocació per la llibertat.

Que ningú no ho dubti: aquesta seductora i omnipresent televisió que ja ha fet callar tots els crítics del passat, és —tal com diuen els matemàtics— directament proporcional a la buidor mental i inversament proporcional a la llibertat.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 69.

Collecció Humanisme cristià

NOVETAT

Dirigida per Pau López Castellote

1. **Humanisme cristià**
Pau López Castellote
2. **Déu i l'home**
Eudald Forment
3. **La recerca del bé**
Margarida Mauri
4. **Ciència i transcendència**
Antoni Prevosti
5. **Fecundació in vitro i dignitat humana**
Tomás Melendo

En preparació:
Maria i l'educació
Pau López Castellote
L'obediència a Déu camí de llibertat
P. Fernando Guillén
L'educació de la curiositat
Jordi Galí
La condició humana. Reflexions d'un zoòleg
Andrés de Haro

Collecció
dirigida a pares,
mestres i educadors.

**Una eina per pensar i comprendre
el món actual amb una visió cristiana.**

**EDICIONS EN
CATALÀ
I CASTELLÀ**

EDITORIAL CASALS S. A. CASP, 79. 08013 BARCELONA

Els prego m'enviïn la quantitat indicada dels títols següents de la Collecció Humanisme cristià

Humanisme cristià. PVP 450

Déu i l'home. PVP 480

La recerca del bé. PVP 450

Ciència i transcendència. PVP 530

Fecundació in vitro i dignitat humana. PVP 530

(IVA inclòs)

Nom

Adreça

Forma de pagament:

Adjunto taló nominatiu ☐ Contra reembors ☐